

Giới thiệu Sự Nguy Hiểm Khó Cường!

Sự Nguy Hiểm Khó Cường! là truyện ngôn tình hiện đại thể loại 1 vs 1. Kể về chuyện tình cảm của Tổ Lam, người con gái có tình yêu mù quáng. Cổ Lam biết tình yêu hèn mọn này sẽ không có kết quả. Thế nhưng cô vẫn không hề chần chừ bước vào thế giới của anh.

Người cô yêu, anh quá tàn nhẫn với tình cảm của cô, quá hắc ám, quá lạnh lẽo. Nhìn thấy anh nói vô tình như vậy với người kia, cô biết bản thân đã quá ngây thơ rồi. Liệu rằng nhưng quyết tâm của Tổ Lam liệu có chạm được vào trái tim băng giá kia.

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hôn lễ xa hoa mà phù phiếm (1)

Thánh đường hoa lệ nhất thành phố Pha Lê, bản nhạc mừng chúc phúc dịu dàng ngân vang khắp góc ngách thành phố. Bởi lẽ, hôm nay chính là ngày thành hôn của Dạ gia đại công tử Dạ Dương.

Khách khứa tập nập không ngừng. Nụ cười của họ trông thật vui vẻ, giống như là rất hạnh phúc thay cho hôn lễ của Dạ Dương đại công tử. Thế nhưng nếu không phải Dạ gia là gia tộc nắm giữ 1/2 mạch kinh tế toàn cầu thì liệu những kẻ này có thể cười nói chân thành như vậy hay không?

Thế mà, trái ngược với nụ cười không rõ thật giả của bọn họ, những vị chủ nhân của buổi lễ - Dạ gia lại méo mó mặt mày, miễn cười cười cho qua chuyện. Chỉ cần vậy cũng rõ, hôn lễ này rõ ràng là có vấn đề nghiêm trọng.

Bên trong căn phòng chuẩn bị hôn lễ...

“Hừ, rất đắc ý phải không?” Một cô gái ăn mặc vô cùng sang trọng quý phái, cả cơ thể toát lên nồng đậm khí chất cao sang cùng kiêu ngạo - Dạ Tâm Thư, tiểu công chúa của Dạ gia bây giờ đang vẻ mặt khoa trương cùng khinh bỉ vị chị dâu ngồi trước mắt.

Khác với vẻ kiêu ngạo cao sang của Dạ Tâm Thư là cô dâu ngày hôm nay, Cổ Lam, cô gái với bộ áo hoa lệ xa xỉ, người phụ nữ một bước lên mây xanh trong truyền thuyết.

“Tôi nói cho chị biết, nếu không phải do anh trai tôi đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn cùng chị, tình cờ lại bị cánh nhà báo tóm được, chị làm sao có cửa tiến vào Dạ gia chúng tôi? Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Dạ Tâm Thư kiêu ngạo hất hàm, nói xong thì tức giận rời đi.

Ti tiện kỹ nữ vậy mà lại bày mưu tính kế chui lên giường anh hai, hại anh hai phải thú ả về làm vợ, bây giờ lại làm cái vẻ mặt thanh cao không nhiễm bụi trần kia. Thật bì ỏi!

“Rầm!”

Cô dâu ngẩn ngơ suốt từ nãy giờ mới giật mình tỉnh lại, khe khẽ vuốt ve sợi dây chuyền mặt đá thô sơ trước cổ rồi cuộn mình lại trong góc phòng.

Đây là thói quen của Cổ Lam khi mất bình tĩnh. Khi ngồi lại vào một góc nhỏ, cuộn mình lại như vậy, cô có cảm giác bản thân sẽ an toàn hơn một chút, tỉnh táo hơn một chút và dũng cảm hơn một chút.

Cho dù chỉ là một chút thôi cũng đủ rồi.

A Dương vậy mà không hề để tâm đến đám cưới này, mặc cho mình đã cầu xin anh ấy đến hết mức có thể. Chẳng lẽ mình đã hành động sai rồi sao?

Đêm thác loạn ấy là cả 2 đều có lỗi, Dạ Dương biết rất rõ điều đó. Thế nhưng anh ta lại đem video ra uy hiếp cô, bắt cô phải làm một người vợ hờ trên pháp luật để bạn gái anh có thể an toàn núp trong bóng tối, không bị Dạ gia bắt được. Vụ nhà báo chỉ là Dạ đại công tử an bài đánh lạc hướng mà thôi, dù sao anh cũng không muốn phải giả vờ ân ái với cô gái xa lạ này.

Thật ra anh đâu cần làm như vậy, ngay từ đầu anh đã không cần phải làm vậy rồi. Cô vốn đâu có quan tâm đến chuyện đó đâu. Anh cho cô cơ hội để ở bên anh là đủ lắm rồi...

Đúng không, A Dương?

Cổ Lam mỉm cười vuốt ve mặt đá xấu xí trên cổ, tựa như đó là bảo vật vô giá không thể đo đếm nổi mà không phải là một cục đá thô kệch xấu xí vô giá trị.

Dạ Dương hẳn không hề quan tâm đến mấy việc nhỏ nhặt sắp xảy ra, kể cả việc sắp có một người khác chen vào cuộc sống của hắn. Dù sao cũng chỉ là một cái bia đỡ đạn hộ cho Lan nhi, việc gì phải quan tâm chứ?

Hắn mỉm cười hạnh phúc vuốt ve lọn tóc xoăn vàng của người đang ngủ trên đùi hắn.

Ai mà thấy cảnh này hẳn sẽ lòi hết cả mắt ra. Ma Vương Thế Kỳ làm mưa làm gió trên cả hắc bạch đạo thế giới, quật tung thương trường quốc tế, đem toàn bộ đối thủ ném xuống địa ngục 18 tầng vô cùng tàn nhẫn. Bây giờ lại vô cùng dịu dàng làm một cái gối đầu cho bạn gái với vẻ mặt hạnh phúc.

Tình yêu quả là rất cường đại a...

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hôn lễ xa hoa mà phù phiếm.(2)

Đến giờ, cả thánh đường vang lên điệu nhạc hôn lễ trang trọng. Người người hóng hót nhìn về phía cửa lễ đường.

Cô dâu bước vào.

Bộ váy xa hoa nhưng không phải là được chăm chút kỹ lưỡng, thậm chí còn có chút kém so với một số đại gia khác khi cưới gả, xem trong mắt những người ở đây - những kẻ đứng trên đỉnh của thương nghiệp thế giới thì nó không khác gì với mấy bộ quần áo bán ngoài chợ.

Không phù dâu, không hoa tươi, trên hết là cả chú rể cũng không có. Đồng hành với cô gái chỉ là bản nhạc trang trọng kia cùng những ánh mắt dè bii của người khác. Không sao nào, bước vào đây, tiến vào lễ đường này, nhận lời chúc phúc của cha sứ xong thì Cố Lam cô sẽ trở thành người vợ chính thức của A Dương.

Cho dù lúc này anh không ở đây, thế nhưng vậy thì có sao? Rồi cô cũng sẽ có thể ở bên anh, sẽ có ngày anh nhìn thấy cô chân thực ở trước mắt anh, và anh sẽ nhớ lại hết thảy phải không?

Khi đó, liệu A Dương có thể thực hiện được lời hứa lúc ấy không?

Cha sứ hơi hơi rung động nhìn cô dâu nhỏ trước mắt này. Ông biết rõ điều này đã tiên đoán trước số phận của cô. Sự khinh miệt, hờ hững này báo hiệu cho một cuộc sống đầy sóng gió tiếp theo.

Thế nhưng tại sao nụ cười kia vẫn còn rạng rỡ như vậy chứ?

Đây, thực sự là một cô gái tốt...

Cha sứ mỉm cười, đặt tay lên đôi bàn tay bé nhỏ của cô “Chúa chúc phúc cho con.” Và ta cũng chúc phúc cho con. Có thể rồi con sẽ buồn bã, sẽ đau đớn và tuyệt vọng, thậm chí đánh mất bản thân mình, thế nhưng nếu con vẫn đi theo sự mách bảo của lý trí và trái tim, mọi chuyện rồi sẽ trở về như ban đầu.

Cố Lam giật mình, ngẩng đầu nhìn người cha sứ dường như đang tỏa ra ánh sáng thần thánh trước mắt. Ánh mắt ấy là khích lệ, đồng cảm cùng thương yêu - thứ đã bao lâu rồi cô không có được?

“Cha sứ...” Cố Lam cố gắng không chế cho mắt bớt nhòe đi. “Con sẽ cố gắng hết sức mình!” Cho dù trước mắt con là vực sâu vạn trượng, chắc chắn con sẽ gắng gượng đến cùng!

Sẽ có ngày, cô mang A Dương của cô trở về!

Hôn lễ kì lạ nhất trong lịch sử của Dạ gia kết thúc với không khí im lặng đến quỷ dị. Hôn lễ được tổ chức vô cùng hoành tráng nhưng lại không có chú rể, cô dâu bị đối xử vô cùng thua kém so với điều kiện của Dạ gia. Bất cứ điều gì trong đó cũng đều khiến cho người ta ngờ vực thật sâu.

Dạ Tâm Thư mỉm cười thích thú khi nhìn thấy khung cảnh Cố Lam bị người ta khinh thường cùng miệt thị. Sao nào, nghĩ rằng chen được một chân vào Dạ gia thì có thể sống sung sướng sao? Đừng hòng!

“Tâm Thư! Là con bày trò có đúng không?” Một giọng nói dịu dàng nhưng lại khiến người ta không thể cự lại đánh thức Dạ Tâm Thư khỏi mấy mưu mô đang xoay vòng trong đầu cô. “Mẹ~”

Nhã Kỳ, phu nhân chủ tịch tập đoàn Dạ thị, mẹ của Dạ Tâm Thư cùng Dạ Đường. Người phụ nữ truyền kỳ, dùng thân hình nhỏ bé một kích đá bay cậu ấm Dạ Nghiên, cũng cướp luôn trái tim của vị thiếu gia ngây thơ, đem người mạnh mẽ trói buộc bên cạnh mình. Bây giờ lại đang vô cùng mất hứng với cô con gái yêu quý.

“Con chỉ nghĩ được có một vấn đề thôi sao? Mắt mặt Cố Lam cũng là mắt mặt Dạ Dương, cũng là mắt mặt Dạ gia ta! Vậy mà con lại tùy hứng như thế?” Nhà Kỳ tức giận vô cùng rồi. Danh gia vọng tộc mà lại cho cô dâu cả ăn mặc khó coi như thế, cứ như là Dạ gia bắt nạt Cố Lam cô ta vậy.

“Mẹ....Là cô ta không xứng...” Dạ Tâm Thư quệt quệt môi uất ức. Bộ váy đó quá đẹp so với một con bé đi ra từ trại trẻ mồ côi, lại còn trèo lên giường anh cả để gả vào Dạ gia, thật sự là cô chấp nhận không nổi.

Sắc mặt Nhã Kỳ hơi hơi biến hóa. Thực ra bà cũng biết điều đó. Thế nhưng nhìn thái độ của con trai lại làm bà cảm thấy thật kì quái, cứ như chuyện này là do nó dàn dựng lên vậy. Nhưng danh vọng của Dạ gia lại bị con nhỏ ngốc nghếch này tàn phá không còn một mảnh!”Hừ, cắt nửa tiền tiêu vật thối này!”

“Mẹ!!!”

Đừng tưởng qua mắt được bà già này a. Thời trẻ tuổi, ta đã lòi ra biết bao nhiêu tiểu tam bên cạnh lão già kia, trừng trị cho sống dở chết dở đấy. Dạ Dương con còn non và xanh lắm!

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chồng (1)

Một hôn lễ không có chú rể vậy mà lại kết thúc rất tốt đẹp. Cố Lam biết, những kẻ này ai ai cũng đều là cáo già nham hiểm, cho dù có cười nhạo thì cũng sẽ cười nhạo thâm trong bụng mà thôi.

Chỉ là, mong sao bản thân mình sẽ kiên trì được đến lúc A Dương trở về.

"Này cô kia, từ bây giờ cô sẽ chuyển đến biệt thự của Dạ ca. Liệu mà an phận thủ thường đi!" Dạ Tâm Thư thông báo cho Cố Lam một tiếng rồi quay người rời đi. Cô thực sự không muốn thờ chung một bầu không khí với người "chị dâu" này chút nào. Thật khó chịu!!!

Nhưng mà đừng có nghĩ rằng bước được qua cửa chính Dạ gia thì sẽ xong chuyện. Bây giờ mới chỉ là khúc dạo đầu dành cho cô mà thôi, chị dâu à...

...

Trạch viện Dạ gia là ngôi nhà cổ kính lâu đời được giao cho trưởng tử thừa kế canh giữ hương khói. Đồng thời nơi đó cũng là ngôi nhà đại biểu cho uy quyền cùng thế lực của người ở.

Thế nhưng bắt đầu từ hôm nay, 58 người hầu trong căn nhà bị chuyển đi, nhiệm vụ trông coi, quét dọn và canh giữ được giao cho con dâu trưởng đời tiếp theo xử lý.

Thực chất nói là một mình xử lý nhưng trong lịch sử Dạ gia chưa bao giờ ép buộc con dâu đến mức đó mà chỉ mất nhắm mắt mở vờ như không nhìn thấy những hành động qua mắt kia. Thế nhưng hôm nay bọn họ lại rút sạch người hầu đi, muốn đem luật lệ hoàn toàn ép buộc Cố Lam làm theo.

Không cần nghĩ cũng biết, hành động này là do ai làm ra.

Thờ dài, Cố Lam vỗ vỗ mặt mình rồi lại lấy lại nụ cười trên môi. Không sao không sao...

Đây là ngôi nhà mà mình và anh ấy sẽ cùng chung sống suốt quãng đời còn lại, nơi sẽ lưu giữ những kí ức tốt đẹp nhất của mình và A Dương. Chỉ là quét dọn thôi mà, có sao đâu...

"Nào, bắt đầu từ phòng khách!"

"Dạ Dương, không phải hôm nay cậu phải về nhà cùng vợ mới cưới hay sao?" Phàm Lâm cười híp mắt, tay cầm cốc rượu ngả ngón đối diện với cục băng bên cạnh.

"Không sao. Tôi mang cô ta về đó cũng chỉ là muốn kiếm một kẻ chết thay, giúp cho tiểu Linh được sống thoải mái không cần lo nghĩ mà thôi. Trông cô ta cũng khá an phận." Dạ Dương tầm mắt tìm kiếm được bóng dáng đang dịu dàng vuốt ve chú mèo nhỏ bên kia, khẽ môi hơi hơi câu lên.

"Phụ nữ mà, cậu và cô ta có một đêm như vậy rồi lại ép cô ta làm vợ cậu. Cậu không cảm thấy tội nghiệp cho cô ấy sao?" Phàm Lâm nhìn về phía mà Dạ Dương đang chú ý, trong lòng có chút gợn sóng.

Cô gái kia không hợp với Dạ Dương. Anh đã nhắc bao nhiêu lần rồi mà hần ta chỉ cười xòa. Ánh sáng kia thực sự không hợp để chiếu rọi vào bóng tối của hần.

Tựa như anh và cô ấy vậy.

"Cái danh thiếu phu nhân tập đoàn Dạ thị không lẽ còn chưa đủ để bù đắp cho cô ta sao? Nếu cô ta muốn, tôi cũng có thể cho cô ta vài % cổ phần của công ty." Dạ Dương nhún vai. Quả thật hắn đã nghĩ như vậy. Phụ nữ rất tham lam, họ sẽ không để bản thân phải chịu thiệt thòi.

Thế nhưng khi hắn ép buộc cô gái kia phải cưới mình, cô ta chỉ mỉm cười một cái rồi ký tên lên giấy. Không đòi hỏi, không mong muốn bù đắp gì cả.

Không ai biết khi đưa ra quyết định đó, Dạ Dương đã vô cùng băn khoăn. Đến khi nhìn thấy nụ cười vô lo vô nghĩ kia, hắn lại càng cảm thấy kì lạ. Dường như, cô gái này rất quen thuộc với hắn.

Dạ Dương trầm tư suy nghĩ một lúc, Phàm Lâm lại phiêu bồng về nơi xa xăm.

Ngữ Linh đang vuốt ve chú mèo con đột nhiên cảm thấy không khí của bên kia rất kì quái. Cô đem mèo đặt xuống, rón rén bước ra đằng sau lưng của Dạ Dương.

Nhưng cô chưa kịp thực hiện âm mưu nhỏ của mình, Dạ Dương lại đột ngột đứng lên, quay lại hôn lên trán cô một cái.

"A Dương... Đừng như vậy..." Ngữ Linh đỏ mặt, tầm mắt chỉ về phía Phàm Lâm.

"Không sao, kệ cậu ta!" Dạ Dương sùng nịch cười, bàn tay vuốt ve mái tóc xoăn vàng của cô. "Hôm nay anh về sớm một chút. Dù sao cô gái kia cũng đang ở trạch viện."

"Ừm..."

Ngữ Linh nhìn bóng dáng xa dần của Dạ Dương, trong lòng cảm thấy một chút đề phòng. Cô gái kia...

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chồng(2)

Khi Dạ Dương về đến nhà, không ngờ được đập vào mắt hắn chính là cảnh tượng này.

Một cô gái nhỏ nhắn mặc một bộ quần áo lao động đang ngăn nga một giai điệu nào đó, tay chân lại nhanh thoăn thoắt quét dọn lau chùi căn nhà rộng lớn này. Về mặt kia không có chút gì là bức bối cùng khó chịu, sự vui vẻ hạnh phúc kia biểu lộ ra rất rõ ràng. Một người bị bắt ép thành lao công của căn nhà lớn như vậy mà vẫn có thể vui vẻ sao?

Dạ Dương - kẻ máu lạnh bậc nhất thế giới ngẫm đột nhiên cảm thấy hơi hồi hận. Nếu chuyện ngày đó không xảy ra thì thật là tốt. Cô gái kia và hắn sẽ không hề có một mối liên hệ nào, hắn cũng sẽ không cảm thấy bản thân đã làm một chuyện vô cùng xấu xa như lúc này.

"Cô..." Chết tiệt, đến tên cô gái này là gì hắn cũng chẳng nhớ!

Cố Lam đang tỉ mỉ lau chùi từng chiếc chén một, không ngờ được người mà cô chờ đợi bao lâu nay đã trở về.

"A Dương... Anh đã về..." Cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười nhất có thể, cho dù bàn chân đã mệt mỏi đến tê rần. Cô nhớ anh đã từng nói, anh muốn có một người vợ tuy rằng không xinh đẹp, không giỏi giang, nhưng phải là một cô gái dịu dàng, nở nụ cười chân thành nhất đón chào anh trở về.

Bây giờ, cô đã người vợ mà hắn ao ước rồi đây.

Chốc lát, Dạ Dương đột ngột dừng bước. Không hiểu sao, hắn cảm thấy nụ cười này đặc biệt chói mắt, động đến một nơi sâu thẳm nào đấy trong tim hắn.

Hắn biết, đã từng nói điều này với cô ấy, hắn muốn có được một người vợ dịu dàng, sẽ nở nụ cười đón chào hắn trở về sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Hắn cũng nhớ, hắn đã từng nói với cô, hãy gọi hắn là "A Dương".

Thế nhưng, đó là với Tiểu Linh, không phải với cô gái này!

Cố Lam cố gắng che dấu đầu ngón tay đã tím tái, duy trì nụ cười kia đến cuối cùng. Thế nhưng cô còn chưa kịp đứng lên, Dạ Dương đã tiến đến, nắm lấy cổ áo cô thốc lên. Ánh mắt này không phải là ánh mắt dịu dàng như nước cô từng nhớ, nó lạnh lẽo và sâu thẳm. Đồng thời nó cũng khiến tim cô cháy máu.

"Tôi không biết cô tiếp cận tôi với mục đích gì. Cũng không quan tâm cô bắt chước Tiểu Linh để làm gì. Thế nhưng cô hãy ngoan ngoãn mà làm Dạ thiếu phu nhân của cô đi! Nếu cô dám đánh chửi ý lên Tiểu Linh..."

Hắn thả cô xuống, để lại cho cô một ánh mắt tàn nhẫn. Đúng vậy, nếu cô vi phạm giới hạn của hắn, Dạ Dương hắn sẽ khiến cho cô hoàn toàn biến mất trên thế giới này!

"Còn nữa, "A Dương" không phải là thứ để cho cô tùy tiện gọi! Khôn hồn thì đừng gọi tôi theo cách đó, ngoài Tiểu Linh ra, không ai có tư cách gọi tôi theo cách đó!" Không một ai xứng!

Cô nhìn hắn tức giận bỏ đi, căn nhà đột nhiên trở nên thật lạnh lẽo. Chiếc khăn rơi xuống nền nhà, không tiếng động.

Trước mắt Cổ Lam là một tấm thẻ màu vàng, tiền lương làm vợ hờ của cô.

Không phải cô không đoán được hắn sẽ phản ứng dữ dội như thế nào khi cô làm như vậy, thế nhưng cô vẫn muốn thử một chút xem sao. Thế nhưng cô không ngờ, những điều hắn đã nói với cô, hắn lại đem nó cho cô gái kia nghe. Hóa ra, A Dương đã yêu cô gái kia đến mức đó rồi ư, đến mức đem hết tất cả nói cho cô ấy biết...

A Dương, lời hứa kia của anh liệu anh có còn nhớ hay không?

Em nhớ rất rõ, nhớ hết mọi lời anh nói, nhớ hết từng nét mặt, cử chỉ, nụ cười của anh lúc đấy. Anh đã từng nói, em không được phép quên, phải nhớ những điều đó cho đến hết cuộc đời. Thế nhưng, rốt cuộc ai mới là kẻ đầu tiên quên đi tất cả cơ chứ?

... ..

Hắn cảm thấy mình sắp điên rồi. Tại sao hắn lại cảm thấy bản thân đã làm sai cơ chứ? Cô gái kia thật sự quá kì lạ. Hắn cư xử như vậy đâu có sai? Rõ ràng là do cô ta trước, khiến cho hắn vô cùng nghi ngờ động cơ của cô ta! Thậm chí, có thể cái đêm cuồng loạn kia là vì sắp xếp của cô ta mà ra!

Dạ Dương dừng xe lại, rút ra điện thoại gọi cho Hầu tử.

"Dạ ca, có chuyện gì sao?"

"Điều tra cô gái đang ở trong nhà của tôi cho tôi. Tất cả mọi thứ về cô ta! Phái cả người theo dõi nữa! Giám sát thật chặt chẽ cho tôi!"

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Gặp mặt (1)

Ngữ Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã mưa từ đêm qua, không ngừng mưa cho đến sáng. Có thể là bởi cảnh vật làm ảnh hưởng đến tâm trạng, cô cảm thấy rất bất an. Hôm qua hành động của A Dương rất kì lạ, điều đó làm cô cảm thấy có chút nguy cơ.

Người ngoài nhìn vào bọn họ đều sẽ nghĩ rằng bọn họ thật xứng, thật hạnh phúc. Thế nhưng có ai hiểu được sự chua xót của cô cơ chứ?

Cô đã sớm nhận ra từ lâu rồi, ánh mắt kia của A Dương chưa hề nhìn cô lấy một lần, thứ mà anh nhìn chỉ là một cô gái gọi anh là "A Dương" mà thôi. Xúc giác của cô nói cho cô biết, cô chỉ là một cái thế thân cho ai đó trong tim Dương. Sự dửng dưng của anh dành cho cô không giả dối, thế nhưng cô hiểu, anh đang nhớ về một ai đó chứ không phải cô.

Hôm qua ánh mắt của anh rất lạ. Cứ như thể anh ấy đang cảm thấy có lỗi với cô gái kia. Ánh ấy là ai cơ chứ? Vương của hắc đạo, trùm tư bản của giới kinh tế, được người ta mệnh danh là "Thị Huyết Dạ Vương", người như vậy thì làm sao có thể dễ dàng mà cảm thông thương hại cho ai được. Nhất là chỉ với một cô gái xa lạ lần đầu tiên gặp mặt.

Cảm thấy đứng ngồi không yên, Ngữ Linh dứt khoát cầm lấy áo khoác và túi xách rồi lao ra khỏi nhà. Cô cần đi gặp người phụ nữ kia!

Bíp!

"Anh Lâm, anh có số của người phụ nữ kia không?" Ngữ Linh cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh để hỏi Phạm Lâm.

"A hà..." Phạm Lâm nhận được điện thoại, đập vào tai là một câu hỏi không đầu không đuôi thì não bộ đột ngột dừng hoạt động. Người phụ nữ kia???

"Là cô gái đang làm vợ của A Dương đấy!"

Phạm Lâm gãi gãi đầu, cố gắng xua đi cơn đau đầu vì rượu. "Ừ, có. Em tìm cô ta làm gì?"

"A... Không có gì..." Để ra oai phủ đầu chớ sao! Ngữ Linh lè lưỡi.

"Ồ. Số là xxxxxxxxxxx. Ok? Bây giờ thì hãy để yên cho anh ngủ nào!"

Bíp!

Phạm Lâm vứt điện thoại xuống giường rồi nằm bẹp dí đè lên nó. Sau 2 phút, anh nhận ra, mình hết muốn ngủ rồi! Lúc này, anh ta mới bắt đầu suy nghĩ về cú điện thoại của Ngừ Linh.

Lúc này, đột nhiên khóe miệng Phạm Lâm nở nụ cười khoái trá.

Dạ Dương đi đi sủng, chuẩn bị nã thẳng vào 1 tên không nghe lời thì một điện thoại rung lên. Bực mình, hắn vứt súng cho thuộc hạ rồi rút điện thoại ra. "Phạm Lâm, tôi đã báo là không được gọi cho tôi khi tôi đang làm việc nếu không phải việc gấp. Liệu hồn mà cho tôi một cái lí do chính đáng!"

"Hắc hắc. Chuyện của Ngừ Linh có phải chuyện gấp hay không?" Giọng điệu ngả ngớn đáng đánh đòn truyền ra từ trong điện thoại.

"Hả?" Tay Dạ Dương hơi rung lên. Sức mạnh kinh khủng nén chặt chiếc điện thoại. "Tiểu Linh làm sao?"

"Cô bé đang đi gặp bà xã của cậu đấy! Cô ấy vừa xin số tôi xong."

Dạ Dương nhú mày. Người phụ nữ kia? Tại sao Tiểu Linh lại muốn gặp người phụ nữ kia? Không được, cô ta rất kì lạ, phải đến xem thử xem sao!

"Trung Từ! Giao cho cậu chỗ này đó!"

"Pằng!"

"Được, anh Dương."

... ..

Ngừ Linh đang đối diện với người phụ nữ kia - người mà bây giờ đang là vợ hợp pháp của Dạ Dương.

Đây là một cô gái rất tầm thường! Khuôn mặt tạm có thể cho là hài hòa, mái tóc đen dài buộc sau lưng thuần một kiểu cũ kĩ. Cho dù là có được một đôi mắt xéch quuyến rũ thì sao? Cơ bản là có tiếng mà không có miếng! Cô ta không hề có cái khí chất thu hút lòng người được như cô, mà cả cơ thể đậm một nét thật thà, nhàm chán!

"Cô là Cố Lam?" Ngừ Linh mở đầu hỏi. Kì thật ai cũng đã sớm biết nhau rồi.

"Còn cô chắc là Ngừ Linh tiểu thư - người tình của chồng tôi?" Cố Lam mỉm cười đáp lại. Cuộc gặp mặt giữa vợ cả và tiểu Tam, ai sẽ là kẻ chiếm thế thượng phong đây?

Kì thực cô đã thua ngay từ lúc đầu, bởi cô thậm chí còn không phải là Tiểu Tam. Thế nhưng tự tôn của cô không cho phép cô cúi đầu trước cô gái này!

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cưỡng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp mặt(2)

Tay của Ngừ Linh run lên, ánh mắt thoáng mất đi ánh sáng.

Đúng vậy, cô không phải người kí tên trên tờ giấy đăng kí kết hôn với A Dương. Dạ gia là một gia tộc rất tàn nhẫn, những kẻ không được bọn họ chấp nhận thì một khi bước vào căn nhà đó sẽ không có hi vọng được toàn thân trở ra.

Mà cô, lại càng không có hi vọng. A Dương đã từng nói với cô rất nhiều lần rằng anh sẽ bảo vệ cô, không để cô bị tổn thương, muốn cô chính diện đối mặt Dạ gia với anh. Thế nhưng cô lại sợ, cô lại trốn tránh. Bởi vậy nên ngày hôm nay, người phụ nữ này nói như vậy mà cô lại không thể phản bác lại.

Cố Lam nhìn cô gái này, trong tâm khe khẽ thờ dài.

Kì thật, kẻ đuổi lý chính là cô chứ không phải cô ta. Gì mà Dạ thiếu phu nhân chứ, có hay chăng cũng chỉ là một cái danh xưng hảo huyền mà thôi. Thứ mà cô muốn đâu phải nó?

"Ha, cho dù bây giờ cô là vợ trên giấy tờ của A Dương thì sao? Anh ấy, vẫn là của tôi!" Nhận ra được lợi thế của mình, Ngừ Linh bật cười. Trong cuộc chiến giữa 2 người phụ nữ, ai nắm giữ được trái tim của người đàn ông, đó sẽ là kẻ thắng cuộc.

Mà lúc này, A Dương đang ở bên cô!

Ngữ Linh đặc ý nhìn Cố Lam, ánh mắt đầy tự tin cùng khiêu khích. Dạ thiếu phu nhân thì đã sao? Cũng chỉ là một tấm bia đỡ đạn mà A Dương chuẩn bị cho cô mà thôi!

Tay Cố Lam run lên, sắc mặt cô vẫn bình tĩnh như vậy, thế nhưng hai tay đã nắm chặt lại với nhau, cố gắng che dấu sự yếu ớt của mình.

... ..

"Tiểu Lam, Tiểu Lam!"

"Em xem, bầu trời hôm nay rất đẹp, chúng ta cùng ra ngoài nhé!"

"Không được! Gọi anh là A Dương! Nếu không anh sẽ không để ý đến em nữa!"

"Thấy không? Lời hứa của anh với em chưa bao giờ là bịa đặt cả. Tin tưởng anh, chắc chắn anh sẽ mang em về nhà, cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất!"

"Tiểu Lam! Chạy nhanh! Chạy nhanh đi!"

"Anh xin lỗi... anh xin lỗi... Chắc chắn chúng ta sẽ trở về. Chắc chắn, anh sẽ thực hiện lời hứa của mình!"

... ..

"Cô ta là ai?"

"Thôi được, tạm lấy cô ta làm giải được cũng được! Mang cô ta lên!"

"Đừng nghĩ đến việc lên giường với tôi là có thể trèo cao! Cô mãi mãi chẳng bằng một sợi tóc của Tiểu Linh!"

"Nếu cô không chấp nhận thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện có thể rời khỏi đây! Kì thật, tác dụng của cô với tôi cũng chỉ có vậy thôi - làm bia đỡ cho Tiểu Linh!"

... ..

Mi mắt của Cố Lam hơi hơi động, che dấu đi cảm xúc hỗn loạn bên trong nó. Từng kí ức về anh cứ như những nhát dao xoáy tròn trong tim cô.

"Chẳng lẽ cô ở bên anh ấy nhiều năm như vậy mà cô không nhận ra sao?" Cát tiếng, Cố Lam cố gắng điều chỉnh sao cho giọng nói bớt đi run rẩy. Yếu ớt, chỉ có thể ở trước mắt anh, mà không phải cô ta!

"Gi... cơ..." Chẳng lẽ cô ta biết...

"A Dương đang nhìn vào cô với ánh mắt nào? Đối xử với cô ra sao?" Lần đầu tiên nhìn vào hai người họ lúc ở bên nhau, Cố Lam đã nhận ra được ánh mắt kì lạ của A Dương khi nhìn vào Ngữ Linh.

Có yêu thương, có quyến luyến, thế nhưng lại không nhìn vào mắt cô ấy. Giống như là từ cô ta mà nghĩ về một ai khác vậy. Về khoa học, nó được gọi là hội chứng *ảo tưởng tình yêu*. Bởi nhận ra những điều này nên cô mới dễ dàng chấp nhận yêu cầu của anh mà vào Dạ gia. Nếu cô ở bên anh, dù chỉ là rất ít thời gian, nhưng cô chắc chắn sẽ có lúc anh nhận ra người mà bản thân thực sự yêu.

Chỉ cần không phải là khi mà cô đã hết hi vọng mà thôi.

Dạ Dương sau khi nghe tin Ngữ Linh muốn đến gặp mặt Cố Lam thì phóng xe rất nhanh đi tìm. Hắn đã cài thiết bị định vị lên Cố Lam để ngăn không cho cô ta chạy trốn, không nghĩ đến phải sử dụng nhanh như vậy.

"Kết..."

Xe cập bến, đỗ lại trước cửa. Dạ Dương không nghĩ rằng, lúc bản thân vừa mới xuống xe đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Ngụy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Dơ bẩn

Ngữ Linh không thể nào chấp nhận được việc bản thân là một kẻ thay thế cho người khác. Nhất là việc cái cô gái này dám biết điều đó! Cô ta có xứng không? Một cô gái thậm chí không thể dành được tình yêu của A Dương thì làm sao có quyền lên mặt dạy đời cô?

Cố Lam nhú mồm, một cốc nước hắt thẳng vào mặt cô. Nước làm nhòe ánh mắt, cũng che đi một tia sát khí khẽ lưu chuyển trong mắt Cố Lam.

Ngữ Linh tay cầm cốc nước, cơ thể run rẩy đến lợi hại.

Thật buồn cười, kẻ hắt nước vào mặt người ta thì lại run rẩy vô cùng tựa như bản thân là kẻ bị hại, là người cần được che chở.

Sự thật là tiểu Tam ra uy, muốn dẫn mặt vợ cả thì lại bị sửa thành nữ ác phụ ức hiếp tiểu tình nhân, đến mức mà cô ta có phản kháng cũng run rẩy ụa khuất.

Thế nhưng, nhìn vào đôi mắt sợ hãi và hối hận của Ngữ Linh, Cố Lam tạm dần xuống sự tức giận của mình. Cô ta là quá ngây thơ hay quá thiện lương đây? So đo với một kẻ ngu ngốc không phải bản tính của cô!

"Xin... xin lỗi... tôi quá..." Ngữ Linh ấp a ắp úng, cố gắng móc khăn tay, hai giọt nước mắt lưu chuyển cứ như sắp rớt ra.

Cố Lam thờ dãi trong lòng. Lăn lộn bấy lâu trong cái xã hội nhơ bẩn này, ánh mắt nhìn người của cô chưa hề sai lầm. Cô gái này là một cái vu vật từ chỗ nào chui ra vậy? Có thể giữ được phần thiện lương này đâu có dễ dàng gì?

Khẽ liếc đôi tay chai sần của mình, Cố Lam nở nụ cười chua xót.

Trừ bỏ thân thể ra, có chỗ nào mà bản thân cô còn sạch sẽ chứ?

... ..

"Tiểu Lam, anh thích nhất là cái không khí luôn lưu chuyển xung quanh em. Thật dịu dàng và lương thiện, tựa như mẹ anh vậy(lúc trước)." Cậu nhóc hít hà trên người cô bé, khuôn mặt hớn hờ.

"Anh đã luôn mong muốn có được một sự thuần khiết như em ở bên trong cái thế giới đầy bẩn thỉu của anh. Tiểu Lam, đồng ý làm vợ anh nhé?" Thiếu niên nở nụ cười rạng rỡ, trên tay là một chiếc hộp nhỏ, trong mắt là khát khao và hi vọng.

... ..

"Nếu em đã đánh mất đi thứ mà anh yêu thích nhất trong em, liệu anh có còn nói như vậy hay không?" Cố Lam thất thần lâm bầm, ánh mắt dò dẫm nhìn hai bàn tay của mình. Bởi vậy nên cô không nhận ra, Dạ Dương đang bước đến nơi này.

Ngữ Linh vẫn chưa ngừng run rẩy hối hận, luôn miệng lặp lại hai từ "Xin lỗi". Cô vốn chỉ muốn đến tìm cô gái này để nói chuyện một chút, đầu ngón bản thân lại mất bình tĩnh đến mức độ đó.

"Cô!!!" Dạ Dương vô cùng tức giận khi nhìn thấy tâm can bảo bối của mình đang bị một kẻ khác bắt nạt đến độ như vậy. Nhất là khi, kẻ này là một cô gái rất đáng nghi, có thể đang uy hiếp đến Tiểu Linh!

Hắn ôm chặt lấy Ngữ Linh, dúi vào lòng mình che chở. Một cô gái lương thiện như vậy sợ hãi, quả thật là khiến cho hắn phải đau lòng mà!

"A Dương..." Ngữ Linh nhìn thấy Dạ Dương, muốn lên án chuyện thể thân này nọ lại đột nhiên ngậm miệng. Chuyện này, không thể để cho A Dương biết. Nếu anh ấy có suy nghĩ khác thì cô phải làm sao đây?

Ích kỷ? Cứ cho là vậy đi! Yêu một ai đó thì bản thân làm sao còn có thể giữ vững được chính mình cơ chứ? Ích kỷ một chút cũng tốt!

Cố Lam nhìn sắc mặt phân vân của Ngữ Linh, trong lòng cười thầm. Quả là thánh nữ tái thế, việc che dấu đương nhiên như thế mà cũng mất công suy nghĩ đến vậy. Nghĩ đến việc bản thân lúc trước cũng tựa tựa vậy cô lại nổi cả da gà. Có lẽ, bởi bản thân đã khác xưa chăng?

"Chồng à, em làm sao?" Cố Lam mỉm cười, đối mặt với sự tức giận của Dạ Dương.

Dạ Dương giật mình, nhìn khuôn mặt dịu dàng hòa nhã trước mắt. Không hiểu sao, nhìn nụ cười này hắn lại không xuống tay được. Bản thân làm sao vậy?

Hóa ra, anh ấy vẫn chưa thay đổi. Lúc tức giận mà đối diện với một nụ cười chân thành, sự tức giận ấy của anh sẽ xì hơi ngay lập tức. Trong mắt Cố Lam là một mặt nhu hòa.

"Tôi không nghĩ cô lại ti tiện đến mức đó!" Dạ Dương ghét bỏ nhìn Cố Lam, hai tay cố gắng vỗ về nữ nhân trong lòng. Bị dọa sợ đến mức này, nữ nhân kia thật đáng chết!

Ti tiện...

Hai chữ này, lại khiến trái tim cô đau đớn hơn mọi thứ. Bởi nó chính xác là như vậy.

Chương 8: Hắc nữ họ Dạ

Dạ Dương không hề biết, một câu nói trong vô tình của mình lại vô cùng có lực sát thương với cô gái này, hấn ôm lấy Ngữ Linh, dẫn cô ta ra ngoài. Thật buồn cười là trước khi đó, Ngữ Linh kia còn vô cùng thành khẩn cúi đầu xin lỗi Cố Lam. Cô ta quá thiện lương, cứ nghĩ thế giới này luôn luôn tốt đẹp - ngu ngốc giống như cô lúc trước.

Nén lại chút chua xót trong tim, Cố Lam bước ra khỏi quán cà phê, liếc nhìn chiếc ô tô đã phóng đi xa.

"A Dương..."

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Cố Lam móc ra chiếc điện thoại cũ kỹ của mình. Chữ hiển thị: Bà chủ.

"Bà chủ, hôm nay sao?" Cố Lam có chút thẫn thờ nhìn lên trời cao.

"Đúng nha Lam Lam, hôm nay là ngày hẹn bắt buộc của cô đấy. Cô phải đến nhanh lên, đầu thủ của bên kia đã suốt ruột lắm rồi!" Trong điện thoại là một giọng nói vô cùng kiều mị, tùy hứng, chọc cho người ta yêu thích không thôi.

"Được rồi, chào chị, bà chủ!" Cố Lam cúp máy. Hôm nay tâm trạng của cô không được tốt, coi như giải tỏa một hôm vậy.

... ..

Khu hắc đạo - sảnh quyền anh ngầm

"Phạm Lâm, không ngờ cậu mà lại có cái sở thích này!" Dạ Dương liếc nhìn xung quanh, mặc dù hấn cai quản khu hắc đạo đã lâu nên chuyện của sảnh quyền anh ngầm này hấn cũng biết chút ít, thế nhưng hôm nay là lần đầu tiên hấn thực sự bước đến nơi này.

"Hôm nay thấy tâm trạng của cậu không được tốt nên tôi mới dẫn cậu đến đây. Thực ra tôi cũng mới chỉ nghe nói mà thôi, đây cũng là lần đầu tiên tôi tới nơi này!" Phạm Lâm khoác tay lên vai của Dạ Dương, ánh mắt tùy ý liếc nhìn xung quanh. Không ai thấy, trong ánh mắt của hấn không phải là tò mò, hiếu kỳ, mà là âm trầm cùng nóng nảy.

Dạ Dương còn đang bận phiền muộn với chuyện của Ngữ Linh, không rảnh để bận tâm trạng thái kỳ lạ của tên bên cạnh.

"Chúng ta lên trên kia ngồi, hôm nay tôi muốn cược đầu một chút!" Phạm Lâm nở một nụ cười thâm trầm.

2 năm rồi, Tiểu Hàn!

Lần này, em đừng mơ tưởng có thể chạy thoát khỏi tay tôi!

... ..

Người phụ nữ đứng ở nơi đó, thu hút mọi ánh nhìn. Mái tóc đen truyền hơi xoắn bao phủ quanh vòng eo nhỏ thon gọn, ôm sát cơ thể là bộ váy xẻ dọc đùi màu đỏ như máu tươi diễm lệ. Ánh mắt lạnh lẽo, môi đỏ cầu hôn người. Tất nhiên, nếu không có khẩu súng ngắn tự động bên hông nàng cùng hai tên vệ sĩ quân nhân đứng đằng sau lưng nàng ra, chắc chắn ở cái chỗ ngư long hỗn tạp này, cô gái đó đã bị ăn đến không còn mẩu xương nữa rồi.

Mà nếu bạn hiểu biết một ít trong giới hắc đạo cùng biết rõ thân phận nữ yêu tinh này, chắc hẳn bạn có muốn "cương" cũng cương không nổi đâu.

"Bà chủ." Một giọng nói dịu dàng vang lên. Lẽ ra các anh chàng đang đứng xung quanh hóng hớt người đẹp phải lao đến làm quen ngay, thế nhưng bọn họ cứ như bị động kinh, từng tốp, từng tốp bỏ chạy rảo riết.

Một cô gái khác tiến ra. Cơ thể trắng nõn hoàn mỹ chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ đen cùng váy ngắn bó sát đùi khiêu gợi, khuôn mặt tinh xảo bị một chiếc mặt nạ màu đen che đi, để lộ môi son quyền rũ hơi cong.

Cô ta chính là nỗi sợ hãi của giới quyền anh ngầm khu hắc đạo - Hắc nữ họ Dạ.

Không ai biết cô ta tên gì, diện mạo thực sự như thế nào. Chỉ biết đột ngột vài năm trước, cô ta ngang trời xuất hiện, trải qua những cơn mưa máu tẩy rửa, trở thành tồn tại đứng đầu sảnh quyền anh ngầm với 300 trận bất bại.

Rất nhiều kẻ có máu mặt bị thua cược liền vận sức muốn bóp chết con kiến hôi này, ngày hôm sau đã toàn gia bị diệt. Bởi chỗ dựa của cô ta chính là nữ chủ nhân của sảnh quyền anh ngầm - Huyền tinh yêu nữ - kẻ có quyền lực vô cùng lớn, thuộc tầng lớp cao nhất của hắc đạo quốc tế. Sảnh quyền anh ngầm này cũng chỉ là một khu vui chơi cô ta mở ra thôi.

"Tiểu Dạ, theo hẹn ước thì hôm nay sẽ là trận đấu cuối cùng của em. Sau hôm nay, nợ của em với chị đã hết." Yêu nữ tiến đến ôm Hắc nữ họ Dạ vào lòng, khí chất đột nhiên trở nên ôn hòa hơn bình thường. Cưu mang cô nhóc này gần 5 năm, tình cảm của cô với nó đã trở nên vô cùng sâu đậm rồi.

"Vâng, em cảm ơn chị rất nhiều." Hắc nữ cũng ôm lại Yêu nữ này, khóe mắt cô hơi hơi ẩm ướt.

"Được rồi, cô lên, Tiểu Dạ!"

Yêu nữ nhìn bóng lưng kiên cường đang rời đi kia, ánh mắt của cô thập phần bất đắc dĩ. Một cô gái, có cần phải kiên cường đến mức đó không? Kiên cường đến mức làm cho người ta đau lòng chết đi được.

.

.

.

"Tiểu Lư!" Phạm Lâm ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cô gái mặc đồ đen đang bước ra võ đài, ánh mắt ra lệnh cho thủ hạ đứng bên cạnh.

"Vâng!" Tiểu Lư cúi đầu, bước ra võ đài.

Mặc kệ ánh mắt hơi hơi nghi hoặc của Dạ Dương, hai tay của Phạm Lâm bị chính hấn siết đến trắng bệch.

Em không chịu trở về bên tôi, vậy thì chính tôi sẽ bức em phải quay về bên tôi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mĩ nhân kế

Cố Lam lãnh tỉnh nhìn người đàn ông trước mắt. Tên hấn ta khi đăng kí hắc quyền là "A Thắng" nên tạm gọi hấn là A Thắng vậy. Hấn có một cơ thể cơ bắp cùng lực lưỡng - cơ thể của một binh lính đặc chủng siêu cấp, tỏa ra mùi huyết tinh lạnh lẽo.

Coi bộ khúc xương hôm nay rất khó gặm đây!

A Thắng lên hắc đài, hấn hơi hơi cúi người, môi lạnh lẽo mấp máy hai chữ "Thứ lỗi!" rồi không lên tiếng, đột ngột phát động thể tấn công. Quyền của hấn như vũ bão đi tới, mang đậm phong cách quân nhân mạnh mẽ, khí thế sát phạt huyết tinh. Trên tay của hấn hấn là đã dính không ít máu rồi!

Cố Lam cũng mang lên bao tay của mình, ngênh đón địch thủ.

"Bộp!"

Nắm đấm A Thắng hạ lên một bên cánh tay của Cố Lam phát ra tiếng trầm đục, xương cánh tay của cô đang run rẩy. Sức mạnh luôn luôn là ưu thế của phái mạnh, thứ duy nhất mà phái yếu có thể sử dụng để chống lại bọn họ, chỉ có kỹ xảo!

Cố Lam cũng vung lên nắm đấm của bản thân về phía A Thắng, ánh mắt vô cùng lạnh lùng cùng bình tĩnh.

"Bộp!!!"

Đồng tử A Thắng mở to, một bên mặt bị trúng đòn đã thâm tím. Hấn vô cùng kinh ngạc, một cô gái không thể sở hữu lực đạo mạnh mẽ như vậy!

Lúc này, cả 2 người đã bỏ đi về mặt khinh thường lúc trước khi nhìn về đối thủ, bộp phát ra khí thế bức người giống như một con mãnh hổ ti lớn cùng rần rộ nham hiểm. Suốt 30s, cả hai đều chỉ lạng lảng đứng đề phòng nhau mà không hề di chuyển.

Trong phòng xem vip, Phạm Lâm hai nắm tay siết chặt, đồng tử ngập những tơ máu đang cố gắng nhìn kĩ hắc đài. Tiểu Hân, nếu em còn không bước ra đây, tôi sẽ khiến em phải hối hận cho đến hết quãng đời còn lại của em!

"Nói với tiểu Lư, nếu em ấy còn không chịu bước ra thì hãy phệ cô gái kia! Hành hạ cô ta đến khi nào em ấy chịu ra mặt thì thôi!"

Trên võ đài, tiểu Lư nhận được mệnh lệnh thì trầm mặc, ánh mắt hướng đến phía cô gái trước mặt, ánh mắt dần âm trầm. Hai chân hấn đột ngột tiến lên, nắm đấm vung lên, khí thế sát phạt vô cùng hung mãnh, hấn đã đánh thực!

Cố Lam cắn môi, cơ thể lộn một vòng cung xinh đẹp tránh đi đòn hiểm, một tay chống xuống đất, chân phải tung ra một cú đá rít gió.

Lần này A Thắng đã nhìn thấy rõ hơn, khi tung ra cú đá, cô gái kia đã xoay chân một vòng đồng thời liên tục rung chân với cường độ mạnh. Kỹ thuật này là kỹ thuật mượn lực của vật lý, hẳn là cú đâm lúc trước cũng sử dụng kỹ thuật này.

Kỹ thuật này khá nhiều người biết, thế nhưng vận dụng chân chính lại không ai sử dụng. Bởi nó sẽ gây ra tác dụng phụ rất lớn trên cơ thể!

Dưới uy hiếp hung mãnh của cú đá chân này, A Thắng chỉ có thể né tránh.

Đột ngột tay đang chống đỡ của cô gái kia run lên rồi mất thăng bằng, A Thắng tinh ý bắt lấy cơ hội tóm lấy chân của cô, ném cô vào hàng rào sắt bao bọc hắc đài.

"Ừa... học..."

Cổ Lam nuốt ngụm máu vào bụng, ánh mắt bất đắc dĩ. Kỹ thuật mượn lực này cũng không dễ xài như vậy, mỗi bộ phận cơ thể chỉ có thể dùng một lần với cường độ 5 giây tăng gấp đôi lực đạo trong 1 ngày. Đồng thời sau khi sử dụng sẽ thường hay đau nhức trực trặc, chỉ có thể sử dụng kỹ thuật này cho đòn sát thủ thôi!

Dù sao cô cũng chỉ được đào tạo theo tiêu chuẩn hắc quyền anh vương bài chứ không phải là bộ đội đặc chủng siêu cấp như tên bên kia, trận đấu này quá chênh lệch!

Đã hỏng mất 1 tay và 1 chân, đối thủ thì chỉ hơi sưng mắt, buồn làm sao?

Nhưng cô không thể nhận thua, đó là quy định với kim bài hắc quyền anh, chỉ được nhận khiêu chiến, không thể từ chối hay nhận thua! Quy tắc này sẽ biến mất chừng nào cô không còn là kim bài nữa - cũng tức là khi cô bị đánh bại!

Thôi thì đến đâu hay đến đó vậy! Ít nhất, cho dù không thể nào thắng được cũng phải lột của hắn một lớp da!

Cổ Lam vút bao tay bảo vệ xuống, tay gỡ xuống chiếc mặt nạ vương váu, vút xuống sàn đấu hắc đài lạnh lẽo.

Chúng khán giả tất cả đều ồ lên, nước miếng chảy dài từng giọt.

Kim bài vương giả giới hắc quyền Hắc nữ họ Dạ này không ngờ lại là một đại mỹ nhân xinh đẹp đến vậy!

Không nói đến cơ thể ba vòng hoàn hảo bên dưới lớp đồ bó sát màu đen, khuôn mặt tinh xảo quyến rũ như lại đầy vẻ anh khí của nam nhân kia đã đủ để khiến hóc môn giống đực của đám đàn ông nơi đây sôi trào rồi. Chính phục một vụ vật như thế này luôn là ước mơ của cánh mày râu mà!

A Thắng cũng vô cùng bất ngờ trước dung nhan mạnh mẽ của cô gái trước mắt, cơ thể vô ý thức thả lỏng. Thế nhưng dường như cô gái kia còn thấy chưa đủ, khoe môi đỏ mọng hấp dẫn hiện ra độ cong mị hoặc câu nhân, đem linh hồn của người đàn ông xuất thân từ binh đoàn bộ đội đặc chủng cấp đặc biệt vút lên chín tầng mây.

Cổ Lam cười đến khuyếch đảo chứng sanh, hai chân cũng đột ngột phát lực xông đến, cánh tay còn lại chưa sử dụng kỹ thuật mượn lực cũng rung lên, vung đến chỗ nam nhân còn đang ngẩn ngơ tò te...

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cô ta là vợ tôi!

Dạ Dương sững sờ nhìn bóng hình yếu điệu trước hắc đài, sóng gió trong lòng cuộn cuộn. Cô ta... là Cổ Lam?

Chết tiệt! Kim bài hắc quyền anh Hắc nữ họ Dạ! Lỡ như cô ta có ý xấu gì với tiểu Linh thì hẳn phải làm sao? Một nữ nhân ở trong chốn hắc ám này liệu sẽ còn lại mấy phần sạch sẽ nữa chứ?

"Rầm!"

Dạ Dương đột ngột quay đầu sang bên cạnh. Tên bạn chí cốt của hắn lúc này đã mặt mũi âm trầm, ánh mắt đỏ ngầu như dã thú, các đốt ngón tay nắm chặt đến trắng bệch.

"Lâm?" Dạ Dương nhăn mày, Phàm Lâm hôm nay quả thực là quá mức kì lạ rồi! Không để Dạ Dương kịp ngăn cản, Phàm Lâm đã xông ra khỏi phòng. Hắn ta hôm nay uống nhầm thuốc hay sao vậy nhỉ?

Cổ Lam thờ dốc nhìn A Thắng đã ngất xỉu trước mặt. Thật là, mệt mỏi quá... Cô lê bước tập tễnh đi về phía cửa ra của hắc đài. Thế nhưng cô còn chưa kịp định thần, phần bụng đã bị đánh một cú đấm không thương tiếc.

"A! Khục..." Cô ngã xuống, nhưng cơ thể còn chưa ngã xuống sàn đấu lạnh băng đã bị ngót cánh tay hữu lực tóm lại.

Cố Lam bị Phàm Lâm nắm lấy cổ áo rồi giơ lên. Hắn bây giờ đã sớm chìm trong trạng thái điên cuồng rồi, lí trí đã sớm hồng mắt, không nhận ra được cô gái mà hắn vừa cho một cú đấm là ai.

"Khục khục... học..." Trước mắt Cố Lam là một mảnh mơ hồ mờ mịt, cảnh vật bị mờ đi bởi đau đớn, vùng bụng co rút, tay chân tê rần cứng đờ.

"Hàn Lữ Nhi!!! Em bước ra đây ngay cho tôi! Tôi biết cô ta rất quan trọng với em, nếu em không muốn cô ta chết ở chỗ này ngày hôm nay thì bước ra cho tôi!" Phàm Lâm gào lên như con thú bị thương đang đau đớn giãy dụa. Nhưng không một ai đáp lại.

Trong mắt hắn lại xuất hiện những tơ máu, tay phải nắm lấy đầu của Cố Lam, đập mạnh xuống sàn đấu.

"Phụt!" Máu đỏ bắn ra, không phải từ Cố Lam mà là từ bắp tay của Phàm Lâm.

Trên sàn đấu hắc đài, người người nín thở kinh diễm. Bóng dáng xinh đẹp màu đỏ đỏ - Huyết tinh Yêu nữ - boss sau đầu của sảnh đấu hắc quyền anh này!

"Tiểu Hàn..." Phàm Lâm mặc kệ máu đỏ nhuộm hết cả cánh tay, ánh mắt hắn vẫn thủy chung đặt lên người cô gái trước mắt. Cho dù khí chất của cô đã thay đổi đến mức này, cho dù khuôn mặt đáng yêu kia nay đã bị một lớp khí chất yêu nghiệt đến tận xương tủy bao phủ, ẩn dưới lớp mặt nạ màu đỏ yêu diễm, thế nhưng cô gái này, có chết hắn cũng không bao giờ quên được!

"Phàm Lâm..." Mỗi đồ mọng nghiêng rằng nghiêng lợi ỏi ra cái tên khiến cô hận thấu xương này. Giam giữ sự tự do của cô suốt 2 năm, mạnh mẽ cướp đoạt trái tim của cô rồi đâm đập lên nó, nay lại đến nơi này hành hạ một cô gái tội nghiệp! Hắn có còn là con người không vậy!

"Tiểu Hàn, anh..." Phàm Lâm áp a áp ứng tiến đến chỗ Hàn Lữ Nhi. Thế nhưng hắn còn chưa kịp tiến đến, một phát súng đã ngay lập tức găm vào dưới chân hắn.

"Thả cô ấy ra!" Ánh mắt Hàn Lữ Nhi băng giá nhìn chằm chằm vào Phàm Lâm.

"A, được được..." Hắn gật gật đầu, lúc này mới có thời gian để nhìn vào cô gái đang bị hắn lôi xềnh xệch. Sau 1 giây định thần, khoe miệng của Phàm Lâm liên tục co rút. Cô gái này... không phải cô vợ hờ của tên kia sao?

Sau lưng Phàm Lâm dần dần mướt mồ hôi lạnh, hắn có thể cảm nhận được ánh mắt sát khí đằng sau lưng. Tên điên kia là một tên cuồng chiếm hữu và bao che khuyết điểm. Đồ của cậu ta chỉ mình cậu ta có quyền sủng ái hay khi dễ nó, hắn hôm nay đánh Cố Lam thành như vậy...

Phàm Lâm nuốt nước miếng cái 'lực' rồi nhẹ nhàng thả Cố Lam xuống.

"Hừ... đi xuống đi, lát tôi sẽ đến tính sổ với anh!" Hàn Lữ Nhi chu chu môi, ôm lấy cơ thể đã rã rời của Cố Lam bước đi. Nếu hôm nay không lột xuống vài lớp da của tên kia, cô sẽ không làm người!

Phàm Lâm nhận được lời hứa hẹn đó, vui vẻ lúi A Thăng trở về. Tiểu Hàn một khi đã hứa thì sẽ không bao giờ thất hẹn!

Sau khi lên phòng xem Vip, Phàm Lâm còn chưa kịp mở miệng khoe chiến tích thì đã thức thời ngậm miệng lại. Vui quá nên quên mất, có một tên nữa đang vô cùng tức giận ở đây!

"A ha ha, Dạ Dương à... tôi không chú ý..." Phàm Lâm lấp ba lấp bắp giải thích.

"Dự án khu A, khu công nghiệp X..." Dạ Dương mở miệng yêu cầu, chớp mắt khuôn mặt hớn hờ của Phàm Lâm đã như nuốt phải con ruồi.

Sau khi giãy dụa đấu tranh tư tưởng hồi lâu, hắn khua miệng ra một câu: "Cậu được! Chỉ là một cô vợ hờ mà ám toán bạn bè như vậy!"

"Tôi thực sự tức giận! Không phải ám toán!" Dạ Dương nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt âm trầm nhìn về phía Phàm Lâm. "Dù cho cô ta không tốt, cũng không đến lượt cậu quản. Cô ta là vợ tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Ngụy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: 5 năm trước

Hàn Lữ Nhi vuốt ve đôi bàn tay chai sạn của Cố Lam, ánh mắt vô cùng đau đớn cùng xót xa. Nếu không phải tại cô, Cố Lam làm sao mà phải chịu đựng những điều này.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé, ánh mắt Hàn Lữ Nhi lại mơ màng nhớ về những ngày đó.

-Mùa đông 5 năm trước.

"Em định xây dựng cái thứ này thật sao?" Hư Thịnh cảm bản thiết kế sảnh quyền anh ngằm giờ lên trước mắt Hàn Lữ Nhi - nay chỉ mới 22 tuổi.

Hàn Lữ Nhi vuốt ve lọn tóc, ánh mắt thần nhiên đối diện với tên anh họ lúc nào cũng quá cẩn thận này. "Anh yên tâm, tên Phạm Lâm chết dẫm kia lúc này hẳn là nghĩ em đã chết rồi, hẳn sẽ không truy tìm chúng ta đâu. Xây thứ này với thể lực của chúng ta trăm lợi chứ không có hại!" Mà hẳn có lý do gì để đi tìm cô chứ?

"Được rồi..." Hư Thịnh vận trán, cất bản thiết kế vào va li. "Anh sẽ đến chỗ quân đội tìm một vài quân nhân xuất ngũ làm tay đánh vương bài cho chúng ta. Một sảnh quyền anh ngằm mà không có vương bài là không được!"

"Ừ thì..." Hàn Lữ Nhi cất bước tiến lên, đột nhiên đập trúng một cái giẻ rách bụi nhùi. À không phải, đó là một người nằm dưới đất giống như đám giẻ rách.

"Gì đây..." Hư Thịnh tiến đến, nhắc cái đồng giẻ rách lên.

Đó là một cô gái chừng 15-16 tuổi có vẻ suy dinh dưỡng, khuôn mặt tinh xảo tái xanh cùng dính đầy bùn đất lộ rõ vẻ trẻ con non nớt, thể nhưng nó lại ẩn dấu một sự quyến rũ trời sinh.

Ánh mắt Hàn Lữ Nhi lóe lên, ngăn cản hành động "tổng khứ rác thải" của Hư Thịnh. "Giữ lại đi, em nghĩ đến một chủ ý rất hay!"

Hai ngày sau, ở bệnh viện y.

Hàn Lữ Nhi cùng Hư Thịnh - không tình nguyện cho lắm hướng đến căn phòng bệnh của cô bé mà hai người nhất được hôm nọ, đột ngột cửa sổ thủy tinh vỡ vụn tung tóe. Hư Thịnh chắn ngay trước mặt Hàn Lữ Nhi, ánh mắt đầy đề phòng nhìn cô bé trước mắt.

Vẫn là thân thể nhỏ bé lung lay sắp đổ hôm trước, thể nhưng hôm nay khuôn mặt nhỏ bé kia đã được lau sạch, đôi mắt nhắm nghiền đã mở ra để lộ đôi con ngươi đen hút trống rỗng vô hồn.

Cô bé khẽ lắc lắc cái đầu, cánh tay nhỏ bé đầy sức lực túm lấy cô Y tá đang định bỏ chạy tựa như một cái kim sắt níu chặt lấy cô ta. "Cô... có biết... A Dương... ở đâu không...?"

Cô Y tá liếc nhìn vị bác sỹ đã nằm giữa vũng máu trong phòng bệnh cùng cái dao đang dính đầy máu trên tay cô bé, máu dồn lên não trực tiếp sùi bọt mép ngất xỉu.

"Sao lại..." Cô bé ngơ ngác nhìn nữ Y tá đã xụi lơ, bực bội ném cô ta xuống đất. "A Dương đâu rồi... A Dương rất yếu ớt, mình phải bảo vệ cậu ấy... A Dương ở đâu..."

Cô bé lảo lảo bả bả, ánh mắt trống rỗng lia đến chỗ của Hàn Lữ Nhi và Hư Thịnh. "A Ha... có biết... A Dương ở đâu không..."

Cô bé dần dần tiến lại chỗ của Hàn Lữ Nhi, ánh mắt trống rỗng nhưng đôi môi nhỏ lại nở nụ cười vô cùng hồn nhiên, máu tươi từ chiếc dao gọt hoa quả nhỏ từng giọt xuống nền nhà, vẽ nên những bông mạn đà là màu máu đỏ huyết tanh.

"A Dương..." Hàn Lữ Nhi nhú mày, A Dương, có phải là cái Dương kia?

Thân hình nhỏ bé chột chân động rồi dừng lại, ánh sáng đột ngột xuất hiện trong đôi mắt trống rỗng, một giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi xuống từ khoe mắt, lăn dài trên má.

"Chị... biết A Dương..."

"Phịch!" Cơ thể như đột ngột mất hết sức lực, cô bé ngã xuống.

Hàn Lữ Nhi xoa xoa trán rồi ôm lấy cô bé vào lòng. Thật nhẹ, chắc nó mấy ngày rồi chẳng ăn chút gì cả. "Anh họ, dọn dẹp chỗ này dùm em. Xem thử coi con nhóc này bên ngoài có lỡ tay làm hại ai không, nếu có thì xử lí sạch sẽ một chút!"

"Haizz..." Hư Thịnh lắc đầu cảm thán, vồ vồ mộng rồi đi.

Vuốt ve đôi mắt nhắm nghiền, trong lòng Hàn Lữ Nhi thờ dài không thôi. Chỉ bằng việc con nhóc này quen Dạ Dương, cô đã không có lý do gì để không giúp đỡ nó cả. Dù sao thì cô trốn được khỏi tên Phạm Lâm hỗn đản kia đều là một tay nó giúp đỡ mà nên.

... ..

Cổ Lam mở mắt, cảm nhận được sinh khí toát ra từ trong cơ thể. Cô bé biết mình đã tỉnh lại từ vài ngày trước, thể nhưng đầu óc của cô bé cứ mông lung mờ mịt không nhớ chút gì về khoảng thời gian vài ngày này, đến hôm nay mới thực sự tỉnh táo lại.

"Người ta gọi đây là hội chứng ám ảnh tâm lý ngắt quãng." Bác sỹ chỉ vào tập bệnh án trên tay rồi đưa cho Hàn Lữ Nhi, ánh mắt lia qua cửa kính nhìn về

mặt mờ mờ của bệnh nhân. "Nói đơn giản chính là một cú sốc tâm lý, tạo nên một sự ám ảnh trong nội tâm người bệnh. Nếu như trong lúc đó mà cơ thể người bệnh bị tổn thương - nhất là phần đầu, vậy thì càng tệ, thậm chí là làm nên một sự lệch lạc tâm lý, tạo ra một nhân cách thứ 2 - trái ngược hoàn toàn với người bệnh."

"Cô bé này dựa vào những đặc điểm cô miêu tả, hẳn là đã phải chịu một cú sốc tâm lý rất lớn, tạo ra một nhân cách vận vẹo, biến thái, khát máu. Nhân cách này chỉ quan tâm đến người gọi là Dạ Dương kia - điều này chỉ ra, cú sốc tâm lý của cô bé liên quan mật thiết đến người này."

"Tôi không biết vì sao mà nhân cách kia đột ngột lặn mất, thế nhưng cô phải cẩn thận, Hư Thịnh kia là tên cuồng em gái, cô bé này mà không cẩn thận sẽ bị hắn ta xử lý để bảo vệ cho an toàn của cô đấy!"

Vị bác sĩ cười xòa, nghĩ đến vẻ mặt "dam dam" của Hư Thịnh khi đọc mấy bộ truyện tranh về *em gái của tui* khiến hắn muốn cười đến phát ói. Hàn Lữ Nhi thì lại cười không nổi.

Siscom!

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đêm

Hàn Lữ Nhi bước đi trên hành lang, ánh mắt dừng lại ở một cánh cửa bằng sắt bị đóng kín.

Phòng huấn luyện của Hàn gia.

Cho dù Hàn gia đã trải qua những biến cố khó có thể tin nổi, thế nhưng căn biệt thự cùng căn phòng huấn luyện ma quỷ này là thứ mà Hàn gia của cô chưa từng đánh mất hay để người ngoài biết được, dù chỉ một chút.

Cô bé đó, đã xin được vào nơi này - không phải nhân cách thứ 2 mà là nhân cách thường ngày. Đây là phòng huấn luyện dành cho những tay sát thủ vương bài của Hàn gia, chỉ cần thông qua nơi này và trở về, hầu hết những người đó đều có thể đánh ngang tay với bộ đội đặc chủng - vương bài của quân đội một cách trực diện, hoặc thậm chí là ám sát chết bộ đội đặc chủng cấp vương bài.

Đã hơn 2 tuần, không biết nó đã chết hay có thể quay trở về.

"Đó là lựa chọn của nó, em không có lỗi gì cả!" Hư Thịnh nhìn thấy Hàn Lữ Nhi đang ngăn người, bực mình đập mạnh lên đầu cô. "Khi nó gặp nguy hiểm, có thể cái nhân cách thứ 2 của nó sẽ xuất hiện, đừng lo."

"Em hi vọng là vậy. Thực sự, em không hiểu nổi tại sao nó lại đưa ra quyết định như vậy!" Vành mắt của Hàn Lữ Nhi đỏ lên. Ánh mắt kiên quyết đó khiến cô cảm thấy tội lỗi.

Tại sao lại không ngăn nó lại?

Tại sao lại để nó mạo hiểm như vậy?

Tại sao nó lại giống cô đến thế?

Giống hệt cô của năm đó, vì muốn bảo vệ cho tên kia mà liều mạng xông vào nơi này, để rồi mang một thân đẫm máu trở ra, nhìn thấy kẻ mà mình hết lòng yêu thương nở nụ cười tàn nhẫn đem Hàn gia đập xuống, khinh miệt hết thảy, kể cả tình yêu của cô.

Trả giá như vậy, đáng sao?

Cẩn môi, Hàn Lữ Nhi quay người rời đi. Thế nhưng cô chưa kịp bước, cánh cửa bằng sắt đã mở ra. Cô sững sờ quay người lại, nước mắt rớt xuống, vội vàng lao đến. Hư Thịnh cũng mặt mày tối sầm, bước tới giúp đỡ Hàn Lữ Nhi.

Mùi máu tươi nồng đậm trong không khí.

Sau ngày đó, Cố Lam tiếp tục hôn mê hơn nửa năm, sau khi tỉnh dậy thì trở thành vương bài của sảnh quyền anh ngầm vào ban đêm, buổi sáng cô làm bartender ở quán rượu của Hàn Lữ Nhi.

Cho đến hôm đó-

"Ta nhất định sẽ thành công, trở thành phu nhân tập đoàn Dạ Thị, hưởng thụ vinh hoa phú quý!" Mã Lan mỉm cười âm hiểm, móng tay nhỏ dài khua loạn trong ly rượu vang.

Cô ta không hề biết, hành động của cô ta đã bị một cặp mắt lạnh lùng trông thấy.

"Dạ tổng ~" Mã Lan đặt ly rượu xuống bàn, cô ta nở nụ cười quyến rũ rồi ngồi xuống bên cạnh Dạ Dương, đôi mắt có ý khiêu khích dán sát bên chân Dạ Dương.

Dạ Dương nhàn nhạt liếc cô ta một cái cảnh cáo rồi nâng ly rượu lên uống. Mã Lan cười khẩy trong lòng, cô sẽ quay lại cảnh hai người làm tình để đe dọa Dạ gia, Dạ Dương anh cứ thử xem làm sao đầu lại tôi!

Quán rượu này có tên là "U Mê", âm nhạc dịu nhẹ, ánh sáng mờ ảo nhưng lại tao nhã mà không thô tục, nhất là nó nằm trong quản lý của khu ngầm Xã hội đen chính thống mà không phải mấy loại đầu gấu linh tinh, vậy nên "U Mê" nghiễm nhiên trở thành một trong những quán rượu nổi tiếng nhất thành phố.

Dạ Dương vốn là chỉ muốn ở nơi này chừng 10-15 phút cho cuộc xã giao rồi trở về nhà mà thôi, hắn lại không ngờ mình sẽ bị trúng kế ở đây.

"Phịch..."

"Ồi... Dạ tổng! Anh say quá rồi!" Mã Lan che miệng thốt lên, ánh mắt sắc nhọn đảo qua mấy "chị em tốt".

"Chà chà, Dạ tổng say quá rồi. Mã Lan, chị nên mang anh ấy lên phòng nghỉ đi!"

"Đúng đúng! Chị nên mang anh lên phòng nghỉ!"

Sau khi Mã Lan đắc ý rời đi, các nam nhân viên mờ mịt không hiểu gì, các nữ nhân viên thì tùm năm tùm bảy lại bàn tán.

"Phen này Mã Lan trúng lớn rồi!"

"Chết tiệt! Nếu không phải à đàn bà đó quá ghê tởm thì tôi đã không nghe theo cô ta rồi!"

"Thôi đi! Cô nghĩ cô đầu lại cô ta sao?"

Các nữ nhân viên đang buồn bực gay gắt, không ai nhận ra một bóng người vụt qua bọn họ, đi theo lối đi của Mã Lan và Dạ Dương.

Trên một góc hành lang, Mã Lan bị Dạ Dương gát gao đè lên tường, trên môi là nụ cười vô cùng tự phụ vì thực hiện được âm mưu.

"Cô! Dám hạ thuốc tôi!"

"Thì sao nào?" Mã Lan đắc ý nở nụ cười khàn khàn, bàn tay vuốt ve khuôn mặt của Dạ Dương, ý tứ khiêu khích. "Đêm nay anh là của tôi!"

Mã Lan áp môi lên môi Dạ Dương, trên môi là thuốc mê cùng mị dược. Cơ thể bị suy yếu, Dạ Dương bị động bị Mã Lan ép thuốc mê vào người, tầm mắt dần trở nên mơ hồ. Bình thường cô gái này giả dạng ngoan ngoãn biết điều, không ngờ được là lại thâm hiểm đến đáng ghê tởm thế này!

"Ha ha ha." Nhìn Dạ Dương gục trên vai mình, Mã Lan không nén nổi nữa cười to.

"Cô không xứng để chạm vào anh ấy!" Một giọng nữ tựa u linh xuất hiện, khiến cho da gà của Mã Lan thì nhau nổi lên.

Xi poi ~

"Đã yêu tên này hơn 10 năm, cố chấp, đau đớn, điên cuồng. Vậy thì đem bản thân giao cho hắn có gì khó chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Đừng hối hận

Cố Lam đánh giá cô gái diêm dúa này từ trên xuống dưới. Khuôn mặt sơn phấn miễn cưỡng có thể gọi là dễ nhìn nhưng lại đầy mùi hủ bại thối nát,,mông kia, ngực kia đều là made in korean. Loại con gái như vậy, làm sao xứng với A Dương chứ?

"Rác rưởi!" Cố Lam đến nhìn cô ta một cái cũng lười, nắm tóc cô ta vứt đến một căn phòng. "Muốn leo lên giường A Dương, xem lại bản thân mình xem cô có xứng với một sợi tóc của anh ấy hay không rồi hẵng mơ mộng!"

"Rầm!"

Cố Lam sờ sờ chiếc dao nhỏ trong tay áo, cố gắng đè nén sát ý lạnh lùng trong mắt. Thật muốn đem con dao này cắm sâu vào tim của cô gái bản thiêu kia. Nhưng mà giết người là không tốt, cần phải cải!

Cố Lam đến bên Dạ Dương, cơ thể nhỏ bé vác ngang hấn lên lưng, nhẹ nhàng và quen thuộc giống như thói quen từ thuở nhỏ. Hình ảnh một cô gái nhỏ bé vác trên lưng một người đàn ông hơn 1m9 thật sự không hài hòa chút nào.

"A Dương, thật giống như lúc nhỏ, cậu nhóc bị ngã lăn dưới gốc cây, người cuộn lại thành một đoàn. Em phải một mình vác cậu bé đó đi suốt 30 phút đến bệnh viện, đến khi tỉnh dậy cậu ta còn bắt nạt em làm bạn gái cậu ta nữa chứ..." Cố Lam bầm lẩm, ánh mắt vui vẻ mơ màng nhớ về những kí ức thuở nhỏ.

"Thế nhưng, anh có còn nhớ về cô nhóc kia không..."

Không, bởi vì anh đã quên rồi!

... ..

Cố Lam nhìn thời gian, đã quá nửa đêm, cô nên để A Dương ở lại "U Mê", khu ngầm sau 12h đêm vô cùng nguy hiểm.

"A Dương, em..." Cố Lam diu Dạ Dương vào phòng, khẽ vỗ vỗ mặt hấn, không ngờ được hấn lại nhân cơ hội tóm lấy cô, môi mỏng dính chặt vào cổ cô, điên cuồng mút mát.

"A... Dương... thả em ra..." Mùi hương nam tính dịu dàng đầy quen thuộc xông vào não khiến cho Cố Lam gần như rã rời, buông vũ khí đầu hàng.

Đã hơn 10 năm rồi. Từ ngày đầu tiên gặp mặt, cho đến khi cô bị mất kẹt trong kí ức, rồi tìm đến được đây và nhìn thấy hấn. Cậu nhóc dịu dàng năm nào nay đã trở thành một người đàn ông đầy sức quyến rũ với cặp mắt lạnh lùng sâu thẳm, thế nhưng cậu ta lại quên đi lời hứa với cô bé đứng dưới gốc cây anh đào năm xưa, chìm vào vòng xoáy của máu huyết và quyền lực.

Mặc kệ Dạ Dương điên cuồng xé hết bộ đồng phục bartender rồi tiến vào, Cố Lam vẫn chẳng mấy may quan tâm, dịu dàng ôm lấy tấm lưng săn chắc, nhắm mắt lại cảm nhận sự đau đớn xé rách bên dưới cơ thể.

Một giọt nước mắt rơi xuống, không phải vì đau đớn, oán trách, mà là hạnh phúc cùng cam tâm tình nguyện giao phó hết tất cả.

"Đã yêu người hơn 10 năm nay, cố chấp có, đau đớn có, điên cuồng có. Vậy thì cơ thể này giao phó cho người có là gì đâu chứ?"

Hoa máu nở rộ giữa tấm mền trắng, điểm lệ như đoá mận đỏ là đỏ quyến rũ mị hoặc trên nền tuyết trắng.

Cố Lam nở nụ cười nắn nụt, úp mặt lên vai Dạ Dương, cảm nhận được sự ấm áp vững chãi mà cô nhưng nhớ suốt 10 năm. Thế nhưng...

"Tiểu Linh..."

Nụ cười của Cố Lam cứng đờ, cánh tay đang ôm lấy Dạ Dương thả lỏng, buông thõng xuống. Cô quên rằng, hấn không hề nhớ cô là ai.

-Em không nên đến gặp hấn. Sẽ chỉ có đau khổ mà thôi-

Mất đi điểm tựa lí trí, đau đớn dưới hạ thân càng ngày càng trở nên rõ ràng. Cố Lam tựa như một con búp bê rách nát người chà đạp, bên tai là lời thì thầm ngọt ngào của người đàn ông cô yêu hơn 10 năm, hấn đang gọi tên một cô gái khác.

Đã quyết định giao hết bản thân cho hấn, thì đừng hối hận, Cố Lam!

... ..

Kí ức của một đêm ngọt ngào đầy đau đớn ấy chưa bao giờ mờ đi trong tâm Cố Lam. Từng tiếng thờ dốc, từng giọt mồ hôi của Dạ Dương, cô đều nhớ rất rõ, kể cả tiếng nỉ non trầm thấp khi hấn nhắc đi nhắc lại cái tên kia. Đến bây giờ nhớ lại, cô vẫn cảm nhận được vị đắng nơi đầu lưỡi cùng cơn co thắt trong tim.

Sao anh không nghĩ đến cảm nhận của em?

Anh có biết một người phụ nữ yêu người đàn ông sâu đậm đến mức có thể đem tất cả đều dâng lên cho hấn, lại phải nghe hấn liên tục nhắc đi nhắc lại tên của một người phụ nữ khác bên tai khi 2 cơ thể gần gũi nhất sẽ có cảm giác như thế nào không?

Anh có biết suốt 10 năm qua, em chưa bao giờ ngừng nghĩ đến anh hay không?

Anh có biết, khi phải cầm dao cắt đi mạng sống của những người bác sĩ kia, em đã phải nôn mửa tròn cả một ngày. Em không thể không làm vậy, bởi họ đã trói em lại không cho phép đi tìm anh!

Cả nhân cách kia nữa, chỉ bởi vì em yêu anh mà nó cũng cố chấp điên cuồng với anh, trong đầu em, hàng ngày nó đều nhắc tên anh, nó luôn van nài em cho nó được xuất hiện, giết hết tất cả mọi cản trở để được anh ôm vào lòng. Anh có biết nó yêu anh đến mức nào hay không?

Không, anh không biết, không muốn biết, và cũng sẽ không bao giờ hiểu được.

... ..

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Yên bình trước cơn bão

Dạ Dương trở về nhà, sau khi tắm rửa thì đi vào phòng ngủ. Trách viện Dạ gia này, hấn đã lâu rồi không trở về, bởi hấn ngại phải đối diện với ánh mắt trách móc của ba mẹ khi từ chối xem mặt, sau khi cưới Cố Lam hấn lại càng không muốn nhìn thấy mặt cô trong căn nhà này.

Một người phụ nữ bỏ thuốc hấn để leo lên cái ghế giám đốc phu nhân tập đoàn Dạ thị, Dạ Dương hấn nhìn cũng lười nhìn.

Thế nhưng hôm nay hấn phải trở về đây để nhìn rõ bộ mặt thật đầy giả dối kia.

"Mùi hương của căn phòng này..." Dạ Dương nhủ mảy. Rất giống với mùi hương trên người Ngữ Linh. Thật trơ trẽn, bắt chước một cách trắng trợn như vậy!

Hấn bước đến tủ quần áo, mở nó ra. Chiếc tủ rộng lớn như vậy, thế nhưng lại trống không, chỉ có một chiếc túi du lịch cũ kĩ ở góc tủ. Bên trong chiếc túi du lịch là một vài bộ quần áo bình thường, trong mắt Dạ Dương lại càng thêm xấu xí.

Thật buồn cười, đây là tủ đồ của vợ hấn sao? Cho dù là trên danh nghĩa, cũng không thể mất mặt đến vậy được!

"Đông Từ!" Dạ Dương bấm điện thoại hỏi thư ký, sắc mặt âm trầm khó coi. "Tôi đã bảo cậu đem các đồ dùng đến cho cô ta rồi mà, tại sao cậu lại không mang đến?"

"Thiếu gia, kì thực tôi đã mang đến rất đầy đủ rồi, thế nhưng Tâm Thư tiểu thư lại mang tất cả vứt đi, tiểu thư cũng không cho tôi thông báo với cậu cũng như mua đồ dùng khác thay thế."

Tâm Thư? Con bé đó thật sự quá đơn bào! Nó có biết hậu quả của việc này hay không vậy?

"Đến nhà chính Dạ gia!"

"Vâng!"

... ..

"Tài xế, chú đến địa chỉ này giùm tôi." Quên đi cơn đau giữa bụng, Cố Lam đem địa chỉ Trách viện Dạ gia cho tài xế, không có chút sức lực nào nhắm mắt lại. Cũng bởi vì vậy, cô đã bỏ sót ánh mắt âm u của tài xế kì lạ.

Xe taxi lao đi, địa điểm bị thay đổi hoàn toàn.

... ..

"Ngữ Linh, Ngữ Linh!" Cô gái ăn mặc hàng hiệu hốt hoảng chạy trên khu mua sắm. Tại sao cô chỉ rời đi chốc lát mà Ngữ Linh lại biến mất thế này?

"Ngữ Linh à.... .."

... ..

Nhã Kỳ vượt ve chú sư tử, ánh mắt đến nhìn cũng không nhìn đứa con trai vừa mới về nhà. "Cũng biết đường quay về đây nhỉ? Ta tưởng con đã quên cái gia đình nhỏ bé này rồi chứ?"

"Mẹ." Dạ Dương cúi đầu chào, đây là lễ nghi không thể thiếu với các bậc trưởng bối của Dạ gia. Thế nhưng ánh mắt của hấn không có vẻ gì là hối lỗi cả.

Nhã Kỳ cười khẩy một tiếng, đi đến trước mặt Dạ Dương. Phụ nữ có tiền có thể bảo dưỡng cơ thể rất tốt, bà đã hơn 40, thế nhưng thời gian không hề để lại một dấu vết gì trên khuôn mặt xinh đẹp.

Bà đứng trước mặt con trai, một tay túm lấy áo nó, lơ đãng lên ghế.

"Thằng bát hiệu này! Mày nghĩ chuyện của mày với con bé mồ côi Ngữ gì đó ta không biết sao? So với Tâm Thư động tay động chân một chút, kẻ

làm chồng mà lại không thèm nhìn đến vợ như mây mới làm mắt liệt tổ liệt tông chúng ta nhất đấy!" Nhã Kỳ bùng nổ thậm chí có thể một quyền đánh chết sư tử. Con sư tử kia là Nhã Kỳ đánh đập suốt 7 ngày 7 đêm thuần hóa đấy.

Nhã Kỳ phát tay, một bóng dáng cao lớn xuất hiện, trên tay là một tấm biển lớn.

[Xuất giá tòng THỂ]

"Cha..." Dạ Dương đen mặt nhìn vị gia chủ Dạ gia kì trước - Dạ Nghiên bây giờ đang làm sai vặt cho vợ, vẻ mặt vui vẻ hạnh phúc đáng đánh đòn.

"Con trai à, như vậy là không được. Đã theo vợ thì phải theo suốt đời, con hiểu không hả?" Dạ Nghiên bị Nhã Kỳ bẹo má, chỗ bên dưới vậy mà hơi nhô lên, vẻ mặt "... không nói nên lời.

Dạ Dương: "..."

Thật mắt mặt cánh mày râu!

"Anh~" Dạ Tâm Thư vừa đi học về, nhào ngay vào lòng Dạ Dương. "Tại sao lâu như vậy anh mới về nhà, em rất nhớ anh đó..."

"Tâm Thư." Dạ Dương lạnh nhạt đẩy Dạ Tâm Thư ra. "Em làm như vậy có nghĩ đến hậu quả không?"

Nghe anh trai nói vậy, hai mắt Dạ Tâm Thư xoay tròn. Cô giả vờ ngu ngốc: "Gi? Gi? Gi? Em làm gì? Có chuyện gì sao?"

"..."

"Được rồi!" Cô đầu hàng, hai tay nâng lên trên đầu. "Chỉ vài bộ quần áo mà thôi, có gì to tát sao?"

"..."

"Chỉ... bảo bọn người làm rồi đi thôi mà. Không phải con dâu Dạ gia đều phải như vậy sao?" Dạ Tâm Thư phụng phịu, hai mắt long lanh ngập nước.

Tầm mắt của Dạ Dương và Dạ Nghiên khẽ liếc về phía Nhã Kỳ, khiến cho mặt bà phải đỏ bừng một trận. Còn nhớ năm đó, Nhã tiểu thư oai phong một cõi, dẫn theo 100 hầu gái nhà mẹ đẻ quậy tung một trận ở Trạch viện Dạ gia, báo chí rùm beng cả lên.

"Khụ... Con nhỏ ngu ngốc!" Nhã Kỳ không khách khí đánh cho Dạ Tâm Thư một trận - nhẹ như lông hồng. "Mặt mũi Dạ gia (mẹ) bị mày làm cho rớt xuống đất hết rồi! Con trai yên tâm, mẹ sẽ làm chủ cho nó! Ngày mai sẽ điều người làm trở về!"

Dạ Tâm Thư bị mẹ đánh và anh trai hắt hủi, buồn bực bỏ lên phòng.

"Haizz. Con nhỏ ngu ngốc này!" Nhã Kỳ lắc đầu. "Dương, con..."

-Đình đang đang...- Một cuộc điện thoại cắt đứt lời nói của Nhã Kỳ.

Dạ Dương nhìn thấy số điện thoại, sắc mặt tốt hơn rất nhiều. "Mẹ, con có việc..."

Dạ Dương bước ra ngoài, nhận điện thoại. Hắn cứ tưởng rằng sẽ được nghe giọng nói ngọt ngào của Ngử Linh, ai ngờ một giọng nam âm trầm lọt vào tai hắn.

Xi poi a~

"Vợ và nhân tình của mày đang nằm trong tay chúng ta, khôn hồn thì một mình đến đây nộp mạng! Nếu không..."

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cưỡng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nguy cấp

Cổ Lam mở mắt tỉnh dậy, mờ mịt nhìn xung quanh. Đây là một nhà kho cũ, mùi gió mang theo vị mặn chứng tỏ nơi này ở gần biển. Nơi này là hải cảng sao?

Cũng tại cô lo là không phòng bị mới để tên tài xế kia lừa đi mà không biết.

Tại sao bọn họ lại bắt cóc cô? Kẻ thù của Hàn Lữ Nhi? Hay là những kẻ bị cô đánh bại quay lại trả thù?

Đột ngột một bóng dáng khác bị vứt vào cùng một chỗ với Cố Lam. Cô nhìn sang, đã hiểu rõ bọn người này muốn làm cái gì. Bắt cóc Ngừ Linh và cô cùng một lúc, có dùng đầu gối để nghỉ cũng đủ hiểu ra mục đích của bọn này.

"Hừ, thằng nhóc họ Dạ cũng dẻo để phết. Một lúc hưởng dụng cả hai mỹ nhân như vậy. Nhất là con bé nhân tình của nó, chỉ nhìn thôi mà ta đã muốn... (lược bỏ nha)" Một người đàn ông đầu trọc đá vào người Ngừ Linh đang khóc lóc, miệng liên tục phun uế ngữ.

Tên đầu trọc đá lên người Ngừ Linh một cái rồi quay đi. "Tên nhóc Dạ Dương này vậy mà lại ngu ngốc đồng ý một mình đến nơi này đổi người. Các anh em, hôm nay chúng ta sẽ có cơ hội đập lên đầu kẻ cao quý nhất hắc bạch đạo, hăng hái lên nào!"

Ngừ Linh nghe thấy vậy thì mặt mày căm phẫn, mặc cho tay chân bị trói, cô chạy đến tông vào người tên đầu trọc, khiến hắn suýt chút ngã ngửa.

"Con bít** này! Mày yêu thằng nhãi đó đến thế sao? Được rồi, để ta coi khi thằng nhãi đó đến thấy mày hầu hạ rên rỉ dưới khó của bọn đại gia thì nó có còn yêu mày nổi nữa hay không!" Tên đầu trọc tức giận tóm lấy Ngừ Linh, hai tay thuần thục xé quần áo của cô ta ra. "Nhân tình bên ngoài của Dạ tổng hẳn là mùi vị cũng không đến mức tệ hại đi! Ha ha ha!!!"

"Hức hức... không, thả tôi ra! Thả tôi ra!"

Tên đầu trọc hưng phấn xé đồ Ngừ Linh, đột ngột một cú tát giáng vào má hắn, khiến hắn lăn tròn ra đất.

"Cô cô... sao mày thoát ra được?" Đầu trọc sau kinh sợ là tức giận, gào lên với Cố Lam nay đã hoàn toàn thoát khỏi trói buộc.

Giờ chiếc dao nhỏ xú được lấy ra trong kẽ áo ngực, Cố Lam mỉm cười chế nhạo. "Ngu ngốc!" Bất người mà không xoát người. Ngu đến vậy là cùng!

Đằng sau lưng Cố Lam, Ngừ Linh ngã ngửa nằm trên mặt đất như con cá chết. Cô vốn là một đứa trẻ mồ côi, lớn hơn một chút thì được người ta nhận nuôi bảo bọc chăm sóc, lại còn được Dạ Dương bảo vệ suốt mấy năm nay, hoàn toàn không nhận thức được cái gọi là mặt trái của Xã hội. Chỉ riêng việc suýt bị xâm phạm này đã đủ để dọa cô đến phát điên rồi.

Cố Lam nhìn thấy thì nhăn mày, đem Ngừ Linh ném vào trong góc. Ngay thơ, yếu ớt, thánh mẫu đến ngu ngốc, quả thật chẳng có từ ngữ nào miêu tả nổi con nhóc này.

"Bắt lấy nó! Ta muốn đè nó ra ****!!! Sau đó thì giết nó, băm vằm nó ra trả lại cho thằng nhãi Dạ Dương khôn kiếp kia!" Tên đầu trọc ra lệnh cho đàn em bao vây Cố Lam lại.

Cố Lam bình tĩnh nhìn đám người đang tiến lại gần mình, tung một cú đá đến đầu của một tên gần nhất khiến hắn ngay lập tức lăn ra ôm đầu. Tất cả cơ bắp của cô vẫn còn căng đau sau vụ đánh nhau kia, không thể dùng kỹ thuật mượn lực xoay lực được.

Đám người còn lại thấy thế thì máu nóng lên đầu, xông đến chỗ Cố Lam. Cố Lam nén lại đau nhức toàn thân, đánh đập bọn người lao đến một trận ra trò.

"Chết tiệt! Chết tiệt! Hơn 10 thằng đàn ông mà cũng để thua một con bé chân yếu tay mềm!" Tên đầu trọc hai mắt nổi lên vằn đỏ, rút ra từ trong người một khẩu súng lục màu đen, nhắm thẳng vào đầu Cố Lam.

"Chết đi!"

"Đoàng!"

Cố Lam nhận biết được nguy hiểm vội lắc người tránh ra, thế nhưng một tên đột ngột kéo người cô lại, khiến phát đạn găm vào vai trái của cô.

"Ha ha ha!!!"

Dưới tiếng cười cuồng tiếu của đầu trọc, Cố Lam hơi hơi trĩu xuống bả vai, dùng kỹ thuật khép cơ ngăn cản máu chảy ra. Tình thế nguy cấp, buộc phải như vậy. Cô cũng không muốn dùng cách này, bởi nó dễ để lại di chứng, thế nhưng không dùng nó cơ thể sẽ mất máu rồi cô có thể ngất vì thiếu máu, tình thế sẽ càng thêm nguy hiểm.

"Chết tiệt! Nếu cơ thể mình còn khỏe mạnh thì..." Cố Lam lầm bầm, cố gấn xua đi cơn mệt mỏi cứng nhắc.

"Hi hi hi, vậy thì thả em ra đi." Một giọng nói ngọt ngào vang lên trong đầu Cố Lam.

"Chị chỉ cần nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật ngon. Tỉnh lại, bọn người này sẽ thành một bãi máu. Thế nào, ngủ đi, thả em ra..."

"Im đi!" Cố Lam cho bản thân một cái tát, giọng nói ngọt ngào trong đầu mới dừng lại. Nếu cô thả con bé kia ra, Ngừ Linh mà còn sống được nữa mới là lạ!

Trong một phút Cố Lam thất thần, một tên mặt sẹo nham hiểm đá thẳng vào bụng cô. "Bốp!"

Cơ thể Cố Lam cong lại, che đi phần đau nhức, một cú đấm giáng thẳng vào mặt mặt sẹo.

"Hộc... hộc..." Cổ Lam thờ dốc, mắt mờ đi. Một tên khác âm thầm cầm lên chiếc dao nhỏ Cổ Lam đánh rơi, chém thẳng một đường ngang lưng cô.

"A!!!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bỏ quên

Cổ Lam mất mờ đi, cơ thể ngã xuống nền đất lạnh băng. Bên tai cô là những tiếng cười man rợ cùng tạp âm lộn xộn không đâu vào đâu, khiến đầu óc của cô rối loạn mơ hồ. Khi sắp không chống đỡ nổi mà hôn mê, Cổ Lam hung hăng cắn lưỡi một cái, vị máu tươi nồng giúp cô thanh tỉnh lại.

Đầu trục thấy ả đàn bà đáng ghét đã ngã xuống dưới chân hắn, vui vẻ phát ra tiếng cười khả ố, súng lục giơ lên, hướng đến đầu của Cổ Lam.

Ngữ Linh vừa mới hoàn hồn thì nhìn thấy cảnh này, sắc mặt tái mét chạy đến chắn trước người Cổ Lam, run rẩy cắn môi, nước mắt từng giọt chảy xuống. "Các người... không được làm hại người vô tội..."

"Sẽ... sẽ báo ứng... hức..."

Đầu trục phìền phìền xoa xoa trán, không chút lưu tình tát bay Ngữ Linh sang một bên, dấm điên cuồng lên người cô ta. "Đồ chó cái! Đến đây cũng muốn trái ý ta!!! Mày làm tao muốn phát điên lên được!"

"A... a... hộc..."

Ngay khi đầu trục mắt đục ngầu hướng súng về phía Ngữ Linh, một lỗ máu xuyên qua lồng ngực hắn.

"Ọc! Cái quái..." Đầu trục ngỡ ngàng ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Đám đồng bọn nhìn thấy thủ lĩnh ngã xuống, hoang mang nhìn về phía cửa. Nam nhân nồng súng còn hơi bốc khói, ánh mắt giận dữ như hổ báo, sau lưng là những vệ sĩ nổi danh nhất thế giới ngầm.

Dạ Dương!!!

Một tên gào lên, cầm lấy súng trong tay tên Đầu trục, điên cuồng hướng đến phía Dạ Dương. Thế nhưng, đột nhiên đầu của hắn vẹo thành một đường cong, cơ thể ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Cổ Lam tựa như u linh đứng dậy từ đằng sau hắn, bàn tay cầm lấy chiếc súng lục, "rắc" một tiếng, nó đã trở thành hàng đồng nát.

Dạ Dương chỉ khẽ liếc Cổ Lam một cái rồi rời tầm mắt về phía Ngữ Linh. Tuy rằng Ngữ Linh vẫn còn rất bình thường nằm đó, thế nhưng thần sắc sợ hãi và hoảng loạn của cô khiến cho Dạ Dương vô cùng tức giận, mắt đỏ ngầu cầm súng hướng về phía đám bắt cóc đi tới.

"Người... người... á!!!"

"Cứu mạng!"

"Rắc! Đoàng! Đoàng! Đoàng!"

Ngữ Linh thần thờ nhìn khung cảnh máu tanh trước mắt, một giọt máu nóng hồi bắn vào mặt cô. Cô giống như bị phong, hết lên điên cuồng, "ọc" một tiếng, đem toàn bộ đồ trong bụng nôn ra.

"A... ọc... ọc... dừng lại... thật ghê tởm! Quá... ọc... tàn nhẫn!"

Dạ Dương đang trong trạng thái điên cuồng không nghe lọt tai bất cứ điều gì, đến khi kẻ cuối cùng ngã xuống, hắn mới thỏa mãn cười một tiếng rợn người, quay lại ôm Ngữ Linh đã ngất xỉu rồi đi.

"Đi thôi!"

Khi Dạ Dương phát tay, toàn bộ vệ sĩ mặt lạnh theo hắn trở về, hoàn toàn không để tâm đến Cổ Lam đang kiệt sức lê bước theo đằng sau.

- Đau quá... mắt mình đang mờ dần... Tại sao A Dương lại bước đi nhanh như vậy? Chờ em... Chờ em... Tại sao lại không quay lại nhìn em dù chỉ một chút? -

"Rào!"

"Vút!"

Dưới cơn mưa tầm tã nặng hạt, 3 chiếc xe lao vút về phía bệnh viện, hoàn toàn không hề để tâm đến bóng dáng lay mình đổ xuống đường sau bọn họ.

... ..

"Cô tỉnh rồi?" Giọng nói lạnh nhạt vang lên bên tai Cổ Lam, đến khi mở mắt ra, đập vào tầm nhìn của cô là một khuôn mặt xa lạ lạnh lùng.

"Nếu không phải gần đó có bảo vệ, cô đã sớm mất máu mà chết ở hải cảng rồi." Giọng nói của người đàn ông mang theo chút châm chọc nhàn nhạt, Cổ Lam nghe thấy cũng không có phản ứng gì lạ.

"Tôi hôn mê bao lâu?"

"2 ngày!" Kỳ Nam lạnh lùng trả lời, trong mắt là vẻ mệt mỏi vô cùng. "Chỉ cần cô được mang đến chậm hơn chút nữa, cái tay kia của cô coi như phế rồi. Tôi đã cố gắng hết sức, thế nhưng đi chứng để lại..."

Hắn hơi ngừng, mang một tập hồ sơ để vào tay Cổ Lam. "Khi nào khỏe hẳn..."

Hắn chưa kịp nói xong, Cổ Lam đã ngồi dậy, mặt không đổi sắc đem dây dợ lằng nhằng giựt ra, mắt cô liếc qua tờ bệnh án, sau đó thì trả lại cho Kỳ Nam. "Cảm ơn anh đã cứu tôi. Cổ Lam tôi không có gì để trả ơn, chỉ là sau này anh có khó khăn gì, tôi sẽ cố gắng giúp đỡ."

"Bất cứ chuyện gì!"

Kỳ Nam nhìn cô gái quật cường lung lay rồi đi, chỉ có thể khe khẽ lắc đầu. Có lẽ hắn và cô có cái duyên nào đó, nhưng lại là nghiệt duyên chăng...

"Nam... đi chứng kia..." Đằng sau tấm màn, một giọng nói trung niên cất lên.

"Cha, con chữa không được. Cô ta dùng kỹ thuật đó lâu đến vậy, Thần cũng khó chữa. May là con chứ là những kẻ khác, cô ta đã không sinh long hoạt hổ mà bật dậy được vậy đâu. Vết sẹo trên vai và sau lưng sẽ không bao giờ xóa được. Mưa hàn nhiễm vào người, thể chất lại thuần dương, xung đột với nhau kịch liệt. Chỉ cần ngày nắng đến, cơ thể sẽ như bị nướng lên, ngày mưa rơi hay băng tuyết, cô ta sẽ không khác gì bị ném vào hầm băng cả."

Người trung niên thờ dài một tiếng. "Vậy còn đi chứng kia?"

Kỳ Nam lật bệnh án lên, có chút nhức đầu. "Cái tay phải kia tuy rằng không phế bây giờ, nhưng sẽ hoạt động khó khăn, vận động mạnh sẽ như bị ngàn kim xuyên qua. 30 tuổi sẽ bị loãng xương nặng, móng manh dễ vỡ như thủy tinh, 40 tuổi sẽ phế hoàn toàn do các chức năng suy nhược."

"Kỹ thuật kia cô ta còn xài sau lưng nữa, sẹo không nói, cột sống bị tổn thương nặng nề. Đã vậy cô ta còn vận động kịch liệt sau khi bị thương. Sau này cô ta sẽ cử động khá là khó khăn."

"Haizz, Thần y hiện thế nào đó may ra mới chữa khỏi được vài phần a..."

... ..

Xì poi:

"Đồ máu lạnh! Đồ tàn nhẫn! Đồ điên! Ác quỷ! Ghê tởm!"

... ..

Ngoại truyện 1:

Từ khi sinh ra, vận mệnh của ta đã được định sẵn là bóng tối vô tận của máu và tuyệt vọng.

Ta không có ước mơ.

Không có ánh sáng.

Không có cảm xúc.

Cổ gia là một gia tộc của bạo ngược và giết chóc. Bất cứ ai trong họ đều sở hữu một phần khát máu không thể khống chế được. Nó xuất hiện một cách bất định và kì lạ. Có người coi bản tính đó là lẽ sống, sống để giết chóc. Có người lại kinh tởm nó, ghê tởm chính bản thân mình, sa đọa, tâm lí bất ổn, để rồi bị nhấn chìm trong tuyệt vọng.

Ta là phần tối trong tâm hồn Cổ Lam, là bản tính khát máu, điên cuồng, cùng mong muốn độc chiếm Dạ Dương của cô ấy.

Sau sự kiện đó, ta đã được sinh ra, được giải thoát khỏi gông xiềng.

Ta đem bọn chúng giết chết! Đem bọn chúng phanh thây! Đem những kẻ đã tổn thương Cố Lam trở thành những bãi máu nhầy nhụa xinh đẹp.

Ta những tưởng ta sẽ phát điên vì bản tính bạo ngược đã thấm nhuần trong linh hồn, một bàn tay nhỏ bé lại ôm lấy ta.

Hắn nói hắn sẽ bảo vệ ta.

Hắn nói hắn sẽ che chở cho ta.

Hắn nói hắn sẽ mang mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời đến cho ta.

Cố Lam a Cố Lam. Ta đã hiểu vì sao cô lại yêu hắn đến thế. Tại sao cô lại may mắn đến vậy cơ chứ? Hắn nói với ta những lời ngọt ngào đó để trấn an ta, nhưng lại không phải dành cho ta.

Cố Lam a Cố Lam, tại sao cô lại yếu đuối đến thế? Chắc bởi vì những gì đen tối trong cô ta đã lấy đi hết mắt rồi nhỉ...

Nếu ta là cô, ta đã sớm đem Dạ Dương nhốt lại, mang gông xích đến trói chặt hắn, đem tất cả những ai khiến hắn động tâm, khiến hắn tổn thương một lượt giết sạch trước mắt hắn. Đem hắn hoàn toàn thuộc về ta.

Cố Lam a Cố Lam, nếu cô thất bại, ta sẽ không ngần ngại đem nhận thức của cô chôn vùi, chiếm lấy cơ thể của cô. Thực hiện mong muốn chiếm lấy Dạ Dương của cô.

Vậy nên, đừng để ta có cơ hội xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tương lai

Ngữ Linh đã có một giấc mơ thật dài. Cô như một người vô hình, nhìn lại những gì mà cô đã trải qua với Dạ Dương.

Từ lần đầu tiên gặp mặt ở một bệnh viện nhỏ, rồi khi cô chìm vào đôi mắt trong veo đó.

Sau đó cô tỏ tình, cô nói ở bên hắn rất yên bình, rất ấm áp.

Cho đến lúc nhìn thấy Dạ Dương cầm súng tàn nhẫn cướp đi từng sinh mạng, cô biết, ảo tưởng của cô đã tan vỡ rồi.

Hắn nói hắn sẽ chờ đến khi cả 2 kết hôn rồi mới động đến cô, thế nhưng, cô đã không chờ nổi đến lúc đó. Hiện thực tàn nhẫn như vậy, đánh nát lí trí của cô.

Bây giờ, chỉ cần nghĩ đến hắn cô sẽ cảm thấy như rơi vào trong hầm băng, giống như những cánh tay của bọn họ đang nắm chặt lấy cô. Bọn họ gào thét, bọn họ chỉ chết. Họ căm thù cô, họ chôn vùi cô vì sao lại không ngăn Dạ Dương lại, vì sao không cố gắng thêm chút nữa.

Cô, mới xấu xí làm sao.

"Được rồi! Dừng mọi chuyện tại đây!" Hàn Lữ Nhi lạnh lùng ngồi xuống bên giường bệnh Ngữ Linh. Tên họ Dạ kia canh giữ thật chặt, vất vả lắm cô mới tìm được cơ hội lên vào.

"Cô..." Ngữ Linh mặt mày tái nhợt dọa người nhìn Hàn Lữ Nhi. Cô gái này là ai đây?

"Tôi cảm thấy thật bị ai cho cô." Hàn Lữ Nhi cười khẩy, xoa xoa mu bàn tay, ánh mắt vô cùng nhạo báng nhìn Ngữ Linh. "Cô ở bên cậu ta mấy năm rồi, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa nhìn ra được bản chất của cậu ta."

Ngữ Linh nghe lời nói của Hàn Lữ Nhi, ánh mắt càng thêm âm trầm vô cùng. "Trong mắt tôi, Dạ Dương là một người tốt bụng, thiện lương, luôn đối xử tốt với mọi người. Dạ Dương hôm qua... thật xa lạ!"

"Ngu ngốc!" Hàn Lữ Nhi ngoáy ngoáy tai, ném cho Ngữ Linh một tập hồ sơ. Cô nói với giọng mỉa mai: "Đến hắn là người thế nào cô cũng không biết, vậy thì cái gọi là tình yêu đó của cô đáng giá mấy đồng tiền chứ?"

Là tình yêu... hay là ảo tưởng tốt đẹp về một thứ vô hình hão huyền?

"Tôi đi đây. Xem xong hồ sơ mà cô hỏi hện thì hãy gọi điện thoại cho tôi." Hàn Lữ Nhi rút ra một chiếc bút, sau 3 giây thì lưu lại một dãy số trên tập hồ sơ. "Tôi sẽ cho cô cơ hội rời khỏi tên ác ma kia."

Nhìn theo bóng lưng của Hàn Lữ Nhi một lúc, Ngữ Linh trầm mặc mở tập hồ sơ ra. Ngay bức hình đầu tiên, ánh mắt cô phóng đại, ngây dại đọc từng từ.

... ..

"Tại sao em lại muốn tách Ngữ Linh ra khỏi Dạ Dương đến mức đó?" Phàm Lâm thỏa mãn liếm liếm môi, nằm trên đùi nhỏ của Hàn Lữ Nhi vô cùng vui vẻ.

"Lời hứa của em với con bé kia." Hàn Lữ Nhi gặm quả táo trên tay, ánh mắt có chút mơ màng, hoài niệm."Cơ hội duy nhất cho nó. Hi vọng nó sẽ nắm bắt được."

"Tương lai, có thể sẽ thay đổi ngay lúc này!"

... ..

"Bùng!" Một mồi lửa, thiêu đốt tất cả, kể cả sự tin tưởng mờ mịt vô căn cứ kia.

Sao cô có thể không hề nhận ra chứ?

Sự thất thường của Dạ Dương, vết máu dính trên áo sơ mi, ánh mắt cuồng dã cùng mùi huyết tinh gay mũi mờ nhạt thoang thoang.

Ngay từ đầu, cô đã nhận ra rồi. Chỉ là, cô lựa chọn quên đi nó. Cô lựa chọn một cách ích kỷ như vậy để có thể đắm chìm trong mơ mộng của cô, chạy trốn sự thật trước mắt.

"Ha ha ha..."

"Chính mình mới là kẻ hại chết họ. Chính mình là kẻ độc ác nhất. Chính mình là kẻ xấu xa nhất."

"Tiểu Linh!" Khi Ngữ Linh tưởng chừng bản thân sắp phát điên, một tiếng gào thét đánh thức cô. Cô bị hấn hung hăng ôm vào lòng. Mùi hương nam tính mà cô từng vô cùng yêu thích nay lại khiến cô cảm thấy chán ghét và sợ hãi.

"Tránh ra!" Ngữ Linh giẫy khỏi vòng tay Dạ Dương, lui mình vào một góc phòng."Đừng có lại gần tôi! Đừng có dùng đôi bàn tay dính máu đó chạm vào tôi!!!"

Sắc mặt Dạ Dương thoáng tái nhợt, trái tim âm ỉ đau. Vậy là, cô ấy vẫn biết sao...

"Tiểu Linh, anh..." chỉ là muốn bảo vệ em thôi mà...

"Không được lại đây!!!" Ngữ Linh áp chặt vào tường, hai tay run rẩy ôm lấy thân mình, nước mắt từng giọt chảy xuống."Anh... anh..."

"Đồ máu lạnh! Đồ tàn nhẫn! Đồ điên! Ác quỷ! Ghê tởm!"

"Làm sao mà tôi... tôi có thể ở bên cạnh một con ác quỷ như anh suốt bao nhiêu năm nay chứ?"

"Giết người! Chính tay anh sát hại hơn 1000 mạng người lớn nhỏ! Diệt sạch cả gia đình! Cả gia tộc của người khác! Lại còn là thủ lĩnh của tổ chức giết người vô cùng tàn bạo trên thế giới! Rốt cuộc có chỗ nào trên cơ thể anh là sạch sẽ không hả!?"

Nắm tay Dạ Dương nắm chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, trong miệng của hấn thoang thoang vị ngọt tanh của máu.

Đúng vậy, hấn là ác quỷ giết người không gớm tay, là sát nhân, là tội đồ.

"Anh! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! Đừng bao giờ để tôi phải thấy anh nữa! Anh làm tôi cảm thấy sợ hãi, cảm thấy vô cùng buồn nôn!"

... ..

Xi poi:

Đúng vậy, đó là lời hứa của cô với hấn năm đó.

Mãi mãi, cô sẽ mãi mãi là chỗ dựa cho hấn, mãi mãi mở rộng vòng tay đón hấn về nhà.

Mãi mãi, không bao giờ để hấn phải đối diện với đau đớn một mình.

Mãi mãi, không bao giờ bỏ rơi hấn.

Ngoại truyện 2:

Ngày tôi mở mắt ra là một ngày rất đẹp, bầu trời thật trong lành với một màu nước biển trong veo không chút bụi bẩn.

Giống như, bản thân tôi đã được gột rửa, được thanh lọc một cách hoàn mỹ.

Cho dù tôi là một đứa trẻ bị bỏ rơi, sau này sẽ phải sống một cuộc sống tứ cố vô thân, hai bàn tay trắng, tôi nghĩ vẫn chẳng sao cả, bản thân tôi sau này và mãi mãi chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Thế rồi, cũng trong ngày hôm đó, tôi gặp A Dương.

Khi đó, A Dương mới chỉ là một cậu bé hơn 10 tuổi một chút, thế nhưng trong mắt lại mang một vẻ đẹp của bi thương, vẻ đẹp đó ám ảnh tôi rất sâu, rất đậm.

Lúc ấy, tôi nhìn thấy một cậu bé băng kín đầu một mình ngồi trên ghế đá, ngẩn ngơ nhìn trên bầu trời.

"Này, trên đó có gì mà cậu nhìn dữ vậy?"

Tôi hỏi một câu thật ngu ngốc, và cậu quay lại nhìn tôi. Hóa ra, vẻ bi thương đó của cậu chính là xuất phát ở đây, một đôi mắt – tôi cũng không biết nên diễn tả như thế nào nữa, nói chung là rất buồn.

Sau này tôi mới tìm được từ ngữ chính xác nhất - trống rỗng, hoàn toàn trống rỗng, một chút tình cảm, suy nghĩ cũng không có. Trống rỗng hệt như bầu trời trong xanh không một đám mây hôm đó vậy.

"..."

"Này, tại sao lại im lặng? Sao lại nhìn tớ, trên mặt tớ có gì hả?"

Cậu ấy quay đầu, tiếp tục nhìn lên bầu trời. Tôi cứ định vậy mà bỏ đi, cậu lại nói một câu làm tôi chú ý.

"Tôi... không nhớ gì cả."

"Hoàn toàn, quên hết. Một chút cũng không nhớ." Cậu ấy nhấn mạnh, rất đột ngột.

Hóa ra, cậu ấy cũng giống tôi sao, tỉnh dậy, một chút cũng không nhớ.

Tôi rất tự nhiên ngồi lên ghế đá bên cạnh cậu ấy, hai chân vung vẩy đầy tự do tự tại. "Vậy, cậu có người nhà không?"

"Có. Khi tôi mở mắt ra, tôi nhìn thấy họ đang ở bên cạnh tôi và khóc lóc linh tinh." Cậu hơi hơi nhíu mày, khóe môi lại tràn đầy bất đắc dĩ,

Tôi có thể nhìn ra, tâm tình của cậu rất tốt, nhưng tôi lại thấy thật xấu, tâm tình của tôi đang tệ đi. Bởi cậu ta có cha mẹ, còn tôi thì không. Cậu ta mở mắt thì ba mẹ ở bên cạnh khóc lóc, còn tôi, đối diện với tôi là trần nhà trắng xóa tẻ nhạt.

"Cậu có ba mẹ là đã rất hạnh phúc rồi mà, còn buồn bã gì nữa chứ!" Tôi hét thẳng vào mặt cậu ta, khuôn mặt của tôi cũng đỏ lừng như trái hồng. Bởi vì tức giận và cáu kỉnh, không hơn.

Tôi không ngờ, nghe xong câu nói giận dữ của tôi, cậu ta chỉ dờ ra một chút rồi mỉm cười, nụ cười thật đẹp, ánh mắt thật ôn nhu.

"Sao, tôi thấy cậu thật..." Cậu chỉ nói đến đây, rồi ngừng cười.

"Tớ thì sao?" Tôi cảm thấy kì quái, lúc lắc đầu hỏi cậu ta. Nói lấp lửng gọi sự tò mò cũng là một tội ác lớn nha!

"Không có gì..." Ánh mắt cậu ấy nhìn lên bầu trời, xa xăm, cao vời vợi không với tới.

... ..

Sau đó, cậu ấy đến tìm tôi, tôi cũng đáp lại. Năm đó cậu ấy 15 tuổi, còn tôi mới 13.

Khác hẳn với vẻ vô cảm ngày hôm đó, cậu ấy săn sóc tôi từng li từng tí, giống như tôi là bảo vật trân quý nhất thế giới này.

Năm cậu ấy 18 tuổi, tôi 16 tuổi, cậu ấy tỏ tình với tôi một cách bá đạo, cứng rắn yêu cầu tôi làm bạn gái của cậu ấy. Khi ấy tôi cảm thấy, cuộc đời này của tôi, tôi đã mãn nguyện rồi.

Thế nhưng, sau đó tôi cảm thấy thật kì lạ. Tôi yêu cầu chuyện đó, anh lại không đồng ý.

"Anh muốn để lần đầu của chúng ta chính là vào lễ cưới. Không phải em đã yêu cầu anh như vậy sao?" - Anh ấy nói như vậy.

Thế nhưng tôi nhớ rõ, bản thân tôi chưa từng nói như vậy. Khi đó tôi định phản bác, nhưng trước ánh mắt cổ chấp cùng một ít điên cuồng của anh, tôi thức thời ngậm miệng lại.

Mọi chuyện không chỉ dừng lại ở đó, anh ấy càng lúc càng kì lạ. Anh ấy nói những lời mà tôi không thể nào hiểu nổi, giống như, anh ấy đang nói với một người khác chứ không phải tôi!

Sau đó, tôi nhớ đến những lời nói lúc trước của anh ấy.

Liệu có phải, anh đang nhằm lẫn tôi với ai đó hay không?

... ..

Năm anh ấy 20 tuổi, khí tức dần dần biến đổi.

Anh lạnh lùng hơn, cứng rắn hơn.

Anh nói rằng bản thân phải thừa kế cơ nghiệp của cha mẹ dòng họ, không cứng rắn không được.

Tôi khi đó cũng hiểu những lời kia của anh có chút giấu giếm, thế nhưng tôi lại bỏ qua. Kể cả những dấu vết anh vô tình bỏ quên, tôi cũng lơ đi. Có lẽ, tôi chỉ là muốn đắm chìm trong giấc mơ màu hồng này thật lâu mà thôi.

... ..

Nhìn thấy tập hồ sơ của cô gái kì lạ kia đưa đến, tôi cảm thấy bản thân có lẽ sắp phát điên lên.

Sau lưng tôi, anh ấy thật máu lạnh, thật tàn nhẫn!

Hóa ra, tôi đã xem nhẹ sự huyết tính của anh. Tôi biết anh kì lạ, nhưng lại không nhận ra, bên cạnh tôi là một con ác quỷ sống!

Nếu tôi cương quyết ngăn anh lại thì tốt biết mấy, nếu tôi không chấp nhất với cái suy nghĩ ích kỷ kia, những người này, sao lại phải chết một cách dữ tợn như vậy chứ?

Tôi sợ hãi!

Cả thân thể tôi đang run rẩy.

Tôi không muốn nhìn thấy tên ác quỷ này nữa!

Làm ơn! Tránh xa khỏi cuộc đời tôi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trong ngọt ngào là vị đắng nơi đầu lưỡi

Dạ Dương gục đầu lên bàn, ánh mắt mờ màng lạnh lẽo. Rượu, cũng không thể khiến cho người ta quên đi những điều muốn quên mà lại càng khắc sâu nó vào trong đầu.

Phạm Lâm buồn cười vỗ lên mặt Dạ Dương vài cái, sau đó rút điện thoại ra, bấm một dãy số. Đã hứa với vợ yêu là sẽ cố gắng giúp đỡ con bé kia rồi, không thể thất hứa để rồi ngủ ghế sofa được.

“Xin chào, tôi là bạn của Dạ Dương. Bây giờ hẳn đang say khướt ở ... .., cô có thể đến... A lô? A lô?”

“Haizz...” Phạm Lâm cúp máy, buồn cười gãi tai. “Về thôi... không nên làm bóng đèn. Làm bóng đèn sẽ bị sét đánh!”

... ..

“Hộc...” Cô Lam ôm vai, chạy vào quán bar. “Xin lỗi, cho hỏi có vị khách nào tên là Dạ Dương đến đây hay không? Tôi là vợ anh ấy, nghe nói anh ấy say rượu ở đây.”

“Ở phòng số 5 thưa cô.” Tiếp tân mỉm cười trả lời.

“Cảm ơn.” Cô Lam nhận chìa khóa, chạy đến khu vip xa hoa.

“A Dương...” Nhìn thấy Dạ Dương say khướt co người lại thành một đoàn, Cô Lam cảm thấy trái tim mình giống như có ai đó hung hăng nhéo mạnh một cái.

Khi anh ấy yếu ớt luôn luôn chọc người thương yêu như vậy. Giống như lúc nhỏ, cậu bé buồn bã trốn vào góc phòng âm u, nước mắt nước mũi giàn giụa, miệng trề ra nức nở như thú nhỏ bị thương tìm nơi nương tựa.

Cô không biết, nếu ngày đó cô không tò mò mở cánh cửa đó ra anh sau này sẽ là người như thế nào.

Là yếu ớt như một chú hamster giống lúc đó? Hay tàn khốc lạnh lùng một cách vô tình - một loại hình tượng mà anh luôn hướng đến?

Cố Lam ôm chặt lấy Dạ Dương, hung hăng hít lấy hít để mùi vị nam tính pha lẫn mùi huyết tính nhân nhật sớm đã ngấm sâu vào máu thịt người đàn ông. Tuy không phải là hương cỏ xanh thơm mát khi xưa, thế nhưng nó vẫn phi thường hợp với hắn.

“Này, anh sẽ nhớ lại chứ? Anh sẽ mở mắt ra và nhìn em một lần nữa chứ?” Cố Lam hôn nhẹ lên môi Dạ Dương, ánh mắt hạnh phúc xoe xoe tròn như cô gái thanh xuân nhộn nhạo với mối tình đầu.

“Cho dù anh của lúc này đã khác xưa, thế nhưng em không nghĩ sẽ buông tay.” Bởi vì, tất cả những điều này đều là lỗi của em. Anh gặp chuyện là lỗi của em, anh bị thương đến mất đi kí ức cũng là do em không đủ năng lực bảo vệ anh. Nếu lúc đó em đưa ra quyết định sớm hơn, mọi chuyện đã không như thế này.

“Anh à, suốt quãng thời gian sau đó, em đã quyết định, mãi mãi sẽ ở bên anh, bảo vệ cho anh. Kể cả việc phải chấp nhận dòng máu đáng nguyên rủa trong người, chỉ cần có được sức mạnh để bảo vệ anh...” Mọi thủ đoạn dơ bẩn nhất, ti tiện nhất, tất cả đều sẽ vì anh.

Tội lỗi của em, em sẽ chuộc lại tất cả!

Đột ngột, trong lúc thất thần, môi bị chiếm giữ. Đêm, bông hoa kiều sa đầy xinh đẹp lại nở rộ.

Đẹp, nhưng lại có chút quá mức. Giống như hạnh phúc, luôn có chút quá xa tầm với, lơ là một chút là sẽ vụt bay.

... ..

Hàn Lữ Nhi nhìn người đàn ông nhỏ mọn đã yên vị trên giường, khóe mắt có chút bất đắc dĩ. Cho dù là năm 18 tuổi hay là 26 tuổi, tên này chính là luôn vô sỉ một cách khó đối phó như vậy.

Ngày xưa lạnh lùng mà kiều ngạo làm tổn thương người khác bao nhiêu, hôm nay lại càng giống như một con trung khuyển bám dính làm người ta chán ghét nhưng lại không thể không thu lưu bấy nhiêu..

“Thật sự... mình quá mềm lòng...” Hóa ra, trái tim chưa hóa thành sắt, mà chỉ tạo ra một lá chắn mỏng bên ngoài để cô tự lừa dối bản thân mà thôi. Nhìn hắn yếu đuối như vậy, trái tim nhỏ buồn cười giống như quên luôn nguy trang, đập nhanh điên cuồng làm cho người ta phải bất ngờ.

“Lam à, cho dù sau này có ra sao cũng đừng tự lừa dối chính bản thân mình. Thẳng thắn đối mặt, thẳng thắn nói ra hết. Nếu không, đến khi quay đầu lại sẽ cảm thấy hối hận vô cùng vì đã bỏ lỡ những năm tháng tốt đẹp đó.”

“Quan trọng hơn cả, thời gian có thể bỏ lỡ, nhưng người thì không có cả cơ hội để tiếc nuối.”

... ..

Sáng, Cố Lam tỉnh dậy, bên cạnh đã trống không. Ngọt ngào đêm qua, giống như chỉ là ảo tưởng.

Ảo tượng quá xa vời, hiện thực lại vô cùng tàn nhẫn.

Thế nhưng trên đời này không có bán thuốc hối hận. Cô lại càng không hối hận vì đã mở ra cánh cửa kia, không hối hận đã tiến vào thế giới nội tâm của cậu bé đầy cô đơn đó, lại càng không hối hận đã đem tất cả trao cho hắn.

Mọi thứ đều có cái giá của nó.

Cố gia chính là màn đêm, mà cô mãi mãi chỉ có thể đứng trong bóng tối của địa ngục. A Dương chính là nguồn sáng duy nhất của cô, cũng là mục đích để cô có thể sống.

Sống để ở bên hắn.

Sống để trả lại những gì cô nợ hắn.

Sống để thực hiện lời hứa với cậu bé có đôi mắt trong veo kia.

Đúng vậy, đó là lời hứa của cô với hắn năm đó.

Mãi mãi, cô sẽ mãi mãi là chỗ dựa cho hắn, mãi mãi mở rộng vòng tay đón hắn về nhà.

Mãi mãi, không bao giờ để hắn phải đối diện với đau đớn một mình.

Mãi mãi, không bao giờ bỏ rơi hẳn.

Người Cố gia, là đại diện cho hủy diệt. Nếu đã không thể thoát khỏi số mệnh, vậy thì cô sẽ mặc kệ nó. Trước khi cô không chịu đựng nổi mà hủy diệt thế giới, hủy diệt chính bản thân mình, cô sẽ cố gắng ở bên cạnh A Dương của cô, xóa bỏ mọi cản trở, giúp A Dương trở thành người trên người, vua của cả ngoài sáng lẫn trong tối!

Đó là một món quà thật xứng với anh ấy, đúng không?

=====

Xi poi na:

“Yên bình như vậy, giống như gió lặng trước cơn bão.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cưỡng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nhã Kỳ

Nhã Kỳ uống một ngụm trà, mắt không thèm nhìn đến bức hình chụp Ngữ Linh đang chuẩn bị lên máy bay. "Hừ, dòng họ ti tiện!"

Họ Ngữ này chưa bao giờ để cho người ta thích nổi! Cái gì mà thiện lương trong trắng cơ chứ? Ngu ngốc thì có!

Lần này nó bỏ đi cũng là chuyện tốt, 2 đứa Dạ Dương dẫn về, 1 đứa đã bị dọa chạy, còn 1 đứa nữa... Nhã Kỳ xoa xoa trán. Vợ sao? Một bartender nữ ở quán bar thực sự là không thể nào hợp với Dạ Dương của bà được!

"A Phong! Đêm tư liệu của... vợ của Dạ Dương lại đây!" Nhấp một ngụm trà, Nhã Kỳ mở tư liệu của A Phong đem cho. Dạ Dương tự tiện mang về một cô vợ, bà đến tên con bé cũng không muốn nhớ!

"Rắc! Choang!"

Chén trà bị bóp nát.

"Cố... Lam! Không lẽ nào là nó?" Nhã Kỳ hoảng hốt cầm tư liệu nhìn một lượt. Ảnh chụp... là nó!

"A Phong! Bệnh viện Đông Lan kia làm ăn kiểu gì vậy?" Nhã Kỳ bóp chặt tư liệu về Cố Lam, ánh mắt sung huyết như muốn giết người. Tại sao nó được ra khỏi bệnh viện mà bà không nhận được thông báo?

"Bà chủ à, bệnh viện đó vài năm trước đã gặp phải một vụ huyết sát, tôi cảm thấy nó không quan trọng vậy nên chỉ để thông báo lên trên bàn của bà thôi a..." A Phong hai mắt đầm lệ kể lại. Hình như sau đó A Lục dọn bàn thì phải... A Phong chột dạ...

"Huyết sát?" Hai mắt Nhã Kỳ mở to.

"Vâng. 22 Bác sỹ và Y tá đều bị cắt cổ chết." A Phong nhớ lại mấy thảm cảnh, rùng mình một cái. "Từ thi... rất khó coi..."

Nhã Kỳ nhớ lại đức hạnh mấy tên bác sỹ kia, lắc đầu cảm thán. Là bọn họ tự tìm đường chết, không đến phiên bà quan tâm.

Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Cố Lam trong bức ảnh, Nhã Kỳ cắn răng, ánh mắt day dứt có chút áy náy. Thế nhưng, chỉ chốc lát sau nó đã đầy kiên định. "Cho dù có là ai, cũng không thể là nó! Cố gia, Cố Lam... xin lỗi con, A Dương của dì, chắc chắn sẽ không thể nào ở bên con được!"

Cố Thi, tôi xin lỗi.

Tôi làm tất cả chỉ là vì con trai tôi mà thôi, kiếp sau, tôi sẽ đền tội cho hai mẹ con bà.

A Phong nhìn bầu trời trong xanh, mê mẩn lắm lắm. "Yên bình như vậy, giống như gió lặng trước cơn bão."

... ..

Cố Lam hưng hăng xoa bóp cánh tay tê rần, liếc mắt một chút, vẫn còn nhiều chỗ cô chưa lau dọn đến nơi. Không biết, ngày hôm nay A Dương có về nhà ăn cơm hay không nhỉ?

Bàn cơm nguội ngắt vẫn chưa động đũa, cà phê sữa cũng đã lạnh. Thế nhưng ông chủ của gia đình vẫn chưa trở về. Phải nói là từ ngày trở thành vợ

chồng đến nay, anh ấy vẫn chưa hề ăn một bữa cơm nào do cô nấu.

Ngày duy nhất anh trở về, cô lại khiến anh bỏ đi.

Chết thật, có phải là mất cô có vấn đề rồi hay không đây, tại sao A Dương lại đứng trước mặt cô?

"A..." Nhắc cánh tay lên động vào lồng ngực rộng lớn, Cổ Lam bất ngờ, giật mình nhìn lên vẻ mặt không chút biểu tình nào của Dạ Dương.

"Mừng anh về nhà." Gò má hơi đỏ lên, Cổ Lam mỉm cười. "Anh muốn ăn cơm không? Em sẽ hâm lại cho nóng, ăn thức ăn lạnh không tốt."

Không đợi Dạ Dương trả lời, Cổ Lam đã chạy ngay vào bếp, hâm lại những món ăn đã nguội lạnh. Ngày hôm nay chúng đã không còn bị bỏ phí nữa rồi.

"Cạch."

Tiếng đóng cửa khiến cho động tác của Cổ Lam cứng lại một chút. Anh ấy không muốn ăn sao...

Dạ Dương nằm lên giường, ánh mắt có chút thất lạc. Hắn không muốn quay lại đây, thế nhưng căn nhà nhỏ trước kia hắn và Ngữ Linh cùng ở, hắn lại càng không muốn về đó!

Không nhớ những gì trước 15 tuổi, thế nên Dạ Dương cũng không hiểu tại sao bản thân lại có thói quen trốn vào bóng tối thế này, giống như bản năng vậy, muốn sửa cũng không sửa được. Hắn cảm thấy chỉ khi bản thân không nhìn thấy gì, không cảm nhận được gì như lúc này, hắn mới an toàn nhất, bình tĩnh nhất.

Cổ Lam nhìn căn phòng tối tăm không chút ánh sáng, cô biết A Dương của cô đang bất an. Bất cứ lúc nào cảm thấy mệt mỏi, anh ấy luôn tìm cách trốn tránh như thế này. Cô về như Ngữ Linh rời đi đã khiến anh ấy cảm thấy thật đã kích.

Cô vẫn hâm lại một ít đồ phòng anh cảm thấy đói bụng. Cho dù cảm thấy đắng ngắt thì sao nào, anh khi ấy chăm sóc cô như vậy, bây giờ đến lúc cô chăm sóc cho anh.

... ..

Dạ Dương mờ mịt tỉnh giấc, cơn đói khiến dạ dày của anh co thắt lại. Thật kì lạ, vậy mà anh lại ngủ quên trên chiếc giường lạ lẫm này. Là do mùi hương dịu nhẹ lan tỏa trong không khí hay sao?

Kể cả khi ở cùng Ngữ Linh, anh cũng chưa bao giờ có được giấc ngủ không mộng mị như lúc này. Từ khi anh mở mắt đều như vậy, giấc ngủ chập chờn, luôn luôn mơ những giấc mơ khó hiểu, uống thuốc ngủ hay an thần đều không xua tan được, càng ngủ càng mơ sâu hơn.

Tay theo thói quen sờ lên đầu giường, không ngờ lại chạm đến một cốc sữa nóng.

Là Cổ Lam? Tại sao cô ta lại biết thói quen của anh?

=====

Xì poi nì:

"Hương vị... tại sao lại quen thuộc như thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Vô đề

Cổ Lam đem máy vào dọn dẹp phòng của Dạ Dương, bất ngờ nhận ra cốc sữa nóng cô đặt ở đầu giường đã cạn. Cô che miệng cười thầm, mỗi sáng phải uống một cốc sữa nóng mới tỉnh táo, thật trẻ con...

Cô xuống nhà, định dọn dẹp đồ thức ăn thừa thãi, vậy mà đĩa thức ăn lại trống trơn. Cổ Lam ngẩn ngơ, cúi xuống mỉm cười. Có phải, chờ đợi của cô đã có hồi báo rồi hay không?

... ..

Dạ Dương đứng trước cửa trạch viện Dạ gia, đầu óc rối rắm chán chừ.

Hắn vốn chỉ là muốn trốn tránh nỗi nhớ nhưng với Ngữ Linh mới ngẫu nhiên trở về đây mà thôi. Thế nhưng, thói quen của hắn, hương thơm quen thuộc,

mùi vị thức ăn khiến hắn lưu luyến nhớ mãi, tại sao Cổ Lam lại biết?

"Hương vị... tại sao lại quen thuộc như thế này?"

Lần đầu tiên, Dạ Dương chần chừ trước điều gì đó. Hắn đang nghi ngờ chính bản thân hắn!

"Cạch." Một tiếng, cửa nhà mở ra. Cổ Lam giật mình nhìn Dạ Dương đang đứng trước nhà. Định thần một chút, cô mỉm cười. "Mừng anh về nhà."

Tìm Dạ Dương rung lên.

Lại nữa, tại sao lại quen thuộc như vậy?

Giống như đã gặp ở nơi nào, giống như những kí ức bị chôn vùi đang sống lại...

"A!" Trước mắt Dạ Dương đột ngột tối sầm lại, trong đầu hắn tràn đầy những hình ảnh máu tươi mơ hồ, tiếng gào thét tê tâm liệt phế, tiếng khóc lóc nỉ non. Đầu đau như búa bổ khiến hắn ngất xỉu, gục đầu vào lòng Cổ Lam.

"A Dương????!!!"

... ..

Dạ Dương cảm thấy hình như hắn đã mơ một giấc mơ rất dài, rất quan trọng. Cho dù khi mở mắt hắn không hề nhớ được thứ gì, thế nhưng từng cơn đau nhói chạy xung quanh tim khiến cho hắn vô cùng mê mang.

Từ rất lâu trước kia, hắn nhận ra bản thân dường như đã đánh mất thứ gì đó rất quan trọng. Ngày 13 tháng 10 hàng năm, tim hắn luôn bị những cơn đau đón hành hạ, mỗi khi hắn cố tìm hiểu, cố nhớ lại, những cơn đau đầu lại khiến hắn ngất đi không nhớ chút gì.

Thế giới của hắn luôn trống rỗng một màu đen. Ánh sáng của hắn đã bị cướp đi, ném hắn vào ngục sâu tăm tối không chút ánh sáng, khiến hắn sống mà như chết.

Thứ duy nhất hắn nhớ được chỉ là một chấp niệm luôn đeo bám hắn.

"Mạnh lên! Chỉ có mạnh lên mới có thể bảo vệ cô ấy!"

Thế nhưng cô ấy là ai mới được cơ chứ? Cho dù hắn đứng trên đỉnh thế giới này, cô gái ấy liệu có nhớ về hắn hay không? Rốt cuộc, hắn vẫn giống như một con rối gỗ, bảo vệ một người không tồn tại.

Hắn cảm nhận được, trái tim của hắn trống rỗng.

Ngữ Linh giống như một ánh sáng giả tạo hắn tự tạo ra cho bản thân mình. Khi hắn ở bên cô, giống như hắn đã thành công tự lừa dối bản thân rằng, cô gái hắn muốn bảo vệ đang ở ngay trước mắt hắn. Tuy rằng trái tim hắn vẫn trống rỗng, vẫn nhận ra đây chỉ là một cái thế thân giả tạo, nhưng lí trí hắn lại lãng quên đi điều đó, cố gắng tìm kiếm thứ hạnh phúc giả tạo hắn muốn có.

Thế nhưng những thứ giả tạo kia rồi sẽ biến mất. Ánh sáng giả tạo mãi mãi chỉ là giả tạo, thứ đã mất đi mãi mãi sẽ không quay trở về.

"Anh tỉnh rồi sao?" Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai hắn.

Dạ Dương ngơ ngàng nhìn cô gái trước mắt. Ánh sáng mặt trời dịu nhẹ khẽ chạm vào sườn mặt cô, ấm áp biết bao. Hắn không tự làm chủ nổi bản thân, run rẩy chạm vào làn da mềm mại trước mặt.

Lại là cảm giác quen thuộc này, tại sao...

... ..

"Ăn chút cháo nào." Cổ Lam vui vẻ mang một bát cháo lên phòng, chiếc thìa đưa đến trước miệng Dạ Dương. Nhìn thấy hắn không chút chần chờ nuốt vào, tia cười trong mắt cô càng nhiều lên.

Khi bị ôm thì giống như một đứa trẻ lớn xác. Thật là...

Dạ Dương ăn đến những thìa cháo cuối cùng, lăm lăm nằm chui vào chăn. Cổ Lam bất đắc dĩ mỉm cười, đứng lên mang bát cháo cất đi. Thế nhưng, tay của cô bị nắm lại.

Dạ Dương không nói gì, ngược mắt lên nhìn chằm chằm vào Cổ Lam.

Cổ Lam tỏ vẻ: "... " Đáng yêu quá... Cậu nhóc này mỗi khi bị ôm đều bám người như vậy a...

Dạ Dương kéo Cổ Lam ngã lên giường, quấn chặt lên người cô rồi ôm chặt lấy cô, nhắm mắt lại ngủ say. Mặt hắn vùi sâu vào vai cô, cố gắng hít lấy thứ hương thơm khiến hắn cảm thấy an tâm này.

Có ảo giác, giống như trái tim hắn được lấp đầy.

Cảm thấy một vùng áo ẩm ướt, trái tim Cố Lam run rẩy, ôm lấy bờ vai của Dạ Dương.

Ngày đó giống như đã đánh nát ngăn cách của Dạ Dương với Cố Lam, hắn trở về nhà đứng giờ, hàng đêm đều ôm Cố Lam vào lòng, an tâm nằm trong vòng tay cô ngủ say.

Thế nhưng cả hai đều ăn ý chấp nhận điều này, không nhắc lại những việc trước kia. Với Dạ Dương, hắn cảm thấy trái tim được lấp đầy khi ở bên Cố Lam, vậy nên hắn sẽ ở bên cô. Còn với Cố Lam, được chăm sóc cho Dạ Dương như lúc này, cô thỏa mãn rồi.

Thậm chí cô mong muốn được như thế này mãi mãi. Tốt nhất Dạ Dương đừng nhớ lại những kí ức đó, nếu không cô sợ anh sẽ tan vỡ mất.

A Dương của cô bề ngoài rất mạnh mẽ, thế nhưng bên trong lại rất yếu ớt. May mắn sau ngày đó anh bị mất trí nhớ, nếu không như vậy chỉ sợ đã không có Dạ Dương ngày hôm nay.

=====

Xì poi ni:

"Cái gì? Nó suýt chút thì nhớ lại?" Nhã Kỳ hoảng hốt hét lên, sắc mặt tái nhợt, môi không còn chút máu nào. "Cố Lam..."

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Một chữ Cố

Dạ Dương ngày ngày về nhà, sau khi ăn xong cơm thì ngồi trong phòng khách nhìn Cố Lam bận rộn dọn dẹp, ánh mắt hắn nhu hòa đến mức hắn không tưởng tượng nổi. Mỗi đêm ôm lấy cô vào lòng, dường như sâu trong linh hồn hắn phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, mọi sự trống rỗng được lấp đầy một cách thần kỳ.

Hắn không biết việc này là tốt hay xấu, hắn chỉ là theo bản năng mà ôm lấy cô mà thôi.

Khi con người tuyệt vọng, cho dù tia hy vọng còn lại mỏng manh như sợi chỉ, hắn vẫn sẽ cố chấp nắm lấy, bởi nếu không, hắn sẽ hoàn toàn biến mất, không còn có thể tồn tại nữa.

Nếu đã không thể nhớ ra, vậy thì cứ quên đi.

Nắm lấy những điều hắn có được ở hiện tại mà sống sót cho tốt.

Cô gái này, hắn sẽ nắm chặt lấy tay cô, mãi mãi không buông!

... ..

Hơn 2 tháng này Cố Lam cảm thấy như đang ở trên thiên đường. Được nấu ăn cho A Dương, được chăm sóc cho A Dương, được A Dương ôm vào lòng.

"Hi hi..." Cố Lam ngẩn ngơ cười, chọc chọc vào một cái cây non xanh mơn mơn.

Đột ngột, một giọng nói vang lên cảnh báo trong đầu cô. Cố Lam tắt đi nụ cười, ánh mắt âm u.

Cô hận dòng máu đang chảy trong người cô. Cô hận vì sao cô lại mang họ Cố này!

"Hừ! Nếu cô không phải họ Cố, cô đã sớm chết cả ngàn lần rồi!" Tiêu ác ma trong đầu Cố Lam cắn nhằn. "Nếu không phải..."

"Tôi biết. Nếu được lựa chọn lại lần nữa, tôi vẫn sẽ chọn mang họ Cố này." Bởi nếu cô không phải Cố Lam, cô sẽ không gặp được A Dương của cô. Nếu cô không phải Cố Lam, cô sẽ không có đủ sức mạnh để bảo vệ A Dương của cô!

Ngày 15 hàng tháng, trong căn phòng Cố Lam luôn có một mùi máu mờ nhạt không rõ ràng. Có một con dao sắc bén được giấu kín trong góc tủ, chỉ riêng ngày này mới được lấy ra.

... ..

Nhã Kỳ đã mất ngủ mấy ngày nay. Bà nhận được tin tức của thám tử, Cố Lam và Dạ Dương hơn 2 tháng nay quan hệ càng ngày càng tốt lên. Đêm nào bà cũng gặp phải ác mộng, Dạ Dương nhớ lại tất cả, điên cuồng đập vỡ mọi thứ, từng dao từng dao chém lên người bà, tiếng cười man rợ liên tục gọi tên Cố Lam.

Bà biết bản thân đã làm sai, thế nhưng bà không hối hận. Không một người mẹ nào có thể chịu nổi cảnh tượng con mình điên cuồng không rõ thần chí, suốt ngày đập phá mọi thứ như vậy.

Xóa trí nhớ của Dạ Dương, cũng là bà bắt đắc dĩ, nếu không như vậy Dạ Dương của bà sẽ phát điên hoàn toàn, con của bà sẽ bị ác quỷ cắn nuốt.

Cho dù sau này Dạ Dương nhớ lại tất cả, đem bà cắt nhỏ thành từng mảnh, bà cũng sẽ không hối hận về việc bà đã làm! Cho dù Cố Lam có tốt với Dạ Dương đến mức nào thì nó vẫn là một cái tai họa không hơn không kém, nếu không nhanh chóng tách Cố Lam ra khỏi Dạ Dương..

Nhã Kỳ lại không tự chủ được nhớ lại đôi mắt điên cuồng đầy vằn đỏ dọa người của Dạ Dương lúc trước, hai chân run rẩy.

Ngay khi bà còn đang mất bình tĩnh, thám tử lại thông báo thêm một tin rất đáng sợ. "Cái gì? Nó suýt chút thì nhớ lại?" Nhã Kỳ hoảng hốt hét lên, sắc mặt tái nhợt, môi không còn chút máu nào. "Cố Lam.."

Ta biết ta có lỗi với con... nhưng con là tai họa... là tai họa!

Thám tử nhìn Nhã Kỳ, môi mấp máy có chút chần chừ. Một tin tức nữa... hẳn không dám nói ra...

Nhã Kỳ là ai cơ chứ? Nhìn thoáng qua tên thám tử này một chút là ngay lập tức bà nhận ra hẳn đang giấu giếm điều gì đó. "Còn chuyện gì nữa?"

"Mấy ngày trước tôi thấy tình trạng của thiếu phụ nhân hơi bất thường, nôn mửa, ăn kiêng, hay buồn ngủ và thèm chua." Chỉ nói đến đây, Nhã Kỳ hiểu rõ có chuyện gì đã xảy ra. Thám tử đem ra một tờ giấy xét nghiệm, cung kính rời đi.

Tay run run mở ra bản xét nghiệm, Nhã Kỳ mắt mở to, suýt chút hét ầm lên.

Cố Lam mang thai rồi.

Một cái thai mang dòng máu họ Cố!

Một ác quỷ họ Cố sẽ xuất hiện trong gia đình bà!

Cố Thi ơi là Cố Thi, tôi không ngờ sẽ có ngày tôi phải đưa ra quyết định khó khăn như thế này... thế nhưng, tôi không cần đứa cháu mang dòng máu họ Cố các người! Cô có ơn với tôi, không có nghĩa tôi phải chấp nhận đem tính mạng cả dòng họ mình treo trên lưỡi dao tử thần!

Ngay trong đêm, lực lượng ngầm của Nhã gia nhận được một tin nhắn.

[Xóa sổ đứa trẻ trong bụng Cố Lam - Dạ thiếu phụ nhân hiện tại nhưng không được phép tổn thương người mẹ.]

Cố Thi có ơn với bà, Cố Lam lại có ơn với Dạ Dương, bởi vậy bà sẽ không tổn hại đến con bé trừ trường hợp nào quá mức không thể không ra tay.

"Tôi xin lỗi Cố Thi. Kếp sau tôi sẽ làm mọi thứ để bù đắp cho hai mẹ con bà, tôi chỉ là muốn con trai tôi được an toàn mà thôi. Nếu Cố Lam không phải họ Cố thì tốt biết mấy... Mà nếu cô không phải họ Cố, hẳn là lúc này cô vẫn còn sống đi.."

== ==

Xi pôi ni:

"Đứa trẻ đó, tôi sẽ bỏ nó."

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bảo tồ

Cố Lam bước vào cổng chính của Dạ thị, ánh mắt hạnh phúc rạng rỡ sáng ngời. Đúng như cô nghĩ, đứa bé của cô và A Dương đã có rồi.

Tay xoa xoa bụng còn bằng phẳng, Cố Lam không nhịn được cười ngây ngốc 1 hồi lâu.

... ..

"Anh có thể hiểu cho tôi không?" Hàn Lữ Nhi ngồi trên sô pha, hai chân bắt chéo, ánh mắt lạnh lẽo phóng về phía Dạ Dương "Nhân lúc con bé ngất đi vì thí luyện, tôi đã mang nó đi làm kiểm tra tổng quát. Mặc dù cơ năng cơ thể bình thường, thể nhưng cổ tử cung của nó quá nhỏ!"

Hàn Lữ Nhi ném lên bàn một tập tài liệu, Dạ Dương sau khi xem xong thì sắc mặt âm trầm.

Cổ tử cung quá nhỏ, đứa bé càng lớn người mẹ sẽ càng phải chịu áp lực và đau đớn nặng nề. Không chỉ vừa nguy hiểm cho đứa bé dễ chết non, người mẹ cũng sẽ dễ dàng xảy thai, trong quá trình mang thai sẽ đau đớn như cả cơ thể bị xé rách. Khi sinh nở, lại càng nguy hiểm ngập trời.

Dạ Dương là bị che dấu, Hàn Lữ Nhi thì mới vào giới hắc đạo chưa lâu nên cả 2 đều không biết về điển tích của Cổ gia, không biết nữ giới Cổ gia đều như vậy. Xác suất thụ thai rất thấp, khi sinh đẻ lại vô cùng nguy hiểm và khó khăn, mẹ và con dễ dàng bỏ mạng.

Trời cho Cổ gia sức mạnh rung chuyển thế giới, cũng khiến cho người Cổ gia phải chịu thử thách suốt đời.

Thử thách sống còn từ trong bụng mẹ.

Thử thách tâm lý khi thức tỉnh sức mạnh trong huyết mạch.

Và, tra tấn tinh thần suốt đời.

Tin tức Cổ Lam mang thai Nhã Kỳ vừa biết, Dạ Dương cũng ngay lập tức nhận được. Hắn còn đang ảo tưởng về đứa nhỏ của hắn và Cổ Lam sẽ như thế nào, Hàn Lữ Nhi đã đến đập nát ảo tưởng của hắn.

Dạ Dương cổ họng khô khốc, nhắm mắt định thần lại. "Đứa trẻ đó, tôi sẽ bỏ nó."

Mở mắt ra, là lạnh lùng cùng kiên quyết. "Khi Cổ Lam ngủ tôi sẽ đánh thuốc mê và đem cô ấy đến bệnh viện để bỏ nó."

Một là 1 người sống, hai là cả 2 đều chết. Chắc chắn, hắn sẽ chọn Cổ Lam sống.

Với Dạ Dương, bất cứ yếu tố nguy hiểm nào cũng đều phải bị loại bỏ! Cuộc sống của hắn vừa mới trở lại quỹ đạo nhờ cô, hắn không biết nếu mất đi Cổ Lam hắn sẽ trở thành thứ gì nữa!

... ..

Cổ Lam run rẩy nhặt lên chiếc lồng bàn đánh rơi, tái nhợt chạy khỏi Dạ thị. Khi Dạ Dương bước ra, mọi thứ đều đã khó có thể vấn hồi.

"Không... không... không..." Cổ Lam hoảng loạn bỏ chạy. Đứa bé của cô, đứa bé tội nghiệp của cô...

Tại sao lại muốn bỏ nó?

Tại sao lại không chịu chấp nhận nó?

Đứa trẻ tội nghiệp của mẹ...

Hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn. Dạ Dương cho cô hi vọng, ảo tưởng về một gia đình hạnh phúc của cô và hắn, cũng tàn nhẫn đập vỡ nó một cách lạnh lùng.

Rốt cuộc đứa trẻ có lỗi gì cơ chứ? Nó có lỗi gì?

Bởi vì, mẹ nó họ Cổ sao?

Cổ Lam khóc.

Cô không biết bản thân khóc vì điều gì, cô chỉ là muốn phát tiết hết tất cả!

Lại là cái lời nguyên rủa này! Lại là cái lời nguyên rủa này!

Sinh ra mang họ Cổ là sẽ không có được hạnh phúc hay sao?

Cổ Lam chạy trong màn đêm. Cô không biết cô nên đi về đâu, nhưng cô không quan tâm. Chỉ cần còn sống, mọi thứ đều có thể! Chỉ cần đứa bé vẫn còn ở bên trong cơ thể cô, cô vẫn sẽ bảo vệ được nó!

Chỉ cần Cổ Lam này còn sống, ai cũng đừng nghĩ đến việc tổn thương nó!

Kể cả là ba của chúng!

Cô không kịp mang đi thứ gì cả, cô chỉ có hai đôi chân này để chạy, hai cánh tay để bảo vệ chúng. Cổ Lam sẽ không ở lại nơi này, cô phải đi thật xa, nơi mà Dạ Dương không thể tìm thấy cô và đứa trẻ.

Tần ngần một lúc, Cổ Lam rút một ít tiền của riêng cô, bắt xe phóng ra vùng biển phía nam.

Cô không biết, đằng sau cô là từng cái bóng đen lên xe đuổi theo cô sát nút không chịu buông tha.

Xi poi a:

"A... hi... hi... máu tươi... thật nóng ấm... Dạ Dương a... Cổ Lam của người sắp biến mất rồi... sắp biến mất hoàn toàn rồi... a hi... hi..."

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Huyết vũ (1) + Huyết vũ (2)

Cổ Lam hoảng sợ chạy trong rừng, từng gai nhọn đâm sâu vào lòng bàn chân, thế nhưng cô không hề quan tâm. Đứa bé của cô đang gặp nguy hiểm!

"Ha ha ha... Đứng lại đó!" Tiếng cười gai góc chanh chua vang lên sau Cổ Lam tựa như bóng ma gọi hồn. "Pằng! Pằng! Pằng!"

Cổ Lam nghiêng mình né tránh, thế nhưng vẫn có 1 viên đạn ghim vào cánh tay phải của cô. May mắn, nó vốn đã đau đớn đến mất cảm giác rồi, cho dù máu chảy ướt cả ống tay áo, với Cổ Lam vẫn chẳng có chút xúu đau đớn nào.

Cô không thể dừng lại. Một khi dừng lại, chỉ sợ đứa bé cô giữ không được!

"Bịch."

Cổ Lam hoa mắt ngã xuống. Một viên đạn xuyên qua bắp chân cô, tạo ra một lỗ máu xinh đẹp.

"Không..." Đồng tử Cổ Lam mở to, trái tim rung lên, mãnh liệt ôm lấy bụng mình.

"Ha ha ha... Bắt được cô rồi!" Cô gái áo đen tiến đến, hung hăng nắm lấy tóc Cổ Lam.

Cô ghen tỵ với Cổ Lam! Đúng vậy, là ghen tỵ!

Tại sao cô ta lại được kết hôn với Dạ Dương?

Tại sao Dạ Dương lại ở bên cô ta?

Theo như thái độ gấp gáp của Nhã Kỳ, thậm chí cô gái này có thể chính là tiểu công chúa trong tim Dạ Dương mà hắn luôn tâm niệm niệm kia!

Cô cố gắng 10 năm, điên cuồng đuổi theo hắn, làm hết tất cả cho hắn, vậy mà kết quả lại bại trong tay một cô gái như thế này sao?

Nhưng mà, cô ta họ Cổ.

Bởi vậy nên cơ hội thuộc về cô chứ không phải cô ta!

Nếu đã phải chịu bất hạnh, vậy thì bất hạnh một mình đi! Người mang họ Cổ như người không xứng đáng được hưởng hạnh phúc!

"Đồ ngu ngốc! Người thực sự mang họ Cổ sao hả? Một chút phản kháng cũng không có!" Cô ta điên cuồng đánh lên mặt Cổ Lam, nụ cười âm hiểm ghé bên tai Cổ Lam. "Cô có biết ai phải người đến giết cô không hả? Là chồng của cô, Dạ Dương đấy!"

Nghe được lời nói của cô gái kia, ánh mắt thẫn thờ của Cổ Lam mở to, đồng tử liên tục co rút. Ánh mắt đau đớn không tin tưởng nổi này khiến cho cô gái vô cùng thỏa mãn.

Đúng nha, chính là ánh mắt vô vọng này. Ánh mắt của cô khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Dạ Dương với Cổ Lam hẳn là cũng như thế này đây.

Lúc đó cô cũng rất tuyệt vọng. Cô muốn một dao đâm chết cô gái này, đem cô ta hoàn toàn biến mất để cô thể chỗ vào.

Rốt cuộc hôm nay cơ hội của cô cũng đã đến rồi!

Trước khi chết, hãy tuyệt vọng đi nào. Tuyệt vọng giống như cô đã từng.

"Dạ Dương của tôi muốn cô biến mất, hiểu chưa?" Cô gái mỉm cười khinh miệt Cổ Lam. Đau đớn đi, đau đớn cho đến chết đi nào!

Não bộ Cổ Lam ơ ơ, từng câu từng chữ đau vào lòng cô đau đớn không thôi.

Anh đã nói tôi chính là ánh sáng của anh.

Anh nói anh không thể sống thiếu tôi.

Ánh mắt bảo vệ, thề che chở cho tôi suốt cuộc đời này đã biến đi đâu rồi?

“Đồ ngu ngốc.” Đột ngột miệng của Cố Lam bật ra ba chữ này khiến cô gái nghi hoặc. Hồng đầu rồi sao?

Cô gái cảm thấy đã muộn, khẩu súng đặt bên thái dương của Cố Lam. Vĩnh biệt, chết đi!

“Pằng!”

“Phịch!”

Cô gái điên cuồng giãy giụa muốn nhặt lại súng, thế nhưng một bàn tay như gọng kìm cố định lấy cổ cô ta, treo cô ta lơ lửng trên thân cây.

“Cô.... ..” Cô gái hoảng sợ mở to mắt, chân tay lạnh băng như bị ném vào hồ nước đá băng lãnh.

Cô không hiểu nổi tại sao cô lại hoảng sợ như thế này, chân tay thoát lực không có nổi một chút sức mạnh nào. Dường như tử thần đang đặt lưỡi hái lên cổ của cô, hân ta cúi xuống hôn lên vành tai cô, chúc mừng cô có một vé miễn phí đi đến địa ngục.

Đây là... lực lượng của Cố gia trong truyền thuyết sao?

Cố Lam cử động một cách cứng nhắc, cổ hơi hơi vặn vẹo một chút tựa như người đã lâu không được vận động tạo ra những tiếng “răng rắc”.

Vàng trắng bị che khuất đột ngột chiếu sáng, để lộ khuôn mặt kiều mị đầy điên cuồng, cũng triệt để dọa sợ cô gái tội nghiệp.

Trên khuôn mặt trắng bệch kia vẫn còn lưu lại một vệt nước mắt, thế nhưng đôi môi nhạt màu lại nở một nụ cười phá lệ chói mắt. Giống như nụ cười của một ác ma xinh đẹp, bàn tay lại nhẹ nhàng đẩy người xuống 18 tầng địa ngục.

“Thật sự rất cảm ơn người nha cô gái.” Cố Lam vuốt ve gò má cô gái, ánh mắt ma mị không khách khí lia qua lia lại. “Nếu không nhờ người, ta không biết là phải bao lâu mới được nhìn thấy thế giới bên ngoài như vậy đây.”

“Suyt, ta đã nói xong đâu nào!” Cố Lam tặng cho cô gái một cái tát khiến cô ta đập đầu vào thân cây choáng váng. “Ngất lờ người khác là một hành động rất vô phép hiệu không?”

“Ngoan.” Thấy cô gái biết điều, Cố Lam xoa xoa gò má đã đỏ máu của cô gái. “Thế nhưng người lại đục trên người Cố Lam 2 cái lỗ. Mà với những kẻ đã làm thương Cố Lam nhà ta, người biết ta xử lí như thế nào không a?”

“Ta từ từ cắt xuống từng bộ phận của hân. Đem da của hân từng tấm lột xuống, nhổ từng nắm tóc của hân, đem tim và ruột gan của hân ra để tự hân ngắm xem trái tim mình đã đập như thế nào. Sao nào, thú vị đúng không?” Cố Lam vui vẻ kể lại, thành công khiến cô gái tè ra quần.

“Bắn thiêu!” Cố Lam ghét bỏ ném cô ta xuống đất như một con chó chết, bàn tay nhẹ nhàng rút ra một con dao sắc bén trong túi cô gái. “Thực sự ta thích cưa kéo hơn, dễ xài, không tốn kém, lại đầy lạc thú. Tiếng máy kéo, tiếng cưa cấn nuốt da thịt cùng tiếng gào thét tạo ra một bản nhạc đầy kích thích. Ôi, ta phải đi mua cưa kéo ngay thôi...”

Cô gái hai tai đã sớm ù đi, ngay lúc này trong đầu cô ta chỉ liên tục nhắc đi nhắc lại hai từ “chạy trốn” mà thôi. Mặc kệ đất bùn bắn thiêu, cô gái bò lê lét trên mặt đất để thoát khỏi bóng ma sau lưng.

“Rắc!” Một con dao cắm xuyên qua bắp chân cô gái, ghim chặt cô ta lại.

“A!!!!!!” Cô gái tội nghiệp kêu ré lên, máu tươi nhuộm đỏ bắp chân, đau đớn khiến cô ta mất đi tự chủ liên tục cầu xin tha thứ. Đau đớn, cô không coi vào đâu. Thế nhưng trước mặt ác ma này, dường như cơn đau nào cũng được nhân lên gấp 10 lần.

“A... hi... hi... máu tươi... thật nóng ấm.. Dạ Dương a... Cố Lam của người sắp biến mất rồi.. sắp biến mất hoàn toàn rồi.. a hi... hi...” Cố Lam vuốt ve vết thương của cô gái, nhắm mắt cảm nhận hương vị máu tươi tanh nồng, cảm nhận được sự tuyệt vọng của nửa bên kia thì mỉm cười đầy phấn khích.

Liếm chút máu tươi trên ngón tay, Cố Lam không tự chủ rên lên một tiếng “A...” đầy thỏa mãn. Dường như đôi mắt kia đã nhiễm đầy máu tươi.

“Nha, chuẩn bị tinh thần chưa cô gái nhỏ ngu ngốc dám chạy trốn?”

== ==

Cô gái run lấy bầy, dục vọng cầu sinh khiến cô ta vùng dậy, đôi chân khập khiễng lê thật nhanh về phía trước.

Cố Lam mặc kệ cô ta bỏ chạy, tỉ mỉ nhìn những chiếc dao xinh đẹp tinh xảo trên tay. Đột nhiên cô rất muốn chơi trò mèo vờn chuột a...

Cô gái đột ngột bị vấp, ngã lăn về phía trước. Khi cô ta nhìn lại, đằng sau đã không còn một bóng người. Trong lòng dâng lên một cổ sung sướng đầu nhẹ nhõm, cô ta đứng dậy, mỉm cười.

Thoát được khỏi bóng ma của Từ Thần, ai mà không vui về cơ chứ?

Thế nhưng cô ta còn chưa tận hưởng được lâu, một con dao phóng đến xuyên qua bụng của cô ta, gắt gao cắm sâu vào đó, cán dao kim loại nhuộm đầy máu đỏ đầm lệ.

“A...a...” Cô gái hoảng hốt chạm vào miệng vết thương, sắc mặt tuyệt vọng xám như tro tàn nhìn bóng người trước mắt.

Cổ Lam dùng môi mon tron con dao trên tay, tàn nhẫn nở nụ cười, ném ra con dao thứ hai hái đi một bên tai của cô gái.

“Không!!! A!!!!!! Tha cho tôi!!!!” Cô gái cầm lên chiếc tai bị sút sọc của mình, nước mắt nước mũi trào lên.

“Không nha... Bởi vì, người ta không thích ~” Cổ Lam nhạo báng mỉm cười, một con dao phóng đến, đâm xuyên qua lồng ngực bên trái của cô gái, cũng ghim chặt cô ta dưới mặt đất.

Cô gái toàn thân co giật, đồng tử mở to.

“Nha, ta thích nghệ thuật. Nghệ thuật rất thần thánh, rất xinh đẹp, cũng rất thích hợp với vẻ đẹp của ta...” Cổ Lam vuốt ve khuôn mặt cô gái, vứt ra cái tai thứ hai của cô ta đi chỗ khác.

“Ta thích tư thế này hơn!” Cô ném ra một con dao.

“Chỗ này phải nhiều máu một chút!”

“Mũi của cô thật là xấu xí!”

“Cái gì đây? Xấu xí!”

... ..

Khi Dạ Dương đến được khu rừng, mọi chuyện đã sớm kết thúc.

Hắn chỉ tìm ra được 5 cái xác chết.

Một bị đâm chết dưới đáy hồ, khi tìm được cả người đã phù thũng, khuôn mặt bị cá ăn mất một nửa.

Người thứ hai bị ném vào ổ rắn, chỉ tìm được một ít thịt vụn còn sót lại.

Người thứ ba bị giấu trong hang động thạch nhũ, cả cơ thể bị các mũi đá nhọn xuyên qua như xiên thịt, khuôn mặt đau đớn vặn vẹo không nở nụ cười.

Người thứ tư được tìm thấy ở một ổ giòi bọ, toàn bộ cơ thể bị giòi bọ, rắn rết ăn hết chỉ còn lại lớp da người nguyên vẹn, dưới lớp da nhưng nhúc nhúc những con giòi đầy máu tươi béo múp múp.

Và cô gái cầm đầu đội ngũ sát thủ, được tìm ra trên một mặt đất trống trải, tai, mũi, ngón tay, ngón chân bị cắt ra vứt thành một chỗ. Trái tim và bụng bị hai con dao cố định trên mặt đất, da và mỡ bị lột sạch, xé vụn trang trí xung quanh.

Dạ Dương liếc nhìn đồng tàn dư, khuôn mặt lạnh lùng hỏi: “Vậy Cổ Lam ở đâu?”

Người áo đen ấp úng không biết nên trả lời như thế nào.

“Chúng tôi tìm thấy một ít máu của cô ấy, nó dẫn đến một đáy vực. Chỉ sợ...”

“Vậy sao...” Dạ Dương nhìn tờ giấy trên tay, ánh mắt băng lãnh nhiễm một tia huyết tinh.

“Nhã, Kỳ...”

... ..

Nhã Kỳ lo lắng nắm chặt điện thoại, một tin nhắn được gửi đến, bà sợ hãi mở nó ra.

“Thất... bại rồi sao?”

Nhã Kỳ lắp bắp, vứt điện thoại qua một bên. Không những thất bại, mà “Cổ Lam” còn quay trở về nữa.

Bà nhớ lại ánh mắt điên cuồng của Cổ Lam lúc trước, nụ cười khát máu của Cổ Thi, thảm trạng huyết tinh ngày đó.

“Không phải hôm nay thì cũng là ngày mai.” Nhã Kỳ lẩm bẩm. “Người Cổ gia không thể sống nếu thiếu máu tươi. Cho dù Cổ Lam có thể nhịn, nhưng “Cổ Lam” kia lại không thể, ngay từ đầu nó đã không muốn nhịn rồi.”

Cổ gia, ngay từ đầu đã là một gia tộc của quái vật.

... ..

Cổ Lam vui vẻ mặc một áo khoác lấy được trong tay cô gái xui xẻo, mái tóc xòa tung tung bay trong gió đêm. Vết thương trên tay đã được băng bó qua loa.

“Thật sáng khoái... a ha ha ha... Lâu lắm rồi mới được hưởng thụ chút không khí trong lành này...”

Cô và Cổ Lam vốn là một. Thế nhưng một ngày, Cổ Lam muốn tách cô - bản năng giết chóc ra khỏi cơ thể.

Cổ Lam thành công, thế nhưng lại không biết, nếu cô muốn phản kháng, Cổ Lam thậm chí có thể biến mất ngay tức khắc, một mảnh vụn cũng không còn.

Nhưng cô lại chấp nhận bị nhốt, bởi cô biết, Cổ Lam sẽ ăn đau.

Tách cô ra là có thể trở thành người bình thường? Cổ Lam quá ngây thơ rồi!

Chỉ cần còn mang một giọt máu của Cổ gia, lời nguyên rủa sẽ mãi mãi không thể xóa bỏ.

Ngàn năm qua, người Cổ gia muốn thoát khỏi số phận ác quỷ không phải một ngàn cũng là tám trăm. Thế nhưng, kết cục của bọn họ không mấy tốt đẹp.

Có người phát điên.

Có người sa đọa.

Có người lựa chọn tự mình kết thúc sinh mạng bản thân.

Thấy không? Lời nguyên của vị Thần quyền lực nhất, mạnh mẽ đến như vậy đấy.

Nói rằng Cuồng Thần điên cuồng vì yêu, chỉ bằng nói ông ta rất ích kỷ đi. Ích kỷ đến nỗi đánh đổi cả số mệnh của dòng họ mình trong tương lai, chỉ để đổi lấy một cơ hội mơ hồ mong manh.

Cổ Lam xoa xoa vùng bụng bằng phẳng.

Dạ Dương đôi lúc rất vô dụng, mà đôi lúc cũng quá... mạnh mẽ đi.

3 đứa...

Cổ Lam co rút khóe miệng. Người Cổ gia vốn đã không giỏi ở việc sinh đẻ duy trì hậu đại, nay cô lại trúng số độc đắc 1 lần 3 giải đặc biệt nữa chứ.

Một đứa, lấy tên Lam đi, xanh của biển xanh, xanh của dịu dàng.

Còn một đứa, tên là Vũ, là đôi cánh của tự do.

Đứa còn lại, là Thần.

Cổ Lam mỉm cười chế nhạo. Cuồng Thần không phải tên là “Cổ Thần” sao? Vậy thì con của cô, nó cũng sẽ là Cổ Thần!

Cô khinh bỉ cái thứ gọi là Thần linh kia!

Một tên Thần linh ích kỷ!

“Các con, đã chảy dòng máu của Cổ gia, vậy thì số mệnh của của con, đã khó mà thay đổi được. Nên, chỉ cần sống hết mình là đủ rồi!”

Cổ Lam lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía chân trời màu tím đen. Khóe môi cô dần dần cong lên một độ cong xinh đẹp, bỏ lại một bóng lưng tiêu sái dưới màn đêm.

Người cần ngủ say một giấc, thì nên ngủ thật sâu đi.

Để cho Cổ Lam cô đây, quây tung bùng cái thế giới diêm dúa lằng lơ này nào.

Ta và thế giới này, ai hơn ai?

===== Cõi như gác lại một cuốn sách, nhưng đây cũng mới chỉ là mở đầu mà thôi. Cái gọi là “Sự nguy hiểm khó cưỡng”, từ cuốn sau mới bắt đầu.=====

Xi poi nè:

“Xin chào, tôi là Cổ Lam, đến từ Cổ gia, gia tộc của Ác quỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cưỡng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Ngoại truyện 3 - 4:

Truyện thuyết kể lại, rất lâu rất lâu về trước, khi mà con người còn có thể điều khiển cả thế giới, tồn tại 9 vị Thần cao quý nhất, quyền năng nhất.

Phong Thần.

Băng Thần.

Hỏa Thần.

Y Thần.

Ánh Thần.

Ám Quang Thần.

Huyết Thần.

Tử Thần.

Và Cuồng Thần.

Tự kể lại cả 9 vị Thần đều yêu một người con gái. Thế nhưng cô gái ấy lại...

Các vị Thần không thể đi đến Thần Quốc hay Ma Vực - vùng đất của các vị Thần, bởi trái tim họ bị trói giữ ở nơi này. Nhưng để cứu cô gái ấy, họ phải đi đến Ma Vực để gặp Ma Quân. Thế nhưng một khi đi, là mãi mãi không thể quay về.

Tuyệt vọng, Cuồng Thần tự mình bóp nát Thần cách mở đường 2 chiều tiến đến Ma Vực, để lại hai lời nguyên vĩnh cửu.

Thứ nhất, lục địa này sẽ mất đi quyền năng thao khống trời đất, hủy thiên diệt địa.

Thứ hai, gia tộc của Cuồng Thần sẽ phải chịu đựng bất hạnh vĩnh cửu, bị bóng tối ăn mòn trái tim.

Mà Cuồng Thần, họ Cổ.

=====

Lần đầu tiên gặp Cổ Thi, Nhã Kỳ chỉ mới 15 tuổi. Có lẽ vì cùng tuổi, cả 2 rất nhanh chóng thân thiết, giống như tri kỷ trăm năm mới có 1 người.

Cổ Thi rất đẹp, một vẻ đẹp của phụ nữ quý tộc truyền thống thời xưa. Cô sở hữu hai điểm nhấn của riêng người Cổ gia cho dù mẹ của cô là người ngoại quốc, đó là mái tóc và đôi mắt màu đen huyền bí của riêng người phương Đông.

Nhã Kỳ rất tò mò về điều này, khi đó Cổ Thi chỉ mỉm cười và trả lời. “Huyết mạch của Thần nha, làm sao có thể thua mấy thứ gien linh tính kia chứ?”

Năm Cổ Thi 18 tuổi, cô ấy kết hôn dưới sự chúc phúc của Nhã Kỳ, cũng đúng lúc đó, Nhã gia biết chuyện cô và Cổ Thi là bạn thân khi họ đi dự lễ cưới.

“Tại sao lại ngăn cản con! Cô ấy là bạn của con!” Khi đó Nhã Kỳ đã phản ứng vô cùng kịch liệt, thậm chí cô uy hiếp cả gia đình mình. Cho dù cô cố gắng hỏi họ một lý do chính đáng, họ cũng sẽ chỉ im lặng mà lắc đầu.

Tại sao, cô lại nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt họ?

Sau đó vài tháng, cô và Cố Thi gặp lại. Lúc này Cố Thi đã mang thai được 6 tháng, vô cùng hạnh phúc vì sắp được làm mẹ. Gặp lại cả 2 đều vô cùng vui vẻ, nhanh chóng vui chơi đến quên trời quên đất.

Cho đến 1 ngày, Nhã Kỳ nhận được điện thoại của Cố Thi.

Cô điên cuồng chạy đến, nhưng đã muộn sao?

Cô nhìn thấy Cố Thi cười điên cuồng cầm những thanh đao cắt lên những xác chết vụn vụn, từng sinh mệnh ngã xuống. Thậm chí dưới chân Cố Thi, chính là người chồng của cô ấy - Authur Chính.

Dù sao Nhã Kỳ cũng là người của Thế giới ngầm, tay đã sớm dính không ít máu, nhìn thấy như thế cũng chỉ sững sờ một lát mà thôi.

Cố Thi nhìn thấy cô thì ngã vào lòng Nhã Kỳ, cô nói: “Chỉ sợ hôm nay là ngày Cố gia đoạn tử tuyệt tôn. Authur, chính tay tớ giết anh ấy khi phát điên... Ha ha ha... Cố Lam của tớ, xin cậu hãy chăm sóc nó... Bạn của tôi...”

Nói đến đây, Cố Thi cầm lên một chiếc dao rạch bụng của cô, lòi ra một đứa bé còn đỏ hỏn.

Sau đó, không có sau đó.

Nhã Kỳ 20 tuổi nắm giữ Nhã gia, lúc đó cô mới biết sự thật.

Cố gia là gia tộc Ác quỷ của thế giới ngầm, mỗi người Cố gia hoặc là Ác quỷ ăn thịt uống máu người, hoặc là Ác ma đội lốt con người.

Đồng thời Cố gia cũng là gia tộc nắm giữ cán cân của Thế giới ngầm, chịu trách nhiệm thi hành án tử với những gia tộc phản loạn.

Đi kèm với sức mạnh, tâm lý của họ hầu hết đều bị khát vọng máu tươi liên tục công kích. Hơn phân nửa người Cố gia đều bị phế đi sau khi thức tỉnh sức mạnh, nửa còn lại phải chịu đựng ham muốn giết chóc tra tấn ngày đêm.

Sự việc 2 năm trước, chính là do các gia tộc ngầm giết dây một số thành viên tâm lý bất ổn kia của Cố gia hãm hại chính người Cố gia. Người Cố gia mạnh mẽ, nhưng cũng rất yếu ớt, dễ vỡ nát.

Chỉ sợ hậu đại của Cố gia, chỉ còn lại Cố Lam mà thôi.

Để bảo vệ Cố Lam, Nhã Kỳ mang con bé đến 1 miền xa, đồng thời gửi nó vào 1 cô nhi viện danh tiếng.

Năm Cố Lam 4 tuổi, nó giết chết 1 vị cha sứ muốn làm nhục nó. Đến cuối cùng, nó vẫn cười khi dẫm lên xác ông ta.

Nhã Kỳ vô cùng đau đầu, người Cố gia thật là khó nuôi!

Sau đó, Nhã Kỳ mang Dạ Dương đến nơi đó gặp Cố Lam. 2 đứa trẻ này, rất có thể sẽ giúp đỡ được cho nhau chăng?

Rất nhanh sau đó, Nhã Kỳ biết, cô sai lầm rồi!

== ==

Nhã Kỳ chính là người chứng kiến hết thấy mọi chuyện, vậy nên ngoại trừ hầu như điều từ góc nhìn của Nhã Kỳ =)

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Xin chào

“A... a... a...” Nữ nhân cơ thể hằn lên từng vết roi da tàn nhẫn, đau đớn run rẩy. Tại sao cô lại rơi vào nông nỗi này... ba... mẹ... con rất đau đớn...

“Ha ha ha... người là nô lệ của bọn thiếu gia. Cha mẹ người mắc nợ, thì lấy thân thể chính bản thân mình trả đi!” Thiếu gia A cười cuồng tiếu, roi da vung lên tạo ra tiếng xé gió rít gào.

A gia là một gia tộc mới nổi trong hắc giới vài năm gần đây, chuyên buôn bán thuốc phiện, cho vay nặng lãi, giết người đoạt địa bàn, lũng đoạn cả một vùng phía Đông quốc gia.

Đây là hệ quả sau khi các đại gia tộc liên kết hủy diệt Cố gia, kẻ cầm cân biến mất, luật rừng bị ném cho chó ăn, hàng loạt các gia tộc mới nổi xuất hiện, không e dè làm việc ác táng tận lương tâm, cho dù là các đại gia tộc cũng bó tay với “lực lượng đông đảo” này.

Khi Cố gia còn cầm đao thiết định luật ngầm, các gia tộc lớn nhỏ, đại gia tộc đều như cọng bún thiu, muốn làm điều gì rục rịch cũng không dám làm lớn, chỉ có thể húp chút nước canh thừa, sống lay lắt đây “khó khăn”. Nói đùa sao? Lỡ như vào đêm, đám ác quỷ đó gõ cửa, mở miệng nói: “Các ông hôm nay sẽ diệt tộc.”, bọn họ sẽ phản ứng thế nào bây giờ?

Giới hắc đạo sống lay lắt theo kiểu “nửa hắc nửa bạch” lâu như vậy cuối cùng cũng tìm ra lỗ hổng của Cố gia.

Một hòn đảo nhỏ với hơn 100 thành viên tâm lý bất ổn họ Cố.

Những người không thể vượt qua được sức mạnh khổng lồ, bị nó nuốt chửng, bị nó điều khiển đều sẽ trở thành như vậy. Thế nhưng Cố gia không đem họ trở thành rác rưởi mà vứt bỏ, giết hại, họ được mang đến nơi này, chăm sóc cho đến khi ra đi.

Hàng tháng, có một ngày toàn bộ người Cố gia sẽ quay về nơi này, chăm sóc cho ông, bà, cha mẹ, anh chị em, con cháu của chính mình.

Các đại gia tộc ngay khi nắm được thông tin đã lên kế hoạch suốt 10 năm, thâm nhập lên hòn đảo, dần dần tác động tâm lý lên những người điên loạn kia.

1 triệu người, bị Cố gia xử lý 960000 người trước khi tiến đảo, 35000 bị phát hiện trà trộn, 4900 người bị uy cho cá ăn sau khi bị dò ra là gián điệp, 100 người thành công kích động tâm lý người Cố gia bị giết ngay trong cuộc hỗn loạn.

May mắn, “đám đồ tể hắc đạo” đã hoàn toàn bị diệt vong trên hòn đảo của chúng, hắc đạo từ nay mới chân chính là hắc đạo!

Nhưng không ai biết, Cố gia chưa bị tận diệt.

Không ai biết, thực lực thực sự của Cố gia không phải chỉ là một gia tộc đồ tể, nó lớn hơn rất nhiều, bao trùm cả thế giới.

Chỉ cần một người họ Cố còn sống, thế lực ẩn tàng kia sẽ dễ dàng gây dựng lại Cố gia khủng bố kia.

Xui xẻo thay, vẫn còn một người họ Cố.

Bóng ma sau mười mấy năm biến mất nay đã quay trở về.

Ma mị.

Tàn nhẫn.

Nguy hiểm chết người.

“Soạt.” một tiếng vô cùng nhẹ nhàng. A thiếu hai mắt tối sầm, ngã xuống, bị lôi xềnh xệch bởi một bóng dáng cao lớn.

Cô gái ngớ ngàng, cơ thể lạnh ngắt, mắt hoa lên, tối sầm.

“Bịch.” A thiếu bị vứt xuống như một cái giẻ rách, bên cạnh hắn là một cặp vợ chồng quần áo hỗn loạn, ôm nhau run lẩy bẩy.

“A!” Người phụ nữ nhìn đứa con trai, khóc nức nở ôm nó vào lòng. Đứa trẻ tội nghiệp lương thiện của bà ta, nó hẳn phải hoảng sợ lắm, hu hu hu...

“Ôi tình mẹ... thật vĩ đại... thật đẹp... và cũng rất tàn nhẫn.” Cô gái thoải mái nằm dài trên sofa, mái tóc đen nhánh như nhung trải dài đầy mềm mại nữ tính, giọng nói trong trẻo mang theo âm hưởng bi hài kịch lại mặc nhiên khiến cho cả 3 người nổi da gà.

“Ngày x, tháng y, năm z, A thiếu cường hiếp 6 đứa trẻ chưa đến 14 tuổi, bà mẹ hốt hoảng chạy đến dùng tiền bịt miệng thám tử, đem cả 6 đứa chôn xác ở vùng xa xôi. Ngày a, tháng b, năm c, A thiếu giết chết 2 người, bà mẹ đem toàn bộ chứng cứ chôn vùi, gia đình của hai người đó biến mất không có dấu vết. Ngày f, tháng g, ...”

“Câm... câm mồm!!!” Bà mẹ dường như cũng cảm thấy có chút hổ thẹn, chỉ thẳng vào mặt cô gái hét lên.

“A ha ha...” Cô gái che mặt, ngửa đầu lên cười vang dội. “Thế đấy, thế giới này bất công như thế đấy! Cái gọi là luật lệ, cái gọi là đạo đức đối với kẻ có tiền dường như chỉ là một con số không tròn trĩnh. Ha ha... chính nghĩa, ha ha ha...”

“Khoan đã nào, tôi quên mất rồi!” Cô gái đang cười đột nhiên dừng lại, ngón tay thon dài xoa xoa cằm.

“A phục!”

Một bóng đen bước ra, đặt vào tay cô gái một tờ giấy chỉ chữ.

“Đây rồi, đây rồi...” Cô gái mỉm cười, vuốt ve tờ giấy trong tay. “Ôi cha cha cha... bản báo cáo hàng năm của A gia, buôn bán thuốc phiện, vũ khí lời bao nhiêu là tiền, 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12... thật nhiều số không nha...”

“Mà, cho tôi hết đi, được không?” Cô gái cười đầy quyến rũ, bước đến trước mặt tên đàn ông, nhẹ nhàng thả xuống một chiếc thẻ nhỏ nhắn.

“Cô điên rồi!” Người đàn ông bật cười, ném chiếc thẻ dẫm dưới chân. “Tiền của tôi, một đồng cô cũng dùng hồng!”

“Điên?” Cô gái dường như có chút suy tư, vẩy vẩy tay với một người áo đen. Hắn đặt một chiếc va li vào tay cô, kính cẩn và có chút run rẩy.

“Ông không biết sao, người họ Cố, không có một ai...” Cô gái mở ra chiếc va li, bên trong nó chứa đầy máu tươi đầm lệ. Cô nhẹ nhàng lấy ra một con dao bạc dính máu đỏ, khẽ hôn lên nó, môi đỏ mọng thỏa mãn thờ ra. “... không phát điên!”

“Ồi ôi ôi... ôi ôi ôi... máu ngọt ngào, máu diêm dúa, máu, tanh!” Máu tươi, thật giống cô nha...

“Anh, anh thích cắt thứ nào trước?” Cô gái kéo lấy một người áo đen, nụ cười vô cùng ngọt ngào mang theo mật ngọt chết người.

Người áo đen ánh mắt lạnh băng, nhìn vào mặt người đàn ông. “Mỡm chó!”

Nhục mạ thân của bọn họ, chính là cái mỡm chó đó!

“Hi hi hi... anh thật tàn nhẫn...”

“Roẹt!”

“A!!!! Ô!!!!!!!!!!!! Ooh!!!!!!!!!!!!” Người đàn ông ôm mặt gào thét, từ tay ông ta, hai cánh môi mỏng dính rách ra, rơi trên sàn nhà.

“Bỏ!!!!” Một nam nhân đá bay cửa phòng khách, chạy đến ôm lấy kẻ thảm hại đang lăn lộn.

“Con bitch kia! Mày là ai? Mày muốn gì?”

A... tên này... cô gái mỉm cười, thả ra một nụ hôn gió. “Xin chào, tôi là Cố Lam, đến từ Cố gia, gia tộc của Ác quỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cưỡng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ác quỷ?

Lữ Giang, một vị cảnh sát anh minh chính trực, hoàn toàn khác biệt với cái gia đình hủ bại của hắn. Việc hắn trở thành cảnh sát vấp phải phản đối kịch liệt, nhưng hắn không quan tâm, kiên quyết đi theo con đường của mình. Tất nhiên, việc làm của gia đình hắn, hắn không biết chút gì.

Cố Lam xoa xoa môi, mỉm cười, bước đến trước mặt Lữ Giang hiện đang ôm chặt lấy bố mình.

“Thật hiếu thảo nha, một đứa con trai tuyệt vời đấy. Lữ Giang phải không nhỉ?” Mắt phượng cong lên, Cố Lam xoa xoa đầu của Lữ Giang, đổi lại một ánh mắt chán ghét cùng ghê tởm. Cô thần nhiên cười, cũng không rút tay ra.

“Cậu, tôi nhìn thấy ánh sáng của thiên sứ trên người cậu, thứ ánh sáng chói mắt, thiếu sót cái ác, ánh sáng của bình minh, hi vọng, chính nghĩa. Nhưng đồng thời...” Cố Lam chỉ vào trái tim của Lữ Giang. “... cậu cũng thật tội nghiệp. Ôi ôi ôi, quá tội nghiệp! Quá đáng thương!”

“Cô có ý gì?” Lữ Giang rút ra súng nhắm thẳng vào trái tim Cố Lam, khiến cho những kẻ áo đen xung quanh cô đột ngột phát ra khí tức lạnh lẽo.

“A hi hi...” Cố Lam che miệng cười, nhưng nụ cười đó lại khiến cho nam nhân da gà nổi lên. “Cậu sẽ không bắn tôi.”

Đối diện đôi mắt dịu dàng đến rợn người kia, tay của Lữ Giang run lên suýt chút đánh rơi súng. “Cô, có ý gì?” Hắn cố gắng trấn định. Khí tức người phụ nữ này... quá kì lạ...

“Hi hi hi...” Cố Lam che miệng cười, lấy một tờ giấy đập vào ngực Lữ Giang. Hắn ngỡ ngàng, nắm lấy.

A gia chủ đột ngột cuồng loạn lên muốn đoạt lấy tờ giấy trong tay Lữ Giang, thế nhưng ông ta bị một người áo đen chặn lại, hung hăng đập đầu xuống đất.

Lúc này Lữ Giang cả cơ thể đông cứng, một cơn lạnh buốt chạy dọc cơ thể hắn.

Ngày... 101 người bị sát hại dã man bởi...

Ngày... 20 cái xác bị xử lí bởi...

Ngày... 1 tấn thuốc phiện được vận chuyển vào... bởi...

Ngày..... bởi...

A gia.

“Cô!” Lữ Giang vùng đến một nắm đấm vào mặt Cổ Lam, thế nhưng sau vài giây, hấn bị ném thẳng xuống đất.

“Ha ha ha, tỉnh ra đi. Cậu phải biết thừa nhận sự thật chứ?” Cổ Lam vuốt ve khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng của Lữ Giang, mỉm cười đối diện trước mắt hấn. “Sự thật rằng, cậu không phải hiện thân của chính nghĩa tươi đẹp kia, mà là một con ác quỷ ảo tưởng được sống như một con người mà thôi.”

“Con của ác quỷ, sẽ mang trong mình dòng máu của ác quỷ.”

“Tôi không phải ác quỷ! Tôi không phải ác quỷ!” Lữ Giang ôm đầu gào khóc, khuôn mặt chính nghĩa lấm liệt thần thờ. “Cho dù ông ta có là ác quỷ thì sao chứ? Không liên quan đến tôi!”

“Ha ha ha, thật sao?” Cổ Lam cầm lấy một tờ giấy, giọng nói ngọt ngào mà mỉa mai quay quanh nam nhân. “A phu nhân sử dụng quyền lợi của con trai, điều tra ra gia đình... hủy thi diệt tích. A thiếu sử dụng quyền lực anh trai, làm bảy nghìn hút, mua bán XXX, hiếp đáp rất nhiều nữ nhân...”

You'll also like

Pháo Hôi Đại Náo Thịt Vần: Vật Hi Sinh Từng Bước Phản Kích!!!- Cá BASA (Np-caoh) by toluca

Pháo Hôi Đại Náo Thịt Vần: Vật Hi Sinh Từng...

By toluca

40.6K 3.8K

[Np-H-Nữ Phụ Vần] Lãnh Đạm Pháo Hôi by BangHuyet

[Np-H-Nữ Phụ Vần] Lãnh Đạm Pháo Hôi

By BangHuyet

15.2K 1.1K

[Nữ phụ xuyên không] Ta Chính Là Muốn Chinh Dàn Nam Nữ Chính Các Người!!! by WindWonder

[Nữ phụ xuyên không] Ta Chính Là Muốn Chinh...

By WindWonder

35.2K 2.9K

[NP, XK] Truyện Mới: Ta Không Cần Nam Nhân by Ice_Neko

[NP, XK] Truyện Mới: Ta Không Cần Nam Nhân

By Ice_Neko

5.4K 520

Âm Mưu Của Nữ Phụ-2: Cho Đến Thời Khắc Cuối Cùng, by toluca

Âm Mưu Của Nữ Phụ-2: Cho Đến Thời Khắc Cuối...

By toluca

27.4K 3K

[Nữ phụ văn] Hành Trình Chinh Phục Hủ Nữ Của Nam Chính by DanHyHy

[Nữ phụ văn] Hành Trình Chinh Phục Hủ Nữ Của...

By DanHyHy

26.8K 774

Ngôi Sao Thứ 2 (Nữ Phụ, Np, H) by AdamLilia

Ngôi Sao Thứ 2 (Nữ Phụ, Np, H)

By AdamLilia

32.6K 2.4K

Càng nghe, sắc mặt Lữ Giang càng thêm tái nhợt, hần đánh rơi khẩu súng, co người lại thành một đoàn.

“Ha ha ha, đứa trẻ tội nghiệp, bị chính ba mẹ em trai lợi dụng, biến bản thân thành ác quỷ.” Cổ Lam xoa xoa đầu Lữ Giang, ánh mắt nồng đậm bi thương.

“Nhưng không!”

Một tiếng nói cao vút khiến cho Lữ Giang giật mình, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Cổ Lam.

“Sinh ra làm ác quỷ không phải lỗi của cậu. Bị lợi dụng, bị bôi trét sự tàn ác lên cơ thể không phải lỗi của cậu.” Cổ Lam ôm Lữ Giang vào lòng, thủ thi bên tai hần. “Thấy không? Là lỗi của ba con heo bản thù kia.”

Ánh mắt của Lữ Giang dần dần mất tiêu cự, sự thù hận chiếm cứ mắt hần, giống như một ngọn lửa thiêu đốt trái tim hần, đem lí trí của hần hoàn toàn đốt trụi. Hần giống như một con chiến ngoan đạo bị chứa dẫn dắt, chứa của hần, cứu vớt hần.

“Đúng vậy, nhìn những khuôn mặt đáng ghê tởm kia đi! Chúng phá hủy ánh sáng của cậu, phá hủy giấc mơ của cậu, phá hủy lẽ sống của cậu! Thấy không? Thấy sự sợ hãi trong mắt chúng không? Thứ bản thù như vậy cần phải bị quét bay khỏi thế giới này!”

“Ban tặng cho chúng cái chết đau đớn nhất, xinh đẹp nhất, tàn nhẫn nhất.”

Đúng vậy a!

Hần việc gì phải đau khổ? Hần là ác quỷ! Nhưng hần sẽ không như lũ bản thù này! Hần sẽ là một ác quỷ ăn sống ác quỷ!

Đây là chính nghĩa của hần!

Chính nghĩa của hần và thân của hần, vị thần của hần!

Lữ giang mỉm cười quỷ dị, nắm lấy con dao mà Cổ Lam đưa cho, tiến đến chỗ mẹ và em trai hần.

“Giang... con à... con làm sao vậy...”

“Anh... Anh... đừng giết em! Em sẽ đem con đàn bà đó tặng cho anh! Cả những con khác nữa... Anh!!!”

“Phập! Phập! Phập!”

“AAAAAAAAA”

“Đồ bất hiếu!

“Anh!!!! Anh à!!!!”

Cổ Lam thường thức cảnh đẹp khó thấy được, nhón một nắm hạt dưa ra sức cắn. Cô thật thích thứ hạt màu đỏ này, trông chúng thật diễm lệ, tất nhiên, ăn thật ngon <3

A gia chủ sắc mặt chết lặng, day nghiêng nhìn Cổ Lam. Nếu không phải ác quỷ này xuất hiện, gia đình hần làm sao lại trở thành như thế này?

Là do cô ta!

A gia chủ như dốc hết sức bình sinh nắm lấy khẩu súng mà Lữ Giang làm rơi, chĩa về phía Cổ Lam và bóp cò.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!”

Lữ Giang giật mình quay lại, nhìn thấy bố của hần dính 3 phát đạn, ngã xuống nền nhà băng lãnh. Ánh mắt hần nhìn thấy bố mình bị giết chết nhưng vẫn lạnh thấu xương, cũng lẫn lộn một chút khinh bỉ nhàn nhạt.

“Ngao lăm, bắn rất giỏi!” Cổ Lam vui vẻ hôn gió đến một bóng đen sau lưng, khiến cho hần ta lúng túng ho khan một tiếng.

Một người áo đen khác bước tới trước mặt Lữ Giang, ném cho hần một bộ áo đen giống hệt bọn hần.

Hắn ta cất tiếng khàn khàn, giống như tiếng đài ri sét.”Cậu được Cố tiểu thư chấp nhận, thì mãi mãi sẽ là người của Cố gia, chết làm hồn ma bảo vệ mộ phần họ Cố, đầu thai trở thành chó họ Cố. Đã hiểu?”

“Vâng!” Lữ Giang nhận lấy bộ đồ đen, ánh mắt cuồng nhiệt thành kính.

Người Cố gia cứu vớt hắn, vậy thì hắn sẽ dùng cái mạng này trả lại cho Cố gia!

“Trước tiên, cậu chuyển tiền vào thẻ này đã, toàn bộ!” Người áo đen phá vỡ không khí, đem chiếc thẻ đặt vào tay Lữ Giang. Quả thực, đây là một đám cướp chính nghĩa lắm liệt a!

Lữ Giang:“...”

===== Cá bơi ngang qua... =====

Xi poi nè:

“Tôi sắp sinh ba, phải làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cưỡng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Họ Authur

Kỷ Nam vút tập hồ sơ qua một bên, nhẩn mây nhíu mi nhìn cô gái trước mắt. Khác hẳn với lần gặp đầu tiên, hôm nay cô gái này thật sự khiến hắn có chút rợn người.

“Bác sỹ Kỷ, rất cảm ơn anh lúc đó đã cứu tôi một mạng. Tôi vốn cũng không muốn mang đến phiền phức cho anh đâu, nhưng mà...” Cố Lam nhấp một ngụm trà, sóng mắt lưu chuyển xung quanh vị nam bác sỹ điển trai.”Tôi sắp sinh ba, phải làm sao?”

Khi nói câu này Cố Lam có chút rối rắm gãi mái.

“Sinh ba...” Quả nhiên nghe xong câu này, Kỷ Nam đơ người một lúc.”Dạ Dương kia...” Thật dừng mảnh.

Ti lệ thụ thai của người họ Cố cực kỳ thấp, điều này cũng khiến cả thế giới ngẫm thờ phào, nếu như bọn quái vật kia nhan nhản ngoài đường cản trở giao thông thương mại của họ, bọn họ sẽ sống thế nào a...

Nghe nói đã hơn 200 năm rồi chưa ai thụ thai được hai đứa bé, Cố Lam hôm nay, 1 lần trúng 3...

“Chắc anh cũng biết, chúng tôi mang thai khó, sinh đẻ còn khó khăn hơn, sợ sẩy một chút sẽ là 1 xác 2 mạng. Tôi cũng biết sẽ rất khó khăn để giữ được cả 3 đứa chúng nó...” Cố Lam vuốt ve vùng bụng đã hơi lồi lên.”Nhưng chắc chắn tôi sẽ để chúng được mở mắt nhìn ngắm thế giới này!”

Lịch sử của Cố gia chưa phải chưa từng có sinh đôi, hai đứa trẻ được sinh ra rất khỏe mạnh. Chỉ là người mẹ phải tự mình mổ bụng đem con ra mà thôi. Còn người mẹ đó? Ha ha... rách từ cung, kiệt sức mà chết.

Cố Lam cảm thấy có chút điên cuồng đang nẩy lên trong đầu cô. Nếu không có cách nào khác, vậy thì bớt 1 thêm 3 cũng khá được! Cô vẫn có lời lắm!

“Cô dẹp bỏ cái suy nghĩ trong đầu đi!” Kỷ Nam thừa biết cô gái này đang nghĩ gì trong đầu. Kỷ gia làm bác sỹ hắc đạo cũng lưu truyền ngàn năm rồi, đỡ đẻ cho người họ Cố cũng không phải ít đâu. Bọn họ thường có hành động, suy nghĩ gì khi mang thai, sinh con, tổ tiên của anh còn làm nguyên một cuốn sổ tay lưu ý nữa kìa!

Không ngờ được, anh cũng đang bị uy hiếp làm bà đỡ, đỡ đẻ cho một lú sinh ba...

“Trời ạ, cô phải nhận biết được tình trạng của mình đi!” Kỷ Nam muốn ngay lập tức ném cô gái này vào phòng cắt bỏ thai mà!”Tôi yêu cầu cô phá bỏ chúng!”

Anh biết điều này rất khó chấp nhận, nhưng cứ như thế này, chưa chắc Cố Lam đã có thể giữ được con trước khi vào phòng mổ! Tất nhiên, cả mạng cô ta nữa!

“Nếu tôi có thể làm vậy, tôi còn đến tìm anh làm gì hả bác sỹ Kỷ?” Cố Lam khinh bỉ nhìn Kỷ Nam.”Còn về vấn đề an toàn...”

Từ sau lưng Cố Lam, hai người đàn ông áo đen vác theo một chiếc ghế bông mềm mại xuất hiện. Hai người khác đi đến, một cầm theo một chiếc ô bản rộng, một lúng túng mang theo từng hộp thức ăn được chuẩn bị kỹ lưỡng.

“Mang thai không được vận động mạnh, nên dạo này tôi cũng chưa hề động vào dao kéo, cưa xích gì đâu.” Cổ Lam nghịch ngợm lè lưỡi. Cô bây giờ chỉ có thể nhìn người khác giết người mà thôi, thật buồn chán!

Tất nhiên, xúi giục người ta giết người không nằm trong phạm vi hoạt động mạnh đúng không? Cổ Lam đắc ý cười to trong bụng.

“Thôi được rồi!” Giọng nói trung niên ngăn lại kỷ nam đang định mở miệng. Một người đàn ông trung niên tóc đã điểm bạc hoa râm, kính mắt nhả nhận gọn gàng bước ra từ tấm màn che. “Kỷ Nam con vào phòng trước đi, ta cần nói chuyện với cô Cổ một chút.”

Sau khi Kỷ Nam âm ức rồi đi, Kỷ Lâm đột ngột quỳ xuống trước mặt Cổ Lam. “Tiểu thư, uất ức cho cô!”

Cổ Lam nghi hoặc gãi gãi đầu. “Bác sỹ Kỷ, chuyện gì vậy?” Cô đỡ Kỷ Lâm đứng dậy, nhưng ông vẫn cố chấp cúi đầu xuống mặt đất.

“Authur gia đã tìm kiếm cô rất lâu, chúng tôi đều rất có lỗi với cô. Nếu không phải chúng tôi không tìm được cô sớm hơn, cô đã không phải chịu cảnh này!”

“Authur? Cha tôi?” Cổ Lam hiểu ra. Họ Kỷ này là hầu cận của gia tộc Authur - gia tộc của cha cô.

Họ Cổ không phải dòng họ duy nhất bị dính lời nguyền. Cửu Thần có cửu tộc, cả 9 gia tộc đều gặp bất hạnh.

Cổ gia giữ được 1 phần sức mạnh của cơ thể, nhưng suốt cả cuộc đời bị tinh thần khát máu ám ảnh, sinh đẻ hậu đại khó khăn.

Lam, Lạc gia bị ném vào hồ sâu vô tận, mãi mãi chỉ có thể tìm kiếm lối ra hồ sâu đó trong tuyệt vọng.

Ren gia bị nhốt lại trong Hắc Ám rừng rậm, chịu trừng phạt thiêu đốt linh hồn cho đến khi chết của Nữ Thần Tự Nhiên.

Vũ gia tinh thông vượt qua không gian thời gian, bị ném vào lao tù không gian, từ đó mất tích không thể liên lạc.

Danh Y thế gia - Đường gia, bị ném vào chiều không gian hoang vu vô tận, cô độc tồn tại.

Tà gia bị kéo đến Ma Vực, chịu đủ mọi tra tấn khổ sai.

Vamp tộc lại bị nhốt trên Thần giới, ngày ngày bị Thánh Quang đốt cháy da thịt, linh hồn.

Authur gia may mắn chủ tu lực lượng của ánh sáng - quang ma pháp, được giảm nhẹ tội, đày ải đến tận cùng của thế giới, thế hệ này đến thế hệ khác chiến đấu với dị vật xâm lấn.

Cổ Thi, mẹ của Cổ Lam gặp Authur Chính khi mới 5 tuổi rưỡi, ngay sau đó hai người liền định hôn ước, 7 năm sau thì bắt đầu leo giường. Tất cả người họ Cổ có thể giữ được tính tảo đều phải chịu trách nhiệm duy trì hậu đại từ sớm.

Cứ như vậy, mấy năm sau Cổ Thi mới may mắn mang thai, thế nhưng trong thảm họa diệt gia, Cổ Thi không tự chủ được giết chết Authur Chính. Cho dù ông ấy có thể chế ngự được người ông ấy yêu, nhưng vì không hề đề phòng một chút nào, ông ấy vẫn không tránh thoát được. Đến khi chết, Authur Chính vẫn mỉm cười áp mặt Cổ Thi vào lồng ngực mình, che chở.

Chuyện nổi điên giết người thân, vợ chồng đối với người Cổ gia là rất dễ xảy ra.

“Các ông không hận mẹ tôi?” Cổ Lam có chút trầm mặc hỏi Kỷ Lâm.

“Authur thiếu gia hiểu rõ mối nguy hiểm khi lấy một người vợ như Cổ Thi tiểu thư, nhưng ngài ấy vẫn lựa chọn như vậy.” Kỷ Lâm trả lời.

Biết nhưng vẫn làm, tức là không tồn tại hai chữ “hối hận”.

Nếu Authur Chính biết rõ sẽ có một ngày như vậy và sẵn sàng chấp nhận, vậy thì bọn họ có thể làm cái gì được đây?

===== Bạn Cả phải tham gia một cuộc thi viết, nên tạm dừng mọi dự án 2 tuần, mn thông cảm nhaaaaaaaa ===== *Kỳ thật chương này là chương bonus xin lỗi! =))*

Xi pôi nhá:

“Con à! Mẹ chỉ là muốn tốt cho con!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Sấm sét vạch ngang bầu trời chiếu sáng đến từng góc ngách, đi qua một căn phòng, khắc họa đường nét khuôn mặt của người đàn ông.

Khuôn mặt hần vô cảm, lẳng lặng ngồi trên ghế trong căn phòng trống trải.

Hôm nay đã tròn 5 tháng từ khi Cố Lam biến mất khỏi cuộc đời hần. Cô mang đi hết thấy, trả lại cho hần cuộc sống yên bình tẻ nhạt, nhưng lại không mang đi hình bóng của cô trong tim hần.

Hần đã điên cuồng tìm kiếm, chưa bao giờ gián đoạn qua. Thế nhưng giống như Cố Lam đã bốc hơi, hoàn toàn biến mất vô tung vô ảnh. Không, giống như thông tin luôn bị ai đó che giấu, chặt đứt...

“Lão đại.” Một nam nhân mở cửa, âm thanh lo lắng. Đã 10 ngày rồi Dạ Dương vẫn chưa nhắm mắt lấy một lần.

“Khi cần thiết tôi sẽ chú ý.” Dạ Dương vô cảm liếc qua nam nhân.

Nam nhân rung mình, hai chân suýt chút nữa mềm nhũn mà ngã sấp xuống. Dường như Dạ tổng càng ngày càng giống như một cỗ máy sát nhân, từ khi càng ngày càng khiến người ta hoảng sợ.

Hần ta biết hần phạm phải kiêng kị của Dạ tổng, chạm vào cánh cửa của căn phòng này. Thế nhưng Dạ tổng đã quá lâu rồi không ngủ, không phải vì không muốn ngủ, mà vì hần không thể ngủ được!

Bắt đầu từ 5 tháng trước, Dạ tổng đã mắc chứng bệnh này. Mọi người chỉ phát hiện ra khi 15 ngày sau đó Dạ tổng bị chảy máu mắt nhập viện. 15 ngày không ngủ. Chỉ sau khi chích một liều thuốc ngủ vô cùng nặng liều, hần mới chợp mắt được 1 lát.

Từ đó về sau trong phòng Dạ tổng luôn để những liều thuốc ngủ liều nặng, nếu không có chúng, hần sẽ không bao giờ ngủ. Thế nhưng người đàn ông này, chỉ khi đến cực hạn mới sử dụng chúng.

Nam nhân run rẩy đóng cửa lại, đem căn phòng chìm vào màn đêm yên tĩnh.

...

“Nhã phu nhân! Nhã phu nhân! Ngài không được phép tiến vào đây! Nhã phu nhân!” A Hắc cản lại Nhã Kỳ đang mặt mày dữ tợn, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống. Người đàn bà mất hết quyền lực này sao lại còn hung hăng đến vậy chứ?

“Tiểu Dương đâu? Ta phải gặp nó!” So với vài tháng trước, sắc mặt Nhã Kỳ trở nên kém cỏi vô cùng, từng mạch máu xanh nổi lên dưới da.

“Nhã phu nhân! Bà phải hiểu cho chúng tôi. Lỡ như bà bước vào có mệnh hệ gì, chúng tôi phải trả lời ra sao với Dạ tiên gia chủ đây?” A Hắc quả thật muốn cắn lưỡi vào nhau. Mấy mạng người đã mất khi tiến vào căn phòng đó rồi.

“Nó...” Khóe mắt Nhã Kỳ co giật, nắm tay nắm chặt lại.

Lại một lần nữa, Cố Lam lấy được trái tim của Dạ Dương.

Lần trước là bà sơ xuất, còn lần này, bà còn có thể nói gì nữa? Bà có lỗi với Cố Thi, với Cố Lam, nhưng bà có thể làm gì đây? Cảnh tượng Cố Thi giết chết Authur Chính luôn hiện ra trong đầu bà, nhắc nhở bà về sự nguy hiểm của những người họ “Cố”.

Dạ Dương ở bên cạnh Cố Lam, sớm muộn gì cũng bị Cố Lam giết chết!

Bà có thể đứng nhìn con mình tiến vào địa ngục không lỗi về đồ chắc?

“Kêu Tiểu Dương ra đây!” Nhã Kỳ rút ra một khẩu súng để trước mặt A Hắc. Người đã đứng trên đỉnh phong hắc đạo bao nhiêu lâu nay, một tay chương không gia tộc họ Nhã một cách máu tanh như bà, làm sao lại chưa bao giờ dính qua máu người được?

Hai hàm răng A Hắc đánh vào nhau. Gọi người thì chết chắc, không gọi cũng chết chắc, hu hu hu...

“Cát nó đi!” Giọng nói vô cảm ngăn lại sự điên cuồng của Nhã Kỳ. Dạ Dương bước xuống cầu thang, sắc mặt đã hòa hoãn hơn sau khi ngủ một giấc.

“Tiểu Dương!” Nhã Kỳ nhìn thấy Dạ Dương, vui vẻ chạy đến nhưng lại bắt vào khoảng không.

“Dương, con là muốn như thế nào đây?” Nhã Kỳ đã lâu rồi chưa được vuốt ve đứa trẻ này, trong lòng buồn bực vô cùng. Nó gây bà vì Cố Lam cũng được, tịch thu quyền hành của bà với Nhã thị và Dạ thị cũng được, nhưng nó không được phép hờ hững với bà như thế này!

“Chuyện của Cố Lam là ta có lỗi, nhưng ta là vì con!”

“Con à! Mẹ chỉ là muốn tốt cho con!”

“Tiểu Dương!” Tại sao lại không thêm đề ý đến bà?

“Tôi không quan tâm đến điều này! Tiền khách!” Dạ Dương mất kiên nhẫn vẫy tay với bảo an.

“Tiểu Dương!” Hai mắt Nhã Kỳ mở to không thể tin nổi. “Ta là mẹ của con!”

Dạ Dương đang định bỏ đi thì hơi ngừng lại, ánh mắt vô cảm xúc nhìn thẳng vào mắt Nhã Kỳ. “Tôi, ngay từ đầu đã không có tình cảm với các người. Tôi chỉ là đang diễn một vai diễn ‘người con’ mà thôi. Trong cuộc sống của tôi chỉ có cô ấy, người duy nhất được phép chiếm cứ tất cả suy nghĩ, tất cả tình cảm của tôi. Nếu các người đã vi phạm điểm mấu chốt của tôi, động đến người có thể là ‘cô ấy’, vậy thì vai diễn ‘người con’ này cũng nên kết thúc rồi.”

Hắn bảo vệ Ngữ Linh, yêu thương, đau đớn vì Ngữ Linh bởi cô ta lúc trước có khả năng là “cô ấy”, còn nếu đã xác định cô ta là một kẻ không liên quan, vậy thì cô ta chẳng là gì nữa.

Cô ấy chỉ có một, sẽ không một ai có thể thay thế cô ấy.

Là hắn tìm sai, hắn có lỗi, khi tìm được cô ấy, hắn sẽ hảo hảo mà móc trái tim ra nhận tội vậy.

Lúc này hắn chắc Cố Lam 8-9 phần là cô ấy, nhưng 1-2 phần kia vẫn cần phải kiểm chứng lại. Khi tìm được Cố Lam, mọi chuyện sẽ sáng tỏ. Nếu Cố Lam là cô ấy, hắn sẽ đền tội với Cố Lam, còn nếu không phải, hắn sẽ trả lại cho Cố Lam một khoản tiền, sau đó tống đi thật xa. Cô ấy là duy nhất, thay thế phẩm không cần thiết phải tồn tại. Tất nhiên Cố Lam hẳn khá là có thiện cảm, sẽ tha cho cô ta một mạng.

“Con...” Nhã Kỳ che lại trái tim, mắt tối sầm ngất đi.

Người họ Cố chính là tai họa, điều này quả là không sai.

Không phải bởi vì bọn họ máu tanh, đi đến đâu máu chảy đến đó, mà bởi ánh mắt điên cuồng của họ, khí chất cao ngạo lãnh diễm bức người của họ sẽ khiến kẻ khác phải phát điên, bị bắt làm tù binh.

Có lẽ con trai bà, ngày đó, đã bị Cố Lam bắt làm tù binh rồi.

=====

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tương lai mong manh

Cố Lam phe phẩy quạt, mở miệng nhận lấy một quả nho chín mọng. Vùng bụng của cô lúc này đã to đến khó nói nổi, nhưng Cố Lam tuyệt nhiên chẳng hề quan tâm.

“Kỷ Nam, chúng có thể an toàn sống sót hay không?” Cố Lam vuốt ve vùng bụng với ánh mắt yêu thương, lông mi run run cụp xuống. Cảm giác sợ hãi này thật khó chịu. Sợ hãi sẽ mất đi, sợ hãi sẽ nuôi tiếc...

Kỷ Nam kéo tai nghe bệnh xuống, đôi môi bạc nhược hơi mím lại. “Khó nói...”

Xác xuất thành công... chỉ có thể hi vọng vào kì tích mà thôi.

“Vậy sao...” Cố Lam mỉm cười. “Nếu cần thiết hãy để tôi tự quyết định, được không?”

“... Được, tùy cô.” Kỷ Nam nhắm mắt lại, hữu khí vô lực nói. Tính cách của một nhà họ Cố đều ngưu bức như vậy, hắn cũng bó tay. Chỉ mong kì tích sẽ xảy ra.

“Ha ha... 1 mạng đổi 3 mạng, tôi quá lời rồi!” Cố Lam nghịch ngợm nháy mắt. Nụ cười vô lo, nhưng những lời nói lại khiến người ta tâm sinh lạnh lẽo. Điên cuồng nhất chính là đây, xem cái chết như lông hồng. Kẻ cả của kẻ khác lẫn bản thân.

“Bịch!”

“Đá cái gì mà đá! Có biết mẹ nó đau lắm không hả!” Cố Lam hung hăng gõ một cái lên bụng, trừng trị đứa nhỏ nghịch ngợm. Thật là, chưa mở mắt đã đá đau như vậy rồi!

“Tiểu thư.”

Cố Lam dừng lại, nhìn về phía Kỷ Lâm bước đến đằng sau. Về mặt ông ta khá là gấp gáp, có chút tái mét.

“Tiểu thư. Có chuyện gấp.” Cố Lam nhìn thấy Kỳ Lâm trạng thái có chút không đúng, nhìn qua Kỳ Nam một chút. Kỳ Nam hiểu ý lui ra ngoài. Cấp bậc của hắn chưa đủ để biết đến những chuyện này.

“Tiểu thư. Authur gia bên kia truyền tin, xuất hiện dị tộc vô cùng mạnh mẽ xâm lấn vùng tận cực thế giới, Authur gia tổn thất có chút thảm trọng.” Kỳ Lâm ngập ngừng. Authur gia không như Cố gia bị mất đi lực lượng chỉ giữ được cơ thể cấp quái vật, người họ Authur rất mạnh mẽ, có những kẻ sánh ngang được với cấp bậc nguy thần linh, yếu thì chỉ ít cũng đủ quấy phá nát cả một đất nước. Tuy nhiên trong trận chiến hôm đó, họ tổn thất mất 5 người.

“Là dị tộc mang theo bệnh độc - tang thi.”

“Bệnh độc!” Ánh mắt Cố Lam sắc bén.

“Đúng vậy, nhưng không phải đảm xác chết nhảy nhót trong điện ảnh, chúng tất cả đều có siêu cấp trí tuệ, sức mạnh đủ để sát thần! Chỉ cần một con lọt lưới, thế giới này coi như bị hủy rồi.” Kỳ Lâm lau mồ hôi trên trán. “Dường như trong thế giới này có thứ gì bọn chúng vô cùng mong muốn, cho nên bọn chúng bắt đầu tràn vào nơi này. Vùng tận cực lúc này đang phải chống chọi với con lũ tang thi vô cùng kinh khủng!”

Cố Lam trầm tư xoa xoa cằm. Nếu bọn chúng muốn thứ kia, vậy đem hủy nó đi! Khóe môi cô câu lên nụ cười ác liệt. Khi đó về mặt bọn nó, a ha ha...

“Tiểu thư, Authur gia mang đến một nhiệm vụ: tìm một nữ nhân họ Hồ, lấy thông tin từ cô ta.” Kỳ Lâm lau mồ hôi lạnh sau lưng, méo xệch khóe miệng. “Authur gia đang cố gắng bảo vệ nơi này, nhưng cá lọt lưới, sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện!”

Chỉ cần 1 tên thôi, thế giới này sẽ thực sự tận diệt!

“Nữ nhân họ Hồ...” Cố Lam khóe mắt run run. Thông tin chỉ có chừng đó?

“Cô ta có năng lực tiên tri.” Kỳ Lâm bí hiểm. “Từ cô ta, có thể chúng ta sẽ làm được những chuẩn bị cơ bản nhất trước dị tộc. Người Authur gia không thể vượt qua lần ranh tận cực để chi viện thế giới, chúng ta chỉ có thể tự lực cánh sinh mà thôi.”

“Ừ.” Cố Lam cúi đầu, vuốt ve chiếc bụng lồi.

Những đứa trẻ này, tương lai của chúng chắc chắn sẽ không dễ đi. Cô không biết vì sao, cô có thể cảm nhận như vậy.

“Thích! Thích! Thích!”

Cố Lam cơ thể cứng đờ, thẳng tắp ngã xuống ghế tựa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. “Nhanh chóng! Chuẩn bị!”

Kỳ Lâm giật mình, bấm một nút đỏ trên chiếc đồng hồ đeo tay, những tiếng “Bíp” chói tai vang vọng cả hòn đảo, người người vội vã. Ông bế thốc Cố Lam lên vai, chạy như bay đến phòng mổ.

Kỳ Nam ngay lập tức đẩy dụng cụ đến, đeo khẩu trang cùng sát trùng. “Ba, nhanh lên!”

“Ừ!” Kỳ Lâm vội vã tiến vào phòng thay đồ.

Những người áo đen tập trung bên ngoài phòng mổ, lẳng lặng đứng thành một trận hình phòng ngự khép kín. Không khí vô cùng kinh khủng.

Thế nhưng..

“Mẹ nó! Lũ đàn ông chết tiệt! Tên họ Dạ chết tiệt! Ah... Học học... Sẽ có ngày lão nương thiên cả nhà người! Ah!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Ta muốn giết người! Ta muốn giết người! Ta muốn giết sạch đàn ông trên thế giới này!”

“Mẹ nó sao tui mày còn chưa chịu ra! Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!”

Không khí sát phạt huyết tinh bị quét bay không còn một mảnh. Những người áo đen tỏ vẻ:“...”

“Có lẽ phải phẫu thuật!” Kỳ Lâm lau mồ hôi đã vã ra như tắm, cắn răng nói. Phẫu thuật nghe thì rất an toàn, nhưng tử cung của người họ Cố rất bé, nếu không cẩn thận, sẽ ảnh hưởng vô cùng đến mẹ và thai nhi. Thậm chí 1 xác 2 mạng cũng không hiếm gặp!

“Dao!” Kỳ Nam ngay lập tức quyết định, vẫy tay với y tá. Nữ y tá gật đầu, sát trùng một lần nữa dụng cụ rồi mang dao mổ ra.

“Mẹ nó! Lão nương nỡ đi rạch người, hôm nay cuối cùng lại phải chấp nhận bị người rạch!” Cố Lam bị con đau hành hạ đứt khoát vút luôn vô bọc hòa nhả, miệng nhỏ liên tục động. Nếu không nói nhiều chút, cô sẽ nê muội vì đau đớn mất!

“Tôi nên đặt tên lũ lợn con là gì đây? A! Không phải đã đặt rồi sao? Là gì nhỉ? Cố Vũ? Cố Thần? Cố Thanh? Cố Mặc? Cố...”

“Roạt...”

“Hừ!”

Xi poi:

“Cô... không phải Cố Lam!”

Các bé muốn xem tiếp cảnh trên hay cắt tua luôn? Tui là tui muốn băng qua luôn nè :P

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Ác mộng quay về.

“Hô... hộc... hộc... tôi không muốn chết... tôi không muốn chết...” Người đàn ông bò lê trên đường cái, máu tươi cùng hợp chất vàng hôi thối bốc mùi tỏa ra từ trên người ông ta.

Đâu ai ngờ rằng ngày hôm qua người đàn ông còn bản thủ, thâm hại hơn cả tên khất cái này là một đại ca hắc đại khét tiếng, lũng đoạn cả thị trường một thành phố, máu tươi nhuộm đầy hai bàn tay.

“Lữ Phương Tiến, đại ca hắc đạo thành phố U nước Y, tổng cộng tài sản 20 tỷ Y đồng (tiền nước Y) đã được thu gom, tổng cộng 7 vạn đàn em tay chân đã nhận được đền tội đích đáng. Vợ là Y Nhạc - trực tiếp hại chết 26 người, gián tiếp hại chết 105 người, phán án Tử, đã thi hành. Con trai duy nhất Lữ Độc - nghiện hút, buôn bán chất cấm, trực tiếp sát hại 203 mạng người, gián tiếp hại chết: khoảng hơn 4 trăm người, phán án Tử, đã thi hành.”

Một nam nhân áo đen cầm theo một cuốn sổ đen đột ngột xuất hiện, lạnh lùng đọc lên những tội ác vô cùng man rợ. “Cuối cùng, chính chủ Lữ Phương Tiến, hãm hiếp 56 nam hài, 67 nữ hài, 22 nam nữ thành niên, trực tiếp sát hại 597 mạng người, gián tiếp hãm hại chưa rõ (tính cả mạng người do đàn em sát hại), đem chất cấm lũng đoạn U thành, buôn bán vũ khí, chất cấm, buôn lậu... phán án: Xé Thi Từ, lập tức chấp hành!”

Đọc xong, nam nhân cúi đầu, dần lùi về trong bóng đêm.

Cộp.

Cộp.

Cộp.

Lữ Phương Tiến nuốt sợ hãi vào bụng, cố gắng lấy ra chút dũng cảm cuối cùng sau một đời huyết tinh, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Nữ nhân mái tóc đen tuyền đến gót chân, cơ thể có thể ví như được thần ban tặng được lồng trong một chiếc váy đỏ yêu diễm. Nổi bật nhất, một bên mặt cô ta được vẽ lên một hình xăm phức tạp, nhưng lại đầy phong tạo khuynh đảo chúng sinh.

“Cô...” Thế nhưng Lữ Phương Tiến giống như nhìn thấy thứ gì vô cùng kinh khủng, nước mắt nước mũi toàn bộ chảy ra. “Cô... Cố...”

Đúng vậy, đồ án này ông ta đã từng được thấy, thấy trong một cuốn sách mà người thầy đã dẫn ông ta vào hắc đạo đưa cho ông ta. Khi đó ông ta vẫn còn có tuổi trẻ, nhiệt huyết, và lương tri.

Thầy nói với ông ta rằng: “Vào hắc đạo không phải có thể tùy ý bay nhảy, làm việc phi nghĩa. Hắc đạo có luật của hắc đạo, và những Thi Hành Giả mang theo đồ án này sẽ thực thi Hắc luật khi có kẻ phạm luật. Cho nên, đừng lầm đường...”

Cố già...

Cố già...

Lữ Phương Tiến run rẩy quỳ dưới đất, đối diện ông ta là mũi giày đỏ chói.

“Hừm... Hắc đạo ngày nay thật sự quá bản thủ! Chỉ mới mười mấy năm mà đã bản thủ thế này, haizz” Tiếng nói quanh quẩn bên tai Lữ Phương Tiến khiến ông ta càng thêm run rẩy.

“Chẳng lẽ Hắc luật đã trở thành đồ bỏ rồi sao?” Nữ nhân vỗ vỗ chiếc va li, nhẹ nhàng mở nó ra.

“Lữ Phương Tiến. Thi hành Xé Thi Từ.” Giọng nói đầy mỉa mai hoặc vang lên, sau đó, mắt Lữ Phương Tiến mờ đi. Không, ông ta ngã xuống.

Một chiếc dao đã cắt đi hai bắp đùi của ông ta.

“A...” Khi ông ta tỉnh theo phản xạ hét lên, một chiếc kéo thẳng thừng xuyên qua cổ họng ông ta, ghim chặt ông ta xuống dưới đất.

“A... a...”

“Suýt... nhỏ giọng một chút nhé. Gần nơi này là một khu phố nhỏ, nhà nhà đều đang say giấc, hét lên như vậy thật là mất lịch sự!” Cô gái dùng một con dao chọc chọc cơ thể ông ta, đôi môi đỏ mọng mím mím đầy bí hiểm, một ngón tay của cô đặt lên môi, con mắt khẽ nháy.

“Thật ủy khuất cho tôi nha, tôi thật thích nghe tiếng hét của mấy người. Quả thật nó là một thứ âm thanh rất tuyệt vời.” Nữ nhân về mặt ủy khuất chu môi. “Đem chúng lại đây nào.”

5 con sói to lớn được đem ra, về mặt hung tợn nhìn chăm chăm người đàn ông, thế nhưng đứng đến ánh mắt nữ nhân đều đồng loạt rụt chân lại, rên “ừ ừ” muốn lùi đi.

“Nào, xé hán ra

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

E hèm, thông báo một lát cho các chế. Vì phần 2 của nữ phụ còn chừng 10 mấy chương nữa thôi là sẽ hết, cho nên Cá quyết định sẽ tạm dừng hầu hết các bộ, chuyên tâm vào bộ này, và sẽ up liên tục chương mới của nó cho đến khi hết phần này.

Thân

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhập tiệc, giao phong.

Trong khách sạn xa hoa nổi tiếng, những người nhân viên đang bàn tán xôn xao về sự có mặt của những vị khách kì lạ xuất hiện trong ngày hôm nay. Bọn họ hoặc tai to mắt lớn, hoặc áo đen bí ẩn, hoặc cao quý sang trọng, hoặc thậm chí chỉ mặc một bộ áo trắng sồn chỉ. Thế nhưng tất cả bọn họ đều không ngoại lệ, đều đeo một khuôn mặt đưa đám nhìn nhau.

5 ngày trước, tất cả mọi nhân vật dù lớn dù nhỏ trong hắc bạch lưỡng đạo đều nhận được một tấm thiệp mời khắc đồ họa một con bướm tím sống động nạm bằng kim cương. Không một ai nói gì, đều nuốt lưỡi vào trong bụng, nghiêm chỉnh chờ cho đúng 5 ngày sau đi dự tiệc.

Hôm nay, sẽ là ngày cả hắc đạo lại bị trời buộc bởi tên đạo phủ họ “Cố”, hay là sự hủy diệt của mầm mống cuối cùng mang tên gia tộc này?

“A, họ Dạ.”

“Là Dạ Dương...”

“Nhà họ Dạ...”

Tất cả những người đang bồn chồn lo âu, sau khi nhìn thấy những người họ Dạ, mà dẫn đầu là Dạ Dương thì đều giống như thờ phào được một hơi, hót hải ngồi xuống. Hai hổ cắn nhau, cả họ được nhờ.

“Dạ tổng, xin chào ngài. Tôi là Alan Minles, đến từ vùng hắc đạo biển đen...” Một người đàn ông “đen” từ đầu đến chân xuất hiện, cung kính cúi đầu trước Dạ Dương. “Không biết, ngài Dạ đây có hứng thú đến bàn ăn của chúng tôi để thảo luận một chút về bữa tiệc này hay không?”

Ông ta cúi người, để lộ ra một hướng đi nhỏ trước mắt Dạ Dương.

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú.” Dạ Dương liếc nhìn khuôn mặt của Alan Minles, nhàn nhạt bước qua. “Chỉ có kẻ yếu mới có hứng thú tụ tập lại với nhau thành một khối trước bão tố. Còn kẻ mạnh, sẽ nghiền nát nó một cách dễ dàng mà thôi.”

Alan Minles nhìn bóng lưng của nam nhân, ánh mắt hiềm độc nhẫn nhịn cúi xuống, che dấu gan tỵ và oán hận ngập tràn.

Đúng vậy, chỉ có kẻ mạnh mới có tư cách nêu ra điều kiện, kẻ yếu, chỉ có thể co rúm lại trong một góc, tìm cách húp chút nước canh thừa.

“Nói rất hay!”

“Bang bang bang.” Tiếng vỗ tay vang dội đột ngột xuất hiện, giống như một tiếng trống cảnh tỉnh những kẻ đang thăm dò phương hướng, nhắc nhở cho bọn họ, đã đúng 8 giờ, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

“Keng...” Chiếc nĩa rơi xuống, một nam nhân ôm ngực ngã ra nền nhà, khóc miệng sùi bọt mép.

“Họa... Họa điệp... là Cố gia...” Nam nhân lảo bầm, sau đó ngất đi.

“Trả lời chính xác, nhưng lại không có thưởng

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bàn tay ác quỷ

Cố Lam tựa vào chiếc ghế được khắc bằng vàng ròng, tru nhả phun ra một ngụm khói nhạt. Chiếc tẩu được cô xoay xoay trên bàn tay, tựa như một cán cân chực đổ chực rơi, khiến cho lòng người lạnh dần.

“Các vị lão đại, nhập tiệc đi nào...” Cố Lam mỉm cười, tru nhả nâng một quả cherry bỏ vào miệng, hương thơm ngào ngạt sau đắm lòng người khiến cho cô phải bật cười thành tiếng.

Cố Lam chính là như vậy, cô sẽ không hề che dấu đi cảm xúc của bản thân mình, khi cô cảm thấy thứ gì thú vị, cô sẽ hét lời ca tụng nó, nâng niu nó, khi cô yêu thích một ai, cô sẽ hân hỉ lại bằng chiếc ruy băng hồng nhạt, đeo cho hân chiếc xích làm bằng vàng nạm kim cương, sau đó nhốt hân vào chiếc lồng son trong khu rừng âm u nhất, thần bí nhất.

Tiếng cười của Cố Lam khiến cho từng vị lão đại ngồi xuống trong run rẩy, tiếng đĩa và bát đĩa va chạm vào nhau trong im lặng. Mẹ nó người nhà họ Cố đều là một bộ dáng thần kinh như thế này!

“Phát quà nào

Bạn đang đọc truyện *Sự Nguy Hiểm Khó Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.